Marcia Evanick

EDITURA MIRON

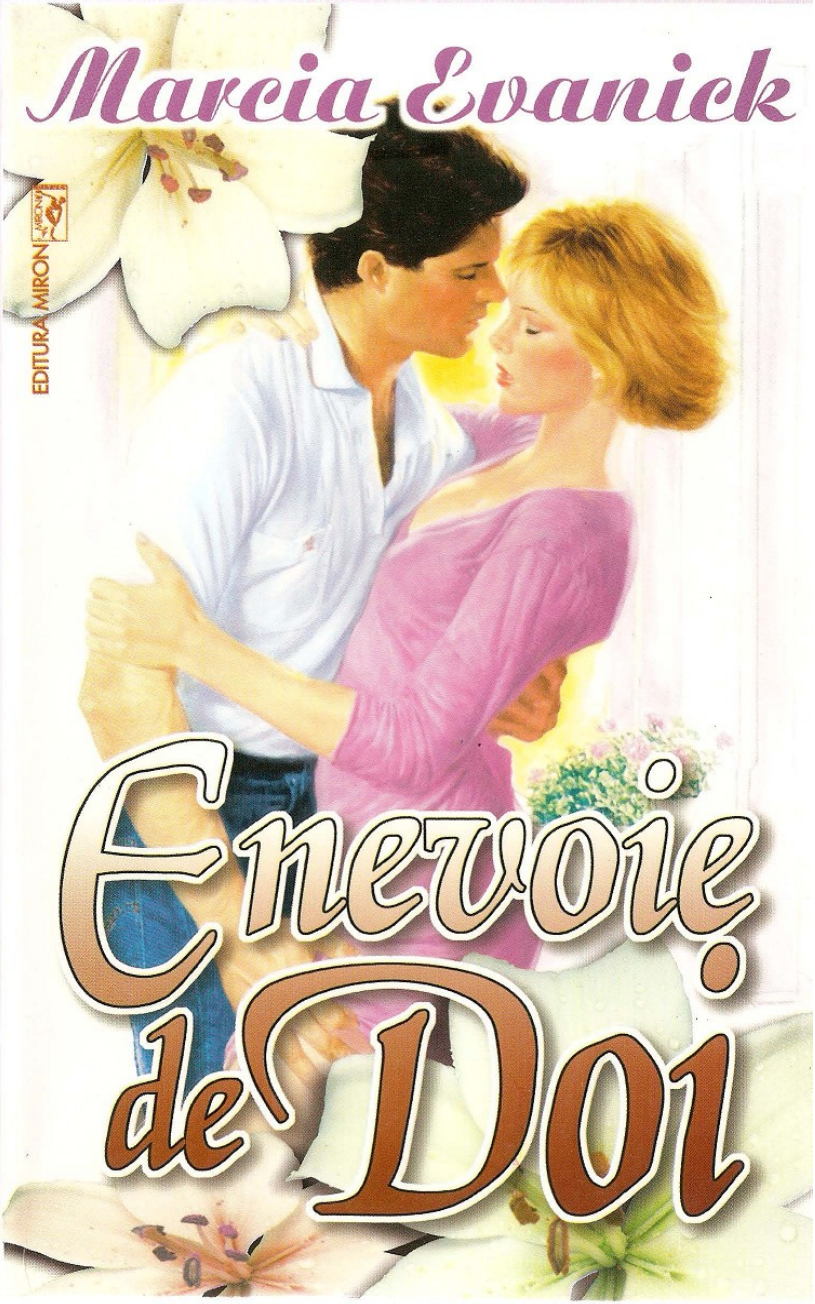

Enevoie de Doi

MARCIA EVANICK
E NEVOIE DE DOI

Tehnoredactor: Monica Toader
Corector: Doina Călin
Editura Miron

1

Owen J. Prescott simţi laţul strângându-i-se în jurul gâtului şi ţipă:

— Oameni buni, v-aţi pierdut minţile? Încetaţi! Frânghia aspră care îi lega mâinile îi intră mai adânc în carne.

Piciorul îi alunecă pe platforma striată a automobilului de teren şi se grăbi să-şi recapete echilibrul. Nu-i venea să creadă una ca asta. La măreaţa vârstă da treizeci şi trei de ani, viaţa lui era pe cale să fie curmată de un grup de ţigani gălăgioşi care îşi agitau braţele şi strigau într-o limbă pe care el nu o înţelegea.

Huiduma de om care îi pusese ştreangul de gât sări din maşină, lăsându-l singur. Owen nu era ferm convins, dar acum păreau să ţipe unul la altul şi nu la el. Spera că era un semn bun. Ţinea extrem de mult la gâtul lui.

Dintre toate modurile de a muri, acesta nu se afla sub niciun chip în topul preferinţelor lui. Ar fi preferat un scenariu care să includă o tunică mulată şi aţâţătoare de satin negru, colanţi de culoarea pielii, un păr lung şi blond, şi un accent suedez. I-ar fi plăcut ca zâmbetul său să fie atât de larg, încât bătrânul Harvey, de la salonul local de pompe funebre, să trebuiască să lucreze peste program ca să i-l înlăture.

Owen îşi aruncă privirea în jur şi observă că grupul părea să fi uitat că el stătea pe platforma maşinii cu un laţ în jurul gâtului. Cât despre el, puţin probabil să uite vreodată; avea de gând să-i spună şerifului toată tărăşenia imediat ce reuşea să găsească o cale de a o întinde de la ferma Kandratavici.

La căderea nopţii, fie avea să se legene la capătul acestei frânghii, fie întreaga familie Kandratavici avea să privească lumea de după gratii. Crow’s Head, Carolina de

Nord, era bine cunoscut pentru colinele lui unduitoare, pentru frumuseţea spectaculoasă şi pentru calda lui ospitalitate, dar treaba asta era prea de tot.

Bărbaţii gesticulau de zor spre un grup de femei şi copii ce se apropia, când zgomotul copitelor unui cal, ce venea mâncând pământul, atrase atenţia tuturor. Femeile îşi făcură cruce şi se bulucirăînainte, iar copiii alergară după mamele lor şi se ascunseră în fustele lor înflorate. Bărbaţii îşi loviră pălăriile de coapse şi păreau să înjure.

Pământul părea să se cutremure în timp ce un uriaş armăsar negru înghiţea rapid distanţa pentru a se opri încremenit la doar câţiva centimetri de grup şi de maşină. Owen avu impresia că din nările fiarei ieşea fum când aceasta îşi aruncă pe spate capul puternic şi izbi violent pământul cu copitele. Instinctiv, făcu un pas înapoi şi simţi frânghia strângându-i-se mai tare în jurul gâtului. Privirea îi fugi de la animal la femeia care îi călărea crupa goală şi inima păru să i se oprească. Era de o frumuseţe care îţi tăia respiraţia şi era tot atât de sălbatică precum taurul de munte care împodobea Great Smoky Mountains. Părul îi era ca o perdea de mătase aproape neagră, iar gura îmbufnată era roşie ca fraga. Fusta înflorată îi era suflecată în jurul coapselor, oferindu-i priveliştea apetisantă a degetelor mici cu unghii lăcuite cu un roşu ca sângele şi a picioarelor care se terminau undeva în cer. Owen îşi simţi inima reluându-şi bătaia, undeva, în mijlocul gâtului. La dracu’ cu părul blond şi accentul suedez – acest înger prevestitor de moarte putea să-l răpună fără să mişte un deget.

Nadia Kandratavici îşi domoli calul printr-o smucitură din frâu şi se strădui să le zâmbească afabil tatălui şi unchilor ei. Văzuse ce se petrecea de la etajul al doilea al casei sale şi pornise înainte ca să aibă cineva de suferit. Zâmbetul Nadiei păli când observă umflătura vineţie de sub ochiul drept al tatălui ei.

— Ce se întâmplă, tată?

Miloş se uită urât la piciorul gol pe care ea şi-l expunea în faţa străinului. Nadia oftă şi îşi aranjă fusta, spre marea dezamăgire a condamnatului. Miloş dădu din cap şi începu să vorbească:

— Englezeşte, tată, acum eşti în America, zise Nadia, întrerupându-l.

— Gagiul ăsta merită să danseze în vânt.

— Ce e un *gagiu?* întrebă Owen poruncitor. Habar n-avea ce era, dar refuza să admită că era cineva pe moarte.

Nadia se uită pentru prima dată la bărbatul care stătea pe platforma maşinii unchiului ei Zanko. În ciuda şţreangului din jurul gâtului, arăta încrezător, mândru şi... superb. Bărbia îi era sfidător ridicată, iar adâncul ochilor îi era mistuit de flăcări.

— Înseamnă o persoană care nu e de neam ţigănesc.

Owen se încruntă, dar îşi păstră aerul sfidător, îşi îndreptă privirea spre încântătoarea femeie de pe crupa neagră a monstruosului cal. Această frumuseţe mignonă cu ochi întunecaţi, care părea să vibreze de viaţă şi de înţelegere era singura care îl asculta. În acelaşi timp, părea să deţină un anumit control asupra situaţiei.

— Au de gând să mă spânzure din cauză că nu sunt ţigan?

Nadia zâmbi.

— N-au de gând să te spânzure.

Strălucirea zâmbetului ei mai să-l facă să-şi piardă echilibrul. Găseai în el încredere, o umbră de tristeţe, frumuseţe şi aluzia unor secrete ascunse. Îi era recunoscător pentru încredere, îi aprecia frumuseţea şi îl intriga tristeţea, dar mai presus de toate tânjea să-i pătrundă secretele.

Întorcându-i zâmbetul, se răsuci uşor astfel încât ea să vadă că avea mâinile legate. Îşi ridică ochii urmărind cu privirea frânghia groasă legată de creanga solidă a stejarului de deasupra.

— Dacă n-au de gând să mă spânzure, de ce sunt pe cale să mă trateze ca pe o piñata.

— Piñata? întrebă uşor mirată Nadia.

— Un vas de lut sau un cornet de carton care se atârnă de un pom sau de ceva înalt. Când îl spargi, din el încep să curgă bomboane. Îşi înăbuşi zâmbetul când patru copii cu ochi negri îşi iţiră capetele dintre fustele mamelor lor. Era clar că înţeleseseră cuvântul bomboane. Dacă îi poţi convinge pe tatăl tău şi pe prietenii lui să mă dezlege, îţi promit că-ţi trimit cea mai mare piñata pe care o găsesc.

Nadia râse la vederea încântării zugrăvite pe feţele puradeilor. Clătină cu tristeţe din cap în faţa chipeşului bărbat care stătea pe platforma proaspăt achiziţionatei maşini a unchiului Zanko.

— Mă tem că nu îţi pot accepta oferta.

— De ce nu? întrebă Owen. Ştia că o piñata era o mită păduchioasă, dar exploatase curiozitatea grupului. Ce altceva şi-ar fi dorit un grup de ţigani necivilizaţi în schimbul anulării acestui spectacol?

— Pentru că ar fi o înşelătorie.

— Cine înşală?

— Dumneata. Nadia se uită în jos la tatăl ei, la cei trei unchi şi la doi dintre cei patru fraţi ai ei. Nu aveau de gând să te spânzure. Dintr-un motiv anume, voiau să bage spaima în dumneata. Când am sosit eu, se certau dacă arăţi sau nu suficient de speriat. Zâmbi. Nu arătai.

Miloş, tatăl Nadiei, îşi încrucişă braţele şi o fulgeră cu privirea pe fiica sa.

— Tu nu ştii ce a făcut.

— Ce a putut să facă atât de grav, tată?

— Le-a făcut pe mătuşile tale Celia şi Saşa escroace. Miloş îşi bombă pieptul, în timp ce fraţii săi, Rupa, Zanko şi Yurik, i se alăturară în atitudinea-i fermă. Ducele l-ar fi împuşcat, dar cum tu nu ne dai voie să purtăm arme, am hotărât să-l spânzurăm.

— Ellington[1] n-ar fi împuşcat un om! strigă Owen.

Nadia chicoti uşor. Era limpede că fie că era pasionat de muzică, fie că era total pe dinafară în ceea ce privea filmele cu cowboy.

— Tatăl meu se referea la John Wayne, nu la Duke Ellington, domnule…?

— Prescott. Îşi înclină politicos capul. Owen J. Prescott.

— Prescott? Nadia îşi prinse buza de jos între dinţi. Ca în Prescott Realty, Prescott Hardware, Prescott Construction şi Prescott Feed Mill?

Owen îşi ciocni călcâiele şi se înclină atât cât îi permitea frânghia.

— La ordinele dumneavoastră, doamnă. Zâmbi seducător. Şi cu cine am privilegiul de a conversa în această superbă zi de vară?

Nadia se făcu albă ca varul şi şopti:

— Nadia Kandratavici.

Se întoarse către grupul bărbaţilor şi, încălcându-şi propria regulă, începu să-şi agite braţele în aer şi să dea instrucţiuni cu glas răstit într-o limbă străină.

În câteva secunde Owen se pomeni respirând mai în voie, căci laţul îi fusese tras peste cap şi mâinile dezlegate rapid.

Refuză mâna de ajutor întinsă de aceeaşi huidumă care îl urcase în maşină. Cu un salt elastic, ateriză pe pământ şi începu să-şi scuture de murdărie pantalonii odată imaculaţi şi călcaţi.

— Ştiu că tu şi familia ta sunteţi relativ nou-veniţi în Crow’s Head, dar aici avem o tradiţie. Se uită în sus la Nadia şi îşi îndreptă gulerul cămăşii albe cu mâneci scurte. Se numeşte ospitalitate.

Ea îşi pierdu şi bruma de culoare ce îi mai rămăsese în obraji.

---

1 Duke Ellington, renumit cîntăreţ american. Duke - Duce. Actorul John Wayne a fost supranumit „Ducele".

— Domnule Prescott…

— Nadia. Îi plăcea cum suna numele ei pe buzele lui. Avea un gust străin şi exotic, exact ca şi ea. Numele meu e Owen.

Sub niciun chip nu-i putea spune pe nume. Crow’s Head ar fi trebuit să se cheme Prescott, Prescottville sau măcar Prescott Junction. Statuia de bronz a generalului Jeremiah Prescott din armata confederată împodobea piaţa din centrul oraşului, completată cu un cal ridicat fioros pe picioarele din spate şi înconjurată de un pogon de flori. Toate clădirile din oraş includeau numele Prescott, inclusiv numele Companiei de Credit Ipotecar care deţinea actele pe această fermă. Owen J. Prescott putea s-o zboare cu o trăsătură de condei.

— Domnule Prescott…

— Owen. Îi trimise un zâmbet strălucitor.

Nadia înghiţi cu greu şi îngână:

— Owen, atunci. Se uită la cele două mătuşi. Ce-au făcut Celka şi Saşa? În gând, adăugă: *de data asta.*

Owen se uită la grupul de ţigani şi încercă să le identifice pe Celka şi pe Saşa după vinovăţie. Nu putu. Dintre cele patru femei de acolo, niciuna nu părea vinovată sau ruşinată. Feţele lor bătute de vânt şi soare erau ridicate într-o atitudine mândră şi încăpăţânată.

— I-au vândut mătuşii mele Verna o cutie cu apă îmbuteliată şi au afirmat că e de la Izvorul Tinereţii.

Nadia îngână o înjurătură explicită pe ruseşte, apoi înălţă repede o rugăciune către un sfânt ca s-o ierte. Familia ei o scotea din minţi. Oare chiar nu-şi dădeau seama câte sacrificii făcuse ca să-i scoată din Europa sfâşiată de război şi să-i aducă în Statele Unite? Tot ce le ceruse în schimb era să respecte legile, să înveţe engleza şi să nu se bage în belele. Evident, chiar şi numai atât era prea mult.

— Celka, Saşa, unde sunt banii mătuşii lui?

O femeie, care părea să fi intrat în patruzeci de ani, făcu un pas înainte. Era Saşa.

— Jumătate e în buzunarele noastre, iar restul în burţile noastre.

— Cât aţi cheltuit pe mâncare?

— Cincizeci şi opt de dolari americani, răspunse Celka.

Calul se foi nervos, căci degetele Nadiei se strânseră involuntar pe hăţuri. Economiile ei, cândva măricele, scăzuseră deja considerabil şi se micşorau cu fiecare zi. Slăbi hăţurile şi bătu uşor cu palma gâtul calului care se calmă imediat.

— Daţi-i domnului Prescott banii care v-au rămas şi cereţi-i scuze. Îi voi da eu restul şi să sperăm că nu va face plângere împotriva voastră, îşi fulgeră cu privirea restul familiei. Nu acelaşi lucru pot spune despre voi. Ce i-aţi făcut voi domnului Prescott a fost o samavolnicie. Ştiu că nu aveaţi de gând să-l spânzuraţi cu adevărat, dar ce se întâmpla dacă era slab de inimă şi murea? Îi privi pe rând pe toţi bărbaţii de acolo. Toţi aţi fi fost trimişi la închisoare pentru crimă. Se simţi oarecum uşurată văzându-le feţele îndurerate. Înainte de a mai face iar o prostie, gândiţi-vă cum ar fi să vă petreceţi restul vieţii după gratii, să nu mai dansaţi niciodată sub cerul liber, să nu mai dormiţi sub stele. Sau să n-o mai ţineţi în braţe pe cea pe care o iubiţi. Se uită la Owen. Îi înapoiez eu banii mătuşii tale odată cu scuzele mele în numele întregii familii. Cât despre primirea de care ai avut parte la ferma Kandratavici, pot doar să te asigur că data viitoare când vei trece pe aici vei fi primit cu braţele deschise şi cu cea mai mare ospitalitate de către familia mea.

Îşi fulgeră din ochi familia, provocând-o să o contrazică. Spera că Owen nu va depune plângere; se îndoia că avea suficienţi bani disponibili ca să le plătească tuturor cauţiunea. Singurul lucru care putea sfărâma inima

unui ţigan era să-l privezi de libertate.

Owen se uită lung la Nadia, apoi dădu uşor din cap. Nu voia scuzele acestui înger de foc. Ea nu făcuse nimic rău. Când Celka şi Saşa înaintară şi îi înmânară câteva monede şi bancnote mototolite, se simţi ca un hoţ. Se uită la ochii larg deschişi ai copiilor şi îşi aminti că Saşa spusese că jumătate din bani se duseseră pe mâncare. Erau atât de disperaţi după mâncare, încât să încerce s-o escrocheze pe mătuşa lui bătrână de 120 de dolari?

Nadia îi remarcă ezitarea şi oftă. Domnul Prescott „Cel născut cu o linguriţă de argint în gură” era pe cale să devină milos.

— Ia banii, Owen. Aparţin de drept mătuşii tale. Owen îndesă banii în buzunarul pantalonilor. Mătuşa Verna şi-ar fi putut cumpăra o cisternă de apă făcătoare de minuni de la Izvorul Tinereţii fără să simtă câtuşi de puţin lipsa acelor bani. În timp ce conturile din bancă ale familiei Prescott abundau de zerouri, familia Prescott însăşi se reducea doar la doi membri, mătuşa Verna şi el.

Poate de aceea avea tendinţa să fie exagerat de protector cu singura lui rudă în viaţă.

Îngână spre Celka şi Saşa un „mulţumesc” moale şi se întrebă cum dracu’ se întorsese roata fără ca măcar să-şi dea seama. Acum un minut era gata să aducă în faţa tribunalului întregul clan Kandratavici, iar în minutul următor le mulţumea. Se uită la Nadia.

— Poate că am putea…

— Nu încape niciun poate aici, Owen. Te rog dă-i banii înapoi mătuşii tale împreună cu scuzele noastre. Se lăsă să alunece graţios de pe cal şi ateriză lângă Owen.

Lui Owen mai să i se spargă un vas de sânge când o urmări lunecând de pe crupa bestiei negre. Caleidoscopul de culori al fustei ei de bumbac i se înfoiase până la mijlocul coapselor, oferindu-i o privelişte care, în mod sigur, ar fi făcut până şi pe un preot să se spovedească. Un singur

cuvânt ar fi putut descrie picioarele bronzate, satinate ale Nadiei: dumnezeieşti. Fără îndoială că trebuiau să ducă la „Porţile de Sidef”.

— Dacă vii cu mine acasă, am să-ţi dau şi restul de bani.

Owen îi urmări privirea şi văzu în depărtare o căsuţă albă şi o şură uriaşă bătută de vreme.

— Nu e nevoie.

Nu voia banii ei, dar era curios în privinţa ei.

Se uită rapid la mâna ei stângă. Al treilea deget era gol, dar pe alte două purta inele de aur meşteşugit lucrate. Pe mâna dreaptă avea încă trei inele. Deci nu avea un soţ. Cineva care purta atâtea inele ar fi purtat cu siguranţă şi verighetă.

— Trebuie să-i înapoiez banii mătuşii tale. E vorba de mândria familiei.

Îl văzuse privindu-i mâinile, aşa că şi le ascunse repede în faldurile fustei. Vanitatea era o calitate dezgustătoare, dar nu se putu abţine. Considera că mâinile ei erau cea mai urâtă trăsătură a ei. Erau bătătorite de la cântatul constant la chitară, iar unghiile erau tăiate atât de adânc, încât abia dacă se mai zărea un pic de alb. Traiul ei şi cel al familiei ei depindeau de degetele ei.

— Cine vrea să meargă pe cal până acasă?

Patru puradei se desprinseră dintre fustele mamelor lor şi se apropiară în fugă. Nadia râse şi ridică un băieţel de vreo şase ani pe spatele calului. Owen era vrăjit de muzicalitatea râsului ei şi de dragostea ce-i lumina faţa. După ce-i aşeză pe toţi cei patru copii pe crupa armăsarului, se întoarse şi porni peste câmp cu hăţurile în mână.

Owen mergea alături de ea şi se minuna de cât de micuţă putea să fie. Cât se aflase călare pe armăsar, păruse mult mai înaltă. Dacă depăşea un metru cincizeci şi cinci, surplusul de centimetri se datora părului ei bogat şi

ondulat. Îl mâncau degetele să şi le treacă prin întunecimea lui deasă ca să vadă dacă era atât de mătăsos pe cât părea. Periculoase gânduri pentru un bărbat care doar cu cinci minute în urmă era cât pe ce să fie spânzurat de familia ei.

— Calul tău are un nume? o întrebă el.

— Fireşte. Accentul străin care îi puncta vorbele nu era atât de puternic ca acela al familiei ei. Oare nu toate animalele favorite din America au un nume?

— Da, dar până acum nu te-am auzit rostindu-l. Am fost atent. Pun pariu pe tot ce am în portofel că nu-l cheamă Buttercup[2].

Nadia râse şi scoase din buzunarul fustei un cub de zahăr şi întinse drăgăstos palma spre botul armăsarului.

— Nici pe departe!

— Aş fi mers pe un nume ca Satan sau Lucifer.

— Acum eşti pe-aproape. Mângâie cu blândeţe botul calului şi îi şopti ceva într-o limbă străină. L-am botezat după ceva de care se tem toţi americanii.

— „Războiul nuclear”? „Dentistul”? Îi plăcea la nebunie sunetul dulce şi muzical al râsului ei. Să fie oare „Soacra”?

Nadia îşi ţinu respiraţia.

— Nu, îl cheamă IRS[3].

Owen se opri şi se uită lung la armăsar care, auzindu-şi numele, împunse blând cu botul ceafa Nadiei.

— De ce l-ai botezat după Internal Revenue Service?

— S-a născut pe cincisprezece aprilie. Întinse calului un alt cub de zahăr, în timp ce traversau drumul murdar din faţa şurei lângă care se afla un mic ţarc împrejmuit cu un gard.

Owen se uită la şură, care era mai degrabă un

---

2 Piciorul cocoşului (botanică)

3 Internal Revenue Service = Echivalentul american al Fiscului sau Serviciului de percepţie a taxelor

hambar, şi se cutremură. Întreaga construcţie era periculos înclinată spre dreapta.

Nadia coborî copiii şi îi urmări cum o luau la sănătoasa chicotind şi hârjonindu-se. Owen deschise poarta ţarcului şi o urmări cum îi scoate căpăstrul lui IRS şi îl bate uşor pe crupă. Armăsarul îşi întoarse capul, îl fulgeră cu privirea pe Owen, apoi intră în ţarc.

— Calul tău nu cred că mă place.

— Se simte jignit că nu l-ai tratat cu nimic. E obişnuit ca toţi cei care trec pe lângă el să-i dea ceva bun. IRS este exact ca un copil mare şi răsfăţat.

Lăsă căpăstrul pe gardul strâmb şi crăpat, şi desprinse absentă o coajă de vopsea albă. Spera ca într-o bună zi să poată să-i repare căminul lui IRS şi să umple toate pogoanele fermei Kandratavici cu progeniturile lui. El era cheia de boltă a visului ei. IRS reprezenta tot ce sacrificase ea în aceşti ultimi ani. El era „Ferma Kandratavici”, în sfârşit un cămin permanent pentru familia ei. Zilele ei de viaţă nomadă se sfârşiseră. Se născuse în Ungaria; când avea o lună, trăia în Rusia; aniversarea împlinirii vârstei de trei ani o găsise în ceea ce pe atunci se numea Iugoslavia. La opt ani vorbea fluent şase limbi, iar la şaisprezece ani văzuse două treimi din Europa. Ar fi fost în culmea fericirii să nu mai fie nevoită niciodată să facă un pas dincolo de ferma Kandratovici.

— Nadia?

Reveni brusc la prezent.

— Oh, scuză-mă. Ai spus ceva?

— Unde pluteai?

O uşoară tuşă de roz îi coloră obrajii.

— Măturam pânzele de păianjeni.

Se întoarse şi porni către casă. Owen se ţinu după ea.

— Măturai pânzele de păianjeni?

— Nu aşa se spune?

— Oh, adică scuturai pânzele de păianjeni.

— E acelaşi lucru.

Urcă pe verandă şi deschise uşa cu plasă de sârmă. Scutură sau mătură pânzele de păianjeni, iar praful se împrăştie peste tot.

— Intră o clipă. Mă întorc imediat.

Owen trecu pragul şi închise încet uşa în urma lui. Nadia dispăruse deja din bucătăria spaţioasă. Owen se uită în jur şi se încruntă. Mesele de serviciu din lungul pereţilor erau goale. Nu tu prăjitor de pâine, cuptor cu microunde şi nici măcar o ceaşcă de cafea murdară. Pereţii fuseseră zugrăviţi cândva într-un galben-deschis, dar de-a lungul timpului deveniseră de un crem mohorât, pe care doar contururile tablourilor sau ale altor obiecte dezvăluiau culoarea iniţială.

În încăperea spaţioasă, în care ar fi încăput uşor o masă pentru opt persoane, se aflau o masă mică şi două scaune şubrede. Însă Nadia adăugase o tentă de culoare, acoperind masa cu o eşarfă de mătase pictată de mână.

Owen păşi agale din bucătărie în camera de zi. Cuta de pe frunte i se adânci. Doar trei lucruri ocupau camera, altfel goală. Două perne uriaşe, de un albastru-deschis, un teanc de cărţi şi reviste, şi un lampadar vechi cu abajurul copt de căldură şi turtit.

Nadia aruncase o altă eşarfă peste lampadar pentru a ascunde abajurul. Aceasta avea pictată pe ea o reproducere a unui renumit tablou al lui Picasso. La ferestre atârnau perdele decolorate, iar în căminul impresionant se mai afla încă cenuşă de astă-iarnă. Apropiindu-se agale de cămin, luă de pe poliţă ceea ce părea singurul obiect frivol din încăpere, o replică ieftină de metal a Statuii Libertăţii. O întoarse şi citi inscripţia de pe verso-ul statuii: *„Daţi-mi obosiţii voştri, săracii voştri, mulţimile voastre învălmăşite care tânjesc să respire liber...”* O auzi pe Nadia tropăind uşor în jos pe scări şi puse statuia la loc pe poliţă. Nadia şi familia ei veniseră în America în căutarea libertăţii, iar după

aspectul casei goale nu avea de gând să rămână în Crow’s Head, Carolina de Nord, ca s-o găsească.

Nadia era pe la mijlocul scării când dădu cu ochii de Owen.

— Aici erai, domnule Prescott?

— Tatăl meu era domnul Prescott! Eu sunt Owen.

— *Era* domnul Prescott?

— Părinţii mei au murit acum şase ani într-un accident de avion.

Să-ţi pierzi şi tatăl şi mama era groaznic; să ţi-i pierzi pe amândoi în acelaşi timp era tragic.

— Îmi pare rău, spuse ea atingându-i uşor cu degetele braţul.

— Mulţumesc.

Îi văzu tristeţea şi se simţi consolat de atingerea ei. Îi luă cu gingăşie degetele şi i le strânse uşor. Un simplu gest de consolare aprinse un rug. Arşiţa îi fripse degetele, apoi urcă în sus pe braţ.

Ochii Nadiei se măriră o fracţiune de secundă, apoi îşi trase mâna tremurândă de sub cea a lui Owen şi şi-o ascunse în buzunarul adânc al fustei. Cu cealaltă mână îi întinse banii.

El clătină din cap.

— Nu vreau banii, Nadia. Se uită în jur la camera goală. Tu ai mai multă nevoie de ei decât mătuşa mea.

Ea continuă să-i ofere cu încăpăţânare banii.

— Kandratavicii nu acceptă pomana, Owen.

— Atunci nu o privi ca pe o pomană. Consideră că e un împrumut.

— Îi datorez deja destul familiei Prescott, zise şi îi puse bancnotele în mână.

Owen întinsese mâna să împingă banii, dar sfârşi prin a-i lua.

— Nu înţeleg. Nu ţi-am împrumutat niciodată niciun ban.

— Familia Prescott mi-a vândut ferma asta.

El îi întinse din nou banii.

— Doar pentru că Prescott Realty a acţionat ca un agent mobiliar nu înseamnă că le datorezi bani. Sunt sigur că totul s-a încheiat în ziua în care ai făcut plata.

— Da, este adevărat, dar *Compania* de *Credit Ipotecar Prescott* deţine actele pe această fermă. Îşi înălţă capul şi studie chipul nedumerit al lui Owen. Nu ştii ce proprietăţi ai?

— Da. Nu. Se uită la banii din mână de parcă n-ar mai fi văzut până atunci un dolar. Adică, nu ştiu. Acum era cu adevărat derutat. Din cât se părea, Nadia şi familia ei nu-şi puteau permite să plătească ipoteca pe o fermă de mărimea asta. El nu ştiuse că ferma era în stare de ruină când fusese scoasă la vânzare şi cât de încântat fusese Don Adamson când, după doi ani, reuşise în sfârşit să o vândă. Dar cum obţinuse Nadia ipoteca, trecând de Bill Meyers? Managerul *Companiei* de *Credit Ipotecar Prescott* stătea tot timpul cu ochii pe situaţia financiară.

— *Compania Ipotecară* nu e proprietara fermei, Nadia; tu eşti. Noi doar ţi-am împrumutat bani ca s-o cumperi, atâta tot.

— Voi deţineţi hârtiile care spun că e a mea. Porni încet spre bucătărie, urmată de Owen.

— Numai până când termini de plătit împrumutul.

— Atunci nu-i a mea.

— Din punct de vedere tehnic, da, dar…

— Şi nu puteţi vinde ferma altcuiva?

— Doar dacă nu achiţi împrumutul. Nu ţi s-au explicat toate astea când ai solicitat creditul?

— Ba da. Domnul Meyers a fost foarte clar. Înapoiez banii în douăzeci de ani, apoi primesc actele. Până atunci tu deţii o parte din fermă.

Owen se uită în ochii ei inteligenţi şi încăpăţânaţi. Tot ce spunea ea era adevărat, dar alţi oameni nu considerau

Compania de *Credit Ipotecar* ca fiind coproprietară a caselor lor.

— Dar părinţii tăi? Sunt sigur că ei ţi-ar putea explica faptul că nu deţin nicio parte din fermă.

— Ei n-au avut niciodată o ipotecă. Un zâmbet ironic îi arcui colţul gurii la gândul că părinţii ei ar fi avut o carte de credit.

— Dar unchii tăi?

Surâsul Nadiei deveni un zâmbet larg.

— Asta este singura proprietate pe care un Kandratavici a avut-o vreodată.

— Vreodată?

— Vreodată, răspunse Nadia cu mândrie. Se uită prin bucătărie şi zâmbi. I-am oferit familiei mele marea mea avere şi au acceptat-o. Se încruntă o clipă în timp ce îi deschidea uşa. Mă tem că există multe pe care nu le înţeleg despre stilul de viaţă american. Majoritatea informaţiilor lor provin din filmele vechi pe care le-au urmărit în timp ce îşi aşteptau vizele.

— Dă-mi voie să ghicesc. Îşi trecu mâna peste ceafă. Erau vreunele filme vechi cu cowboy?

Nu voia să plece încă.

— Cred că ar trebui să te avertizez că tata şi unchii mei au urmărit toate filmele cu cowboy care le-au încăput în mână.

— Grozav. Owen îşi frecă ceafa şi se întrebă dacă trebuia să atenţioneze şeriful oraşului despre banda Kandratovici.

— Fraţii mei, Stevo şi Mikol, au ţinut cu Mel Gibson în *Lethal Weapon* şi cu Kevin Costner în *Bull Durham.*

— Din ce în ce mai bine.

— Sora mea, Sonia, şi soţul ei, Gustavo, au făcut o obsesie pentru Errol Flynn. Fratele meu, Nikita, îl idolatrizează pe Cary Grant, iar celălalt frate al meu, Gibbie, se crede Elvis.

Owen studia chipul superb al Nadiei în timp ce aştepta poanta. Trebuia să fie o glumă pe undeva. Femeia care îl intriga cel mai mult dintre toate femeile care intraseră în viaţa lui trăia cu întregul *Ghid al Actorilor.*

— Câţi membri ai familiei tale trăiesc aici, mai exact, Nadia?

— Numărându-mă şi pe mine?

— Sigur.

— Treizeci şi unu.

Owen gemu în gând. Şansa de a o găsi pe Nadia singură acasă era cam tot atât de mare precum să dai lovitura la loterie. Întrebă curios:

— Dar *tu* ce filme ai urmărit?

— Am cinci ani de când trăiesc în Statele Unite. Iluziile mele despre America s-au risipit cu mult timp în urmă. Ieşi pe verandă şi le făcu semn cu mâna celor doi unchi ai ei care lucrau în ţarc.

Owen îşi văzu maşina în depărtare, acolo unde o parcase mai devreme. De ce păruse atât de tristă când vorbise despre iluziile risipite? Cine îi spulberase visurile? îndesă banii în buzunar. Nu era acum timpul să se certe pe tema lor. Erau prea multe întrebări despre Nadia şi familia ei care aveau nevoie de răspunsuri mai întâi, şi ştia locul exact de unde putea căpăta acele răspunsuri: *Compania* de *Credit Ipotecar Prescott.*

Îi luă mâna, sub pretextul că îşi ia la revedere. Buzele lui schiţară un zâmbet mic, fericit, când simţi uşorul tremurat al degetelor ei. Nu-şi imaginase asta; şi ea simţea ceva pentru el.

— La revedere, Nadia. A fost o experienţă să-ţi cunosc familia şi o plăcere deosebită să te cunosc pe tine. Îşi trecu gingaş degetul peste încheietura mâinii ei şi îi simţi bătaia rapidă a pulsului.

— Ai de gând să depui plângere împotriva lor?

Tremurul violent al degetelor ei trebuia să fi fost de la

teama pentru familia ei, nu-i aşa?

— Ar trebui? Strânsoarea îi spori, iar privirea lui o sfredeli pe a ei.

— Nu asta te-am întrebat.

Owen se uită către ţarc şi întâlni privirile ostile ale unchilor ei. Putea pleca cu conştiinţa împăcată fără să facă ceva în privinţa Kandratavicilor? Putea lăsa totul aşa cum era? Le datora oamenilor lui Crow’s Head mai multă consideraţie.

— Le vei spune să nu mai vândă apă îmbuteliată naivilor?

— Îţi promit că am să le dau o lecţie, încât să-i usture urechile.

— Când te vei ocupa de asta, vei aborda şi subiectul spânzurării unui vecin?

— Voi pune spânzurătoarea înaintea escrocheriei. Avea de gând să discute cu ai ei mai aspru decât îşi închipuia el. Cum oare se aşteptau ei să primească slujbe şi să devină membri respectabili ai comunităţii dacă se purtau ca nişte bandiţi?

Expresia serioasă a figurii ei îl înduioşă. Umerii ei nu păreau destul de puternici pentru a purta povara întregii ei familii, dar erau. Îi lăsă mâna şi îşi ridică încet degetele spre fruntea ei. Cu o mângâiere gingaşă netezi cuta de îngrijorare care îi umbrea fruntea frumoasă. Voia s-o tragă în braţele lui şi s-o alinte, s-o împace. Privirea i se fixă pe gura ei dulce. Ba nu, voia s-o ia în braţe şi să-i îndepărteze grijile cu sărutări.

— Atunci cred că n-am să mă opresc la biroul şerifului în drum spre casă.

Nadia dădu drumul aerului pe care şi-l reţinuse.

— Mulţumesc, domnule Pres… adică, Owen.

El părăsi veranda înainte de a se răzgândi şi a o săruta. Era ceva treabă de făcut, iar dacă privirile unchilor ei erau vreun indiciu, familia ei putea profita de prilej ca să

se răcorească.

— Încearcă să-i ţii departe de necazuri, spuse el şi porni către maşină.

Nadia se rezemă de unul dintre stâlpii cojiţi ai verandei şi îşi permise luxul să-l urmărească îndepărtându-se. De regulă considera că blugii erau cei mai sexy pantaloni pe care îi putea purta un bărbat, dar pantalonii gri, eleganţi, care scoteau în relief fundul lui Owen făceau o treabă grozavă. Oare ce găsea ea atât de fascinant – pantalonii sau bărbatul care-i purta? Îşi muşcă interiorul obrazului. Ar fi trebuit să se felicite pentru felul magnific în care se prefăcuse indiferentă. Nu o dată simţise dorinţa să caşte ochii la corpul lui superb şi să ofteze.

Trecuseră ani de când se bucurase ultima oară de mângâierile unui iubit sau de satisfacţia pură a plăcerii reciproce, dar recunoştea virilitatea când se pomenea cu ea în prag. Iar Owen Prescott emana mai multă virilitate decât ştia ea ce să facă cu ea.

De ce trebuia să se răzvrătească după atâţia ani hormonii ei, mai ales cu Owen? El era băiatul de aur al oraşului, gentlemanul sudist perfect, iar ea total nepotrivită pentru el. Oftând greu, a regret, se desprinse de stâlp şi intră în casă. De ce întotdeauna tânjeşti după ce nu poţi avea?

2

Owen închise uşor dosarul după ce îl citi a doua oară. Acum înţelegea decizia lui Bill Meyers de a-i acorda Nadiei un credit.

Nu doar că achitase două treimi din preţul fermei pe loc, dar garanţia ei suplimentară era un contract muzical rentabil. Nadia Kandratavici era pe cale să devină o

cântăreaţă renumită pe plan mondial.

Cu o oră în urmă îl prinsese pe Bill tocmai când se pregătea să închidă biroul. Bill se oferise cu bunăvoinţă să rămână şi să răspundă la orice întrebare, dar Owen insistase ca Bill să se ducă acasă la soţie şi la copii, grăbindu-se să-l asigure că treaba asta nu avea nicio legătură cu felul în care administra Bill *Compania* de *Credit Ipotecar.*

În anii care trecuseră de când moştenise numeroasele afaceri, Owen se ţinuse intenţionat deoparte şi lăsase managerii să le conducă, cu excepţia cazurilor când i se cerea părerea.

Îşi petrecea zilele făcând ce îi plăcea să facă, proiectând clădiri şi case, şi conducându-şi propria companie de construcţii.

Se rezemă de speteaza scaunului şi îşi propti picioarele pe biroul lui Bill, în timp ce se uita pe fereastra care dădea spre piaţa centrală a oraşului. Soarele ce apunea făcea să strălucească statuia de bronz a stră-străbunicului său „generalul Jeremiah Prescott.

Bătrânul Jeremiah ar fi făcut infarct dacă ar fi văzut ce făcuse stră-strănepotul său. Un adevărat gentleman sudist nu invada niciodată în intimitatea unei femei tinere. Owen îşi înlănţui degetele la ceafă şi rânji. Dar poate că bătrânul Jeremiah ar fi înţeles. După Războiul Civil, Jeremiah sfidase societatea şi se însurase cu o fecioară în parte indiancă din neamul cherokee, pe nume Ochii Dimineţii.

Owen se mai uită o dată la mapa cafenie pe care o aruncase pe birou. Nadia continua să rămână învăluită în mister. De ce părăsise New York-ul, unde cânta într-un club de noapte care îi plătea un salariu astronomic, pentru a se muta într-un oraş mic şi izolat precum Crow’s Head?

Cel mai apropiat club de noapte se afla în Asheville, la mai bine de treizeci şi cinci de mile depărtare.

În contract se specificase că Nadia urma să scrie şi să

înregistreze un album în patru limbi diferite până la sfârşitul anului. Exista chiar o clauză pentru o sumă considerabilă dacă putea scoate acelaşi album în încă două limbi până pe 31 decembrie. Fie că Nadia se înhămase singură la o treabă a dracului de grea, fie că vorbea fluent şase limbi pe lângă engleză. Partea care îl nedumerea cu adevărat pe Owen era faptul că în contract erau solicitate cântece pe care un cântăreţ dintr-un club de noapte renumit din New York nici nu s-ar fi gândit să le cânte. Albumul trebuia să fie un disc pentru copii, iar cântecul care avea să dea titlul albumului se numea „Animalele de sub patul meu”.

Oftând din greu, Owen se ridică şi puse dosarul la loc în fişet. Unele dintre întrebările lui îşi găsiseră răspunsul, dar acum apăruseră altele, de două ori mai multe. Se uită la ceas, încuie în grabă biroul şi se sui în maşină.

Astă-seară era seara de bridge a mătuşii Verna şi, cu puţin noroc, reuşea să ajungă acasă şi să se refugieze în biroul lui înainte ca vreuna dintre prietenele ei să-l înghesuie în vreun colţ ca să-i vorbească despre vreo nepoată bună de măritat. Uneori se gândea că totuşi clubul de bridge de marţi seara a mătuşii Verna era un front de lucru pentru Feţişoarele Anonime.

*

Nadia se uită încăpăţânată la mătuşa ei Sofia şi clătină din cap. Putea scorni sute de moduri de a-şi petrece sâmbăta; acesta nu era unul dintre ele.

— Nu vreau să-mi ghiceşti în frunzele de ceai.

Sofia împinse peste masă, spre Nadia, antica ceaşcă din os chinezesc.

— Trebuie.

Ceaşca se afla în familie de generaţii şi o ţinuse cu drag în poală tot drumul cât zburase spre noul ei cămin din America.

— Mama ta a avut iar visul ăla azi-noapte.

— Mama întotdeauna are vise.

— Asta e a şasea oară când are acelaşi vis. Împinse ceaşca mai aproape de degetele Nadiei. Bea. Lasă-mă să-i liniştesc mintea.

— Cum poţi să-i linişteşti mintea când ea nici măcar nu ştie ce înseamnă visele? Degetele Nadiei atinseră uşor ceaşca şi farfurioara. Cu ani în urmă, Sofia îi ghicise că se va muta la mare distanţă cu toată familia ei. Nadia se gândise că aveau să părăsească Rusia şi să se îndrepte spre Germania, Polonia sau altă ţară din Europa de Est. Cine s-ar fi gândit acum şase ani că aveau să trăiască toţi în America?

— Ea ştie visele care au legătură cu tine. Se teme că dragostea pentru cel mai mare copil al ei îi va umbri judecata.

Nadia nu se putu abţine să nu-şi tachineze mătuşa, care îi era ca o a doua mamă.

— Tu nu mă iubeşti deloc, Sofia?

— Întrebările prosteşti nu merită răspunsuri. Hai, bea.

Nadia luă ceaşca şi îşi privi mătuşa peste marginea ei.

— Nu vreau să aud de niciun străin înalt, brunet şi chipeş.

Sofia îşi puse mâinile în şoldurile bine rotunjite şi Nadia bău ceaiul.

— Eu spun doar ce văd, nimic mai mult.

Nadia termină ceaiul şi răsturnă triumfătoare ceaşca pe farfurioară.

— Vei găsi acolo numai muzică, muncă grea, multe responsabilităţi şi o mare fericire.

Îşi scoase intenţionat din minte imaginea lui Owen Prescott. Era destul de rău că bărbatul ăsta îi bântuia visele, trebuia să se bage şi în gândurile ei de peste zi?

Sofia aşteptă să se usuce ceaşca, apoi o întoarse uşor. O duse cu grijă până la fereastră, la lumină, şi rămase

acolo privind lung în ea.

Degetele Nadiei se mişcau în ritmul muzicii care îi cânta în cap. Era cântecul la care lucra de două zile, cel pe care îl tot repeta cu încăpăţânare pentru a bloca orice gând despre înaltul, brunetul şi chipeşul Owen. Cântecul era despre un crocodil pe care îl dureau dinţii şi pe care nimeni nu voia să-l ajute, de teamă să nu fie mâncat.

— El va aduce un dar, spuse Sofia privindu-şi nepoata.

— Cine? Nadia avea presentimentul că deja ştia.

Sofia clătină cu tristeţe din cap.

— Întrebările prosteşti nu merită răspunsuri, spuse ea şi se uită din nou în ceaşcă.

— Parcă ţi-am spus că nu vreau să aud despre niciun străin înalt, brunet şi chipeş. Păstrează asta pentru cei care plătesc.

— N-am spus că e înalt, brunet şi chipeş. Sofia îşi ridică privirea şi zâmbi. În plus, nu mai e un străin.

Nadia duse farfurioara la chiuvetă şi o clăti cu grijă.

— Asta visează mama mea? Prostii romanţioase.

Prostii erau tot ce puteau fi vreodată. Owen Prescott era un bărbat extrem de respectabil, fiul încoronat al lui Crow’s Head, şi total inaccesibil ei.

— Nu. Sofia plecă de la fereastră. Văd ce vede mama ta. Îşi privi nepoata cu dragoste şi tristeţe.

— Muzica încetează.

Mâinile Nadiei îngheţară pe farfurioara pe care o ştergea.

— Cum adică, muzica încetează? Culoarea îi fugi din obraji. Toţi ştiau cât de importantă era muzica ei pentru ea şi familia ei. Muzica mea?

— Da, muzica ta. Sofia spălă ceaşca şi luă cu grijă farfurioara din mâinile tremurânde ale Nadiei.

— O recapăt? întrebă Nadia.

— Nu văd.

— Când se întâmplă asta?

— Nu văd.

— El mi-o ia?

Sofia ridică din umeri şi puse uşor ceaşca şi farfurioara în cutia de lemn căptuşită cu catifea, pe care o făcuse străbunicul ei cu peste un secol în urmă. Ezitarea ei părea să ascundă ceva.

— Nu văd.

— Mama a văzut?

Mama ei, Olenka, şi cele trei mătuşi erau foarte apropiate, deşi nu erau surori. Cei patru fraţi Kandratavici mulţumiseră cerului în nenumărate rânduri pentru faptul că nevestele lor se înţelegeau atât de bine, formând cu toţii o singură familie. Tot aşa, de multe ori înjuraseră când femeile făceau front comun şi o ţineau pe a lor.

Cu siguranţă Olenka i-ar fi spus Sofiei tot ce se întâmplase în visele ei.

— Nu, şi viziunea ei era blocată.

— De asta te-a trimis pe tine, nu-i aşa? Toţi se tem că am să dau greş şi am să pierd ferma.

Se duse la uşă şi se uită afară prin plasă. Unchii Yurik şi Rupa mai lucrau încă la îngrădirea ţarcului. Era o sarcină dificilă, aproape imposibilă din cauza lipsei de materiale corespunzătoare. Nadia îşi convinsese întreaga familie să renunţe la tot ce cunoştea şi iubea în Europa şi să-i urmeze visul de a începe o nouă viaţă în America. O viaţă care să nu fie dominată de războaie, o viaţă care nu cunoştea foamea, o viaţă de libertate. Fusese o greşeală?

— Nimeni nu se teme că ai să dai greş, Nadia. Sofia se apropie de ea şi se uită afară, la bărbatul ei, Rupa, care prindea în cuie o scândură într-un stâlp. Ferma e şi căminul nostru. Cu toţii trebuie să tragem din greu ca s-o facem să prospere. Tu ai făcut mai mult decât porţia ta, copilă.

Nadia se revoltă. La cei douăzeci şi opt de ani cât avea era doar cu cinci ani mai mică decât Sofia.

— Nu mai sunt copil de ani de zile, Sofia. Când ai să

accepţi realitatea asta?

— Când ai să-ţi ţii la sân primul prunc, o tachină Sofia, apoi îi studie chipul. Dacă eşti atât de îngrijorată din pricina muzicii, am să ţi-o trimit pe Yelena să ţi se uite în palmă.

— Dacă voiam ca puştoaica de soră-mea să-mi citească în palmă, m-aş fi dus la ea.

— Yelena are nouăsprezece ani, e femeie în toată regula, nu?

— Nu. Mai are multe de învăţat. Apropo, de ce ea e femeie, iar eu sunt copil?

— Pentru că pe tine îmi place să te tachinez. Sofia o îmbrăţişă. Sora ta ţi-ar putea răspunde la unele întrebări. Darul ei de a prezice este foarte mare.

— Ştiu. Talentul Yelenei la ghicit în palmă ar fi fost remarcabil dacă n-ar fi fost de-a dreptul înspăimântător. Nadia mulţumise stelelor ei norocoase că *ea* nu avea niciun dar de prezicătoare. Prima şi singura ei iubire era muzica. Degetele şi muzica ce îi cânta permanent în cap erau daruri nepreţuite pe care le iubea mai mult decât orice altceva. Faptul că îmi pierd muzica ar putea să mi se tragă de la o inflamaţie în gât de la care am să mor.

Sofia îngână o rugăciune şi îşi apucă cruciuliţa de aur de la gât.

— Să nu spui aşa ceva!

Nadia râse şi îşi îmbrăţişă mătuşa.

— Acum cine pe cine tachinează?

Înainte ca Sofia să apuce să răspundă, o maşină îşi croi drum agale pe drumul desfundat.

Ambele femei recunoscură maşina roşie a lui Owen Prescott, dar numai Nadia îi recunoscu marca. Sofia înălţă o sprânceană, în timp ce *Mustang*-ul decapotabil model ’65 se opri în faţa casei.

— O să aibă un dar, spuse ea.

— Dacă suntem norocoşi, darul nu va fi şeriful, răspunse Nadia.

Era sfâşiată de emoţii diverse, contradictorii. Femeia din ea era încântată să-l revadă pe Owen şi era gata să alerge în întâmpinarea lui. Latura serioasă a fiinţei ei era plină de teamă că Owen chiar îl adusese pe şerif şi mandate de arestare pentru toţi. Nu trecuseră decât două zile de când unchii şi tatăl ei încercaseră să-l spânzure.

Sofia zâmbi, în timp ce Owen coborî din maşină şi, întinzând mâna spre bancheta din spate, scoase un măgar uriaş confecţionat din hârtie colorată, lucioasă.

— Vezi, frunzele de ceai au avut dreptate.

Owen se luptă cu greutatea măgarului de hârtie, împleticindu-se către verandă. Când comandase piñata unei prăvălii cu noutăţi din Charlotte, ceruse ca măgarul să fie umplut până la refuz cu bomboane şi mici premii, pentru ca prima experienţă a familiei Nadiei cu o piñata să fie una memorabilă. Era pe cale să fie răsplătit pentru efortul lui cu o hernie şi un măgar căruia i-ar fi trebuit o macara ca să-l ridice de la pământ.

Nadia rezistă impulsului de a zbura în sus pe scări pentru a se schimba şi a-şi peria părul. În dimineaţa asta îl scosese ca de obicei pe IRS la plimbare şi nu avusese timp să-şi schimbe blugii decoloraţi şi tricoul. Urmări prin plasa uşii cum muşchii braţelor lui Owen se umflau sub greutatea animalului colorat. Nu avea nicio idee ce făcuse Owen toată ziua, dar în mod sigur făcuse mai mult decât să stea la un birou şi să plimbe un creion pe hârtie.

Owen lăsă cu grijă pe verandă măgarul de un metru şi jumătate înălţime şi inspiră adânc. Animalul din hârtie cântărea de parcă ar fi fost întărit cu oţel. Poate că prichindeii ar fi putut să ia o bâtă de baseball şi să trăsnească arătarea de pe verandă. Nu credea că mai avea putere să-l ridice din nou. Zâmbi politicos femeii de pe verandă şi înclină uşor capul, apoi îşi întoarse atenţia spre uşa de plasă şi spre femeia din spatele ei. Aceasta stătea în umbră, dar i-ar fi recunoscut silueta oriunde. De două nopţii

îi bântuia visele şi tot de atâtea zile făcea obiectul gândurilor lui exotice de peste zi. Îngerul ţigăncuşă îi provocase unele momente foarte stânjenitoare.

— Ieşi afară, Nadia, sau trebuie să târăsc piñata înăuntru? Zâmbetul lui avea un farmec de gentleman sudist şi de băieţel totodată. Deşi trebuie să te avertizez că, atunci când copiii o vor sparge, se va face mizerie.

Nadia deschise uşa şi ieşi pe veranda scăldată în soare. Se încruntă la măgarul multicolor.

— Nu se strică dacă-l spargi?

— Tocmai asta-i ideea. E plin cu bomboane şi mici premii. Când e spart, toţi copiii se încaieră pentru daruri.

— Cum îl spargi?

— Legi la ochi un copil, îi dai un băţ mare, îl roteşti de câteva ori ca să-l ameţeşti, apoi îl laşi să încerce să pălească măgarul şi să-l spargă. Dacă primul copil nu reuşeşte să-l crape din două încercări, legi la ochi alt copil. Faci tot aşa până când cineva îl sparge. Apoi bunătăţile sunt ale tuturor.

Nadia îşi muşcă buza de jos.

— O să se strice.

— Asta-i ideea, Nadia, E făcut doar din hârtie şi lipici. Când s-a golit de toate bomboanele, e terci.

— Se mănâncă? întrebă îngrozită Sofia.

— Nu, Sofia, asta înseamnă că e bun de aruncat, spuse Nadia, apoi îşi ridică privirea spre Owen. De ce să vrea cineva să distrugă un măgar perfect? Îşi trecu mâna peste spatele plin de cocoloaşe al animalului şi zâmbi. Bucăţile de hârtie roşie, albastră, galbenă şi purpurie îi furnicară degetele.

Owen ridică din umeri şi se încruntă la măgar.

— În asta constă distracţia. Se uită la doi dintre unchii Nadiei care veneau spre verandă. După expresia feţelor lor nu putea spune dacă era pe cale să devină momeală de peşte sau binevenit. Muşchii i se încordară gata de acţiune.

Rupa şi Yurik îşi scoaseră pălăriile şi rânjiră la Owen.

— Bine ai venit, prietene. Ambii bărbaţi întinseră mâna.

Owen dădu precaut mâna cu primul şi se uită întrebător la Nadia. În ultimele două zile cineva ţinuse o lecţie serioasă despre ospitalitatea americană.

— Salut, eu sunt Rupa Kandratavici, iar aceasta e nevasta mea, Sofia. Dădu din cap spre femeia de pe verandă. Bun venit în casa noastră, domnule Prescott.

— Mulţumesc. Te rog să-mi spui Owen. Dădu drumul mâinii lui Rupa şi strânse mâna uriaşă a bărbatului care arăta ca şi cum putea să se ia la trântă cu Godzilla şi să învingă.

— Eu sunt Yurik Kandratavici şi am şi eu o nevastă şi mulţi fii şi fiice. Bun venit în casa noastră.

Owen se uită la mâinile lor împreunate. Ăsta nu era pumnul blând pe care şi-l amintea de marţi. Nevasta lui Yurik să fi fost una dintre femeile pe care le acuzase că o înşelaseră pe mătuşa Verna?

— Ce mai faci, Yurik?

— Eu fac bine. Yurik zâmbi de mândrie în faţa cunoştinţelor lui de limbă engleză şi scutură cu putere mâna lui Owen.

Owen îşi trase mâna din strânsoarea excesiv de zeloasă a lui Yurik.

— Văd că faci. Îşi îndoi şi dezdoi absent degetele care îl dureau. Am adus un dar să se bucure toţi copiii.

Ambii bărbaţi se uitară la măgarul umflat, dând din cap şi zâmbind încântaţi.

— Mulţumim foarte mult, spuse Rupa.

— O să aibă multe ore de plăcere uitându-se la el, adăugă Yurik.

Nadia chicoti în faţa expresiei derutate a lui Owen şi se hotărî să-l scoată din încurcătură.

— E o piñata, unchiule. Ne trebuie ceva înalt de care

să-l atârnăm, cu mult loc liber dedesubt.

— Copacul de lângă şură e bun? întrebă Rupa.

Owen aruncă o privire spre stejarul uriaş şi se strâmbă. Aveau oare fraţii Kandratavici damblaua să tot spânzure câte ceva de stejari? Dar răspunse:

— E perfect. Se aplecă să ridice matahala de animal de hârtie.

Yurik văzu muşchii spatelui lui Owen încordându-se şi îi luă piñata.

Owen urmări uluit cum Yurik traversa curtea de parcă ar fi cărat o jucărioară.

Nadia coborî treptele şi se uită în urmă, peste umăr, la Owen.

— Vii?

La sunetul glasului ei, Owen îşi lăsă privirea să alunece de la curba dulce a fundului ei la ochii întunecaţi în care mocnea râsul. Imaginaţia lui nu o nedreptăţise. Nadia era chiar mai irezistibilă decât şi-o amintise.

— Sunt pe urmele tale.

*

Owen o simţea pe Nadia înfiorându-se la fiecare lovitură de băţ. Până acum, doar cei mai mici copii loviseră câte o dată măgarul, dar fără niciun rezultat. Copiii mai mari stăteau în cerc în jurul piñatei care pendula, gata să se repeadă în caz că băieţelul de cinci ani, pe nume Zolly, reuşea. Mamele scoteau strigăte de încurajare, iar taţii puneau pariuri pe care dintre copii avea să despice măgarul. Erau de faţă toţi membri familiei Kandratavici, adunaţi de dăngănitul unui vechi triunghi de metal de la marginea şurii, lovit cu nădejde de Sofia.

Owen văzuse orăşele cu mai puţini locuitori decât ferma Kandratavici. Se aplecă spre Nadia şi şopti în glumă:

— Eşti sigură că toată lumea e aici?

Ea se uită în jur la feţele zâmbitoare alor ei. Toţi păreau total captivaţi de darul lui Owen.

— Fireşte că toţi sunt aici. Credeai că am fi început cu vreunul lipsă?

— Nu, chicoti Owen, doar că mă întrebam de unde ştii că sunt toţi.

Făcu un pas mai aproape şi încercă să identifice parfumul şamponului ei. Oricare era, îl scotea din minţi. Simţea dorinţa să smulgă elasticul care îi ţinea legată coada împletită, să-şi treacă degetele prin masa bogată de mătase şi să-şi îngroape faţa în moliciunea dumnezeiască a părului ei până când putea să identifice acel parfum amăgitor.

Nadia zâmbi şi se uită la fetiţa cu părul negru căreia îi venise rândul să lovească.

— Ei sunt familia mea, spuse ea. Când creşti printre ei, îţi dai seama când cineva lipseşte.

— Niciodată nu s-a pierdut vreun copil, nu s-a rătăcit? Owen făcu o grimasă văzând băţul fetiţei abătându-se asupra lui Yurik în loc să nimerească măgarul. Uriaşul râse şi ridică în braţe fetiţa care ţipa. Locul îi fu luat de un băiat cu ochii negri şi privirea hotărâtă.

— Doar Mikol, fratele meu, dar el niciodată nu a contat. Arătă din cap spre un tânăr de vreo douăzeci şi cinci de ani, îmbrăcat în blugi şi tricou alb.

— De ce n-a contat?

— Mikol nu putea fi niciodată găsit. La început, când obişnuia să dispară, am crezut că voia să se joace cu noi… ştii tu, jocul ăla de copii iscodeşte prin preajmă.

— Vrei să spui de-a v-aţi ascunselea. Un alt băiat, ceva mai mare decât ultimul, urma să lovească. Owen ştia că nu va mai trece mult până când piñata avea să fie spartă.

— Da, acela. Nadia se uită la fratele ei cu tristeţe şi dragoste. El are o adevărată inimă de ţigan.

Owen se uită derutat la feţele zâmbitoare ale membrilor familiei ei.

— Credeam că toţi sunteţi de neam ţigănesc.

— Suntem, răspunse cu mândrie Nadia, dar Mikol hoinăreşte, este un rătăcitor. Când era mic, hoinărea tot timpul departe de şatră. Până la cincisprezece ani fugise de acasă de atâtea ori că nici nu mai puteam ţine socoteala. Când a împlinit şaisprezece ani, a plecat pentru totdeauna să se descurce singur. S-a alăturat din nou familiei, doar ca să se stabilească în America.

— Părinţii voştri nu l-au putut opri?

— Ar fi fost ca şi cum ai încerca să opreşti vântul. Mikol e aşa cum e. Fiecare dintre noi se deosebeşte de celălalt şi trebuie să acceptăm că fiecare are soarta lui.

Owen vedea cum jocul devenea tot mai palpitant. Râsetele şi strigătele se înteţeau. Acum le venise rândul băieţilor mai mari. Ignoră zarva din jur şi se concentră asupra tristeţii ce se furişase în ochii negri ai Nadiei. Întinse mâna şi îi alungă de pe frunte o şuviţă rebelă. Era mai mătăsoasă decât îşi imaginase. Glasul lui era doar o şoaptă când întrebă:

— Din ce eşti tu făcută, Nadia? Întunericul lichid din ochii ei licări când îşi ridică privirea spre el.

— Din muzică, responsabilităţi… şi răutate.

Ochii ei se lărgiră de mirare în faţa infernului care se declanşă. Cineva reuşise în sfârşit să spargă piñata. Bomboane în înveliş colorat de plastic şi jucării mici, ieftine, zburară în toate direcţiile din măgarul care se legăna şleampăt. Adulţii se veseleau uitându-se la copiii care se băteau pe bunătăţi. Răutate. *Nadia spusese că era făcută din răutate. Ce dracu’ voia să însemne asta?*

Nadia se aplecă şi culese de jos câteva bomboane şi un şirag de mărgele de plastic şi le dădu verişoarei ei de trei ani care nu reuşea să răzbească printre copiii mai mari.

— Uite acolo, scumpo, îi spuse ea arătându-i nişte

bomboane care aterizaseră ceva mai departe şi pe care nu le văzuse niciunul dintre ceilalţi copii.

Fetiţa zâmbi cu gura până la urechi şi plecă împleticindu-se într-acolo. Nadia se îndreptă de spate şi se întoarse cu faţa la Owen.

El îi urmărise fiecare gest făcut cu fetiţa. Dacă Nadia era făcută din răutate, atunci el era Jack Spintecătorul. Un zâmbet jucăuş îi înflori în colţul gurii.

— Ai făcut un lucru fără inimă, Nadia. Ai ajutat o biată fetiţă nevinovată să obţină câteva bomboane. Ruşine să-ţi fie!

— N-am spus că sunt fără inimă.

— Doar rea, corect?

Obrajii ei se colorară.

— Corect.

Owen nu se putu abţine şi izbucni în râs.

— Tu n-ai putea fi rea.

Admitea că nu o cunoştea cu adevărat, dar până acum instinctul nu-l înşelase niciodată. Nadia părea trei sferturi înger şi un sfert ispită.

— Habar n-ai ce spui, rosti ea şi se întoarse repede spre a se îndepărta, dar nimeri direct în tatăl ei.

Miloş îşi susţinu fiica şi îi zâmbi larg lui Owen.

— Salut, noul meu prieten pe nume Owen.

Owen zâmbi şi îşi luă privirea de la încântătorul ochi învineţit al lui Miloş. Îl pălise bine, nimic de zis.

— Salut, noul meu prieten pe nume Miloş.

Miloş îl bătu pe spate.

— Rămâi la cină. Avem multă mâncare.

Zâmbetul lui se transformă într-un rânjet larg când o văzu pe Nadia înţepenind. Îi câştigase familia cu o piñata, dar nu se ştie din ce motiv ea încerca să-l sperie cu o poveste caraghioasă despre răutate. Oare nu-şi dădea seama că în loc să-l sperie îl făcuse şi mai curios? Privirea i se înfipse în a Nadiei:

— Voi fi onorat să fiu lângă tine şi lângă *restul* familiei, Miloş.

3

Nadia se uită pe sub genele coborâte cum el păşea alături de ea în întunericul tot mai dens. Owen era un paradox. Era un om foarte bogat, în mod evident obişnuit să mănânce la mese acoperite cu feţe de mese din ţesături fine, cu veselă din porţelan scump şi cu tacâmuri de argint pe măsură. Totuşi, în seara asta stătuse la o masă butucănoasă de lemn, pe o bancă de lemn brut, şi se simţise în largul lui în mijlocul familiei ei. Îşi umpluse farfuria de două ori, spre marea încântare a mamei şi a mătuşilor ei, şi le complimentase revoltător. Owen Prescott n-ar fi putut să-i câştige mai bine familia nici dacă cerul s-ar fi deschis şi l-ar fi depozitat pleaşcă în mijlocul şatrei lor.

Se aşteptase ca el să fie ofensat la vederea şatrei Kandratavicilor. Bunurile materiale nu dominaseră niciodată o viaţă de ţigan. Familia ei se bucura de libertatea vechii ei vieţi şi nu vedea niciun motiv să şi-o schimbe aici, în America. Nadia cheltuise o mică avere ca să transporte cu vaporul peste Atlantic şi apoi în Carolina de Nord cele patru *vardos*[4] ale familiei.

Căruţele pictate în culori strălucitoare stăteau acum sub stejari giganţi într-o pitorească vale de pe domeniul fermei. Ele erau centrul şatrei. Nadia îşi convinsese familia să o lase să le cumpere două case mobile care le furnizau căldură, apă curentă şi băi. Viaţa în şatra Kandratavici ar fi fost considerată dură, dacă nu chiar primitivă, după standardele majorităţii oamenilor, dar familia ei considera

---

4 căruţă cu coviltir tipică ţiganilor nomazi (din Romany – lb. Ţigănească)

că trăieşte în lux.

— Eşti teribil de tăcută, spuse Owen.

Din cauza întunericului nu-i putea vedea bine faţa, dar o simţea emanând încordare.

Nadia îşi muşcă buza de jos şi trecu, aplecându-se, pe sub o scândură crăpată care făcuse cândva parte dintr-un gard ce împrejmuia imaşul prin care tocmai trecuseră. Se simţea stânjenită mergând în amurg alături de Owen. Era ceva prea familiar, prea intim, să fie condusă acasă de el.

Mai aveau de trecut un deal. Peste cinci minute el avea să plece, iar ea va fi în siguranţă în camera ei, aşternând pe hârtie cântecul care i se învârtise în minte toată seara, despre un măgar colorat care fugise de acasă ca să nu ajungă o piñata.

Owen trecu după ea pe sub scândură.

— Pot să-ţi pun o întrebare?

— Sigur.

— Ce anume era în mâncare? Am recunoscut două feluri neobişnuite de frunze de salată, care ar fi făcut ca echipa de grădinărit a mătuşii Verna să fie cuprins de istericale, dar unele ingrediente îmi erau total necunoscute.

— Chiar vrei să ştii?

Owen ezită în faţa amuzamentului din glasul ei.

— Dă-mi voie să reformulez puţin. Ar trebui să fiu îngrijorat în legătură cu ceea ce tocmai am mâncat?

— Doar dacă eşti vegetarian. Râse în faţa privirii lui neliniştite. Calmează-te, Owen. Doar pentru că n-ai văzut niciodată felul ăla de mâncare în niciun meniu din America nu înseamnă că a fost ceva dăunător sănătăţii. Se opri în vârful dealului şi se uită în jos la şura bătută de vreme şi la casa simplă. Indiferent de câte ori urca dealul ăsta şi admira priveliştea, inima ei îi striga întotdeauna acelaşi lucru. Era acasă. Ţi-a plăcut mâncarea, nu-i aşa?

— Aproape tot atât de mult precum compania.

Nadia ignoră complimentul.

— Îţi mulţumesc din nou că ai fost atât de înţelegător cu tata şi cu unchii mei.

— Sunt nişte tipi grozavi când nu încearcă să spânzure pe cineva.

Râse amintindu-şi cât de obsedat devenise Rupa în timpul discuţiei lor pe tema „codul Vestului”. Omul chiar crezuse că furtul de vite era încă delictul numărul unu în America.

Nadia era mulţumită că întunericul îi ascundea îmbujorarea.

— Îţi sunt recunoscătoare că n-ai depus plângere.

— N-a fost întru totul vina lor. Dacă îmi amintesc bine, eu am venit puţin cam ambalat. Zâmbi încurcat. Cred că este o caracteristică pe care o avem în comun.

Ea trecu pe lângă şură şi se îndreptă intenţionat spre maşina lui. Nu voia să ştie ce aveau ei în comun. Toate instinctele ei – ţigănesc, omenesc şi, mai ales, de femeie – îi strigau să fugă de el. Owen era necazul. Iar dacă exista ceva ce nu-i mai trebuia în viaţa ei, acesta era un necaz în plus.

— Amândoi ţinem mult la familiile noastre.

— Ei bine, fireşte că ţin la familia mea, strigă Nadia. Cine nu ţine?

— Aşa e. Se rezemă de botul maşinii şi se uită spre casa ei. Am făcut ceva care te-a deranjat, Nadia?

— Bineînţeles că nu. De ce întrebi? Îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt şi se jucă nervoasă cu lănţişorul de aur de la gât. Trei cristale clincăniră în palma ei.

Atunci probabil că te neliniştesc.

— Nadia dădu drumul lănţişorului şi ascultă în tăcere muzica ce i se învârtejea în cap. Muzica era încă acolo. El nu-i luase darul. Zâmbi moale de propria-i prostie. Cum ar fi putut să-i ia muzica?

— Nu mi-e frică de tine.

— Bine. Zâmbetul lui strălucitor despică întunericul.

Atunci iei cina cu mine mâine seară?

— Eu… Se uită disperată în jur încercând să găsească un pretext pe care el să-l accepte fără să se simtă jignit.

— Cina, Nadia, asta-i tot ce-ţi cer. Văzuse panica ce îi străbătuse ochii. Mătuşa ta consideră că munceşti prea mult.

— Care mătuşă? Nadia strivi între dinţi o înjurătură care cu siguranţă ar fi invocat pogorârea unui trăsnet din înaltul cerului.

— Sofia. Fusese încântat de încercările evidente ale familiei ei de a-i împerechea. Mama ta spunea că n-ai mai ieşit în oraş de luni întregi, de când au sosit ei.

Înghiţind o altă înjurătură, ea întrebă:

— Ce altceva ţi-a mai spus „bine-intenţionata” mea familie?

Dacă n-ar fi fost atât de-al naibii de tulburată, s-ar fi târât sub o piatră şi ar fi murit de ruşine.

— N-a fost vina lor. Eu i-am tras de limbă.

— De ce?

— Pentru că mă eviţi de când a fost spartă piñata. La început m-am gândit că poate ai deja un iubit, dar Sofia mi-a spus că nu; doar muzica te încălzeşte noaptea.

— Sofia ar trebui să-şi vadă de treburile ei, pufni Nadia.

Owen privi în pământ ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Te iubeşte, şi ceilalţi la fel. Le e frică să nu devii o încuiată.

— Încuiată? strigă Nadia. După tot ce făcuse pentru ei, după tot ce sacrificase, cum puteau să spună asta? De luni de zile nu se putea gândi decât la cântecele pentru albumul ei. Tot ce făcea, făcea ascultând muzica ce-i cânta în cap. Mânca, umbla şi dormea cu muzica ei. Totul pentru ei. Şi totul ca să i se spună încuiată? Văzu roşu în faţa ochilor şi lăsă ca supărarea să-i întunece mintea.

— La ce oră vii să mă iei? O să le arate ea cine era

încuiată. După cum o aruncau ai ei în braţele lui, se mira că tatăl ei nu se aşezase la sfat cu el să pună la cale căsătoria şi să stabilească clauzele. La dracu', probabil că valora cel puţin trei cai buni şi un săculeţ cu monede de aur.

*

În seara următoare, la şapte fără un minut, Owen îşi parcă maşina în faţa casei Nadiei. Se simţea ca dracu'. N-ar fi trebuit niciodată s-o îndemne să ia cina cu el. Singura scuză pe care şi-o putuse găsi de-a lungul nopţii de insomnie era disperarea. Nadia îl evitase toată după-amiaza de ieri, aşezând intenţionat între ei copilaşi sau pe oricine altcineva găsea. Dacă ar fi vrut să vorbească cu ea în timpul cinei, ar fi trebuit să folosească un megafon sau aparate portative de emisie-recepţie. Nadia avusese grijă să-l aşeze în celălalt capăt al mesei, cu cel puţin treizeci de persoane între ei. Ştiuse că ea avea să-i refuze invitaţia la cină chiar înainte de a o fi întrebat. Din nu ştiu ce motiv, ea fugea de scânteile pe care le emanau amândoi. Se uită în oglinda retrovizoare ca să se asigure că nodul cravatei era drept, apoi luă un mic buchet de flori de câmp şi coborî din maşină. Sui cu paşi greoi şi înceţi cele două trepte până la verandă şi bătu la uşă. N-ar fi condamnat-o câtuşi de puţin dacă se răzgândise. Nadia auzi bătaia şi îşi înghiţi nodul din gât. De trei ori în dimineaţa asta ridicase receptorul telefonului din bucătărie şi îi formase numărul ca să anuleze întâlnirea, dar de fiecare dată închisese înainte de a apăsa pe ultima cifră. Poate că acceptase această întâlnire ca să dovedească ceva familiei ei, dar adevărul era că păstra în vigoare întâlnirea pentru că aşa voia ea. Owen era tot ce căutase mereu la un bărbat. Era sigur pe sine, inteligent, îi plăceau copiii şi era chipeş. Îi putea transforma genunchii în vată doar cu o privire şi îi făcea simţurile să se răzvrătească doar cu o uşoară atingere. Aruncă o ultimă

privire în oglindă şi îşi aranjă o buclă rebelă. Nu putea schimba istoria, dar se putea bucura de această singură noapte. Cine ştie, poate că Owen avea să-i inspire ultimul cântec care îi mai trebuia pentru album. O inspirase deja în adorabilul cântecel pentru Jose, măgarul de hârtie. Îşi luă mica poşetă şi ieşi din dormitor, stingând lumina. Owen zâmbi şi îndreptă învelişul de celofan pe care florăreasa îl înfăşurase în jurul buchetului colorat, în timp ce Nadia deschidea uşa. O clipă crezuse că nu o să-i răspundă nimeni. Păşi în bucătărie şi zâmbetul curtenitor fu înlocuit de un fluierat de admiraţie în timp ce privirea lui mângâia fiece curbă a trupului Nadiei. Ştiuse că Nadia era frumoasă şi avea un corp care ar fi putut opri un marfar din mers, dar femeia asta care stătea în faţa lui putea să îmblânzească un leu fără bici. Nu doar că rochia ei era de un roşu năucitor, dar i se mula pe fiecare curbă a trupului. Simţi un nod în gât când îşi plimbă privirea de la pantofii roşii cu toc înalt, peste cele mai sexy picioare pe care avusese vreodată plăcerea să le vadă, apoi peste şoldurile arcuite, talia subţire şi bustul bine înzestrat. Pe netezimea satinată a gâtului ei odihnea un frumos lanţ de aur, care îi atrase atenţia şi îl făcu să-şi urce privirea spre dulceaţa ispititoare a gurii ei ca fraga coaptă şi la focul care mocnea în adâncul ochilor ei negri. Urmări albul de perlă al dinţilor ei înfigându-se în plinătatea dulce a buzei de jos.

Geamătul moale îi făcu trupul să se revolte din cauza lipsei de oxigen. La vederea Nadiei, uitase să respire. Îşi mască această lipsă de tact printr-o tuse. Tremurul degetelor îi era abia perceptibil când îi înmână florile.

— Doamne, frumoasă eşti!

— Mulţumesc. Nadia luă buchetul. Rochia asta e potrivită? Nu mi-ai spus unde mergem.

Avea doar câteva rochii sofisticate, pe care şi le cumpărase când sosise în America şi începuse să cânte în cluburi de noapte.

Majoritatea le cumpărase de la magazine de mâna a doua şi îi satisfăcuseră propriile-i idei despre ce ar trebui să poarte o cântăreaţă.

Dulapul ei era ticsit de rochii fără spate, generos decoltate şi cu şliţuri care porneau din podea şi se terminau la mijlocul coapsei. Astea erau din altă viaţă şi toate purtau ştampila dezonoarei ei. Uşa dulapului fusese bătută în cuie şi aşa avea să rămână.

Owen îşi lărgi nodul cravatei şi încercă să înghită. Mai degrabă şi-ar fi tăiat mâna dreaptă decât să-i spună să-şi schimbe rochia.

— Arăţi perfect.

Era eufemismul anului.

Nadia îşi coborî privirea spre florile din mână şi îngână din nou:

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. De ce nu le pui în apă? Aşa vor ţine mai mult.

Ea foşni celofanul între degete.

— Nu-ţi mulţumesc pentru flori. Eu…

Owen înălţă dintr-o sprânceană.

— Nu-ţi plac florile.

— Fireşte că îmi plac. Sunt frumoase.

Se duse la dulăpiorul de deasupra aragazului şi scoase un borcan gol şi îl umplu cu apă.

— Mulţumesc.

Dezveli cu grijă florile şi le puse în borcan una câte una. Se uită pe sub gene la bărbatul chipeş care stătea în bucătăria ei şi îi urmărea fiecare mişcare. Un iris stacojiu îi scăpă printre degete şi ateriză pe masă. Îl luă repede şi îl îndesă în borcan. Privirea lui o stânjenea. Începea să se simtă pe dinăuntru ca un baton de ciocolată uitat pe bordul maşinii într-o zi de iulie. Puse ultima crenguţă de mărgăritar în borcan şi aruncă celofanul în cutia de gunoi de sub chiuvetă.

— Eşti gata?

El era gata pentru o mulţime de lucruri. Ieşitul pe uşă nu era unul dintre ele.

— Sigur. Nu-ţi iei ceva de pus pe deasupra?

— Serile de vară sunt ca să te bucuri de ele, nu să te ascunzi de ele.

Aprinse lumina de pe verandă când ieşi din casă.

Owen închise uşa în urma ei şi îi admiră silueta. Înălţă în gând o rugăciune spre cer, recunoscător că Nadia nu era adepta ascunzişului. Priveliştea care îi captiva atenţia era garanţia că noaptea asta avea să fie una dintre cele mai fierbinţi nopţi pe care le trăise vreodată.

*

Nadia îi zâmbi politicos tânărului care îi deschise portiera maşinii şi se uită lung la clădirea impunătoare din faţa ei. Coloane albe, uriaşe, verdeaţă luxuriantă, ferestre din podea până-n tavan şi susurul blând, ademenitor, al unei masive fântâni arteziene care domina peluza din faţă o întâmpinau. Inima i se opri o clipă.

Owen o ducea la cel mai exclusiv restaurant din cinci districte, *Foxchase Country Club.* Doar cei cu pedigree-uri datând de dinainte de Războiul Civil cinau aici – oameni cu bani *vechi* care beau băuturi cu mentă pe verande şi aveau lachei care răspundeau la uşă. Oameni ca Owen.

Se uită în jur şi îl văzu pe Owen predând maşina valetului şi îndreptându-se spre ea. Era îmbrăcat într-un costum gri-închis impecabil, o cămaşă de un alb strălucitor şi o cravată în dungi, conservatoare. Arăta sigur pe el, bogat şi extrem de sexy. Arăta de parcă tocmai coborâse de pe coperta unei reviste de lux, în timp ce ea arăta de parcă era pe punctul de a se întinde pe capacul unui pian şi să lălăie vechile cântece ale lui Nat King Cole.

Owen o luă gingaş de cot şi o conduse pe cele câteva

trepte care duceau spre uşa din faţă. Un tânăr îmbrăcat în pantaloni negri cu talia înaltă şi jachetă scurtă se materializă din neant şi le deschise uşa. Nadia simţi răcoarea artificială şi se înfioră în timp ce păşeau în foaier.

— Ţi-e frig? o întrebă Owen.

— Nu, e doar schimbarea bruscă de climat.

Se uită la încăperea elegantă. Un tavan înalt de şapte metri, candelabre de cristal, podeaua de marmură şi covoare de import dominau sala. Plante de mărimea unor copaci mici era singura pată de culoare pe albul steril al pereţilor. Primul lucru pe care l-ar fi făcut ea aici ar fi fost să zugrăvească sala într-un roşu ca focul sau în albastru cobalt ca s-o înveselească. Oare bogătaşilor nu le plăcea culoarea?

— Monsieur Prescott, e o plăcere să vă vedem din nou. Un bărbat spre şaizeci de ani se înclină mai întâi în faţa lui Owen, apoi în faţa Nadiei. Mademoiselle.

Owen chicoti şi-l bătu uşor pe spate.

— Termină, George. Amândoi ştim că nu cunoşti boabă de franceză.

George se uită peste umăr ca să se asigure că nu era auzit.

— Thaddeus o să-mi ia slujba dacă nu întâmpin clientela cum se cuvine.

— Spune-i lui Thaddeus să-şi bage undeva slujba asta şi vino să lucrezi pentru mine. Felul în care îi mânuieşti pe tinerii ăştia în timp ce servesc la masă, debarasează, parchează maşinile şi deschid uşile te-ar face un supraveghetor perfect pe şantier.

George zâmbi, dar clătină din cap.

— Vă mulţumesc pentru ofertă, domnule Prescott, dar sunt prea bătrân ca să stau pe şantier toată ziua pe vreme rea.

Îi conduse afară din foaier şi apoi prin sala restaurantului către o masă intimă aranjată pentru două

persoane, de la care se vedea priveliştea ameţitoare a grădinilor şi în depărtare terenul de golf.

Nadia ignoră priveliştea impresionantă a grădinilor, care nu era tot atât de spectaculoasă ca unele decoruri de pe domeniul fermei ei. Ea stăpânea izvoare cristaline, pline de păstrăvi şi o apă atât de pură că puteai s-o bei. Avea pajişti abundând în flori de câmp într-un caleidoscop de culori, iar în depărtare maiestoşii Smoky Mountains urcând către cer. De ce s-ar fi uitat la iarba bine tunsă a unui teren de golf când avea toate astea?

Aruncă o privire spre Owen şi începu să se relaxeze pentru prima dată în seara asta. Îi plăcuse George şi era încântată că masa lor era parţial izolată de privirile curioase ale clientelei cu sânge albastru.

— Deci asta faci.

— Ce anume?

— Lucrezi în construcţii. Mă întrebam cum de ai rămas atât de în formă. Roşi până la rădăcina părului şi luă repede o înghiţitură de apă. *De ce nu-i spui direct omului că îţi lasă gura apă după trupul lui?*

Owen zâmbi.

— Nu cred. De fapt, domnişoara Kandratavici mi-a făcut un compliment.

— Fac tot timpul complimente. Sprâncenele ei se încruntară.

— Ah, dar niciodată mie. Începea să-i placă la nebunie felul în care se îmbujora ea. Privirea îi alunecă pe gâtul ei în jos spre decolteul rotunjit al rochiei în locul în care se vedea doar o urmă de despicătură şi se întrebă de unde anume începea roşeaţa. Erau oare sânii ei tot atât de rozalii ca şi gâtul ei? Oare sfârcurile i se întunecau?

— Scuzaţi-mă, domnule.

Owen reveni pe pământ. Se uită la chelnerul care stătea lângă masă.

— Ce e? întrebă repezit.

Chelnerul îi întinse un meniu legat în piele roşie.

— Am întrebat dacă domnul ar dori să vadă lista vinurilor noastre înainte de a comanda.

Owen luă lista de vinuri şi îşi goni roşeaţa care i se furişa în obraji. Niciodată în toţi anii de când se întâlnea cu femei nu i se întâmplase să stea într-un restaurant şi să se holbeze la crăpătura dintre sânii femeii cu care era. Pentru numele lui Dumnezeu, era bărbat în toată firea, nu un adolescent în care ţipau hormonii, aflat la prima întâlnire! Se uită la listă, o închise cu un pocnet şi i-o înapoie tânărului chelner, comandând o sticlă de vin alb, scump.

— Mulţumesc, domnule.

Owen îl urmări încruntat pe chelnerul care se îndepărta, apoi îşi întoarse privirea spre Nadia.

— Scuză-mă, Nadia. Simţea că îmbujorarea ameninţa să-l cuprindă din nou. Eşti de acord cu vinul sau ai prefera altceva? Unde dracu' dispăruseră dintr-o dată toate aptitudinile lui sociale?

— E bine vin. În faţa jenei evidente a lui Owen, un zâmbet ironic îi apăru în colţul gurii. Nu prea beau. Două pahare de vin şi ai să mă vezi pe vreo masă cântând cântecele lui Neil Diamond.

Owen chicoti imaginându-şi tabloul. Jumătate din doamnele de acolo ar leşina, domnii probabil că s-ar bucura în secret, iar *Foxchase Country Club* l-ar şterge de pe lista membrilor. Se uită în jur la camera îmbâcsită şi îşi dădu seama că nu i-ar fi păsat. Venise aici datorită grozavului şef francez al restaurantului şi ca să le facă pe plac aroganţilor clienţi, care îi plăteau sume scandaloase ca să le proiecteze case. În seara asta o adusese pe Nadia, sperând s-o impresioneze cu stilul, bogăţia şi farmecul lui. Fusese o greşeală. Trebuia s-o ducă la *Belle's* şi să-i arate cel mai bun pui fript din partea asta a lui Mason-Dixon Line.

Întinse mâna şi trase de cravată.

— Neil Diamond, hmmm? Glasul lui era blând şi ironic

în timp ce se aplecă peste masă şi şopti: Şi ce ai face dacă ai bea trei pahare?

Nadia se simţi relaxată. Acesta era acel Owen pe care voise să ajungă să-l cunoască în seara asta. Dacă era doar să-şi permită o singură întâlnire cu el, voia să fie o întâlnire perfectă. Zâmbi cu toată faţa şi şopti la rândul ei:

— Se spune că o interpretez grozav pe Madonna.

Râsul copios al lui Owen făcu multe capete să se întoarcă şi să se uite lung la perechea pe jumătate ascunsă de frunzele luxuriante.

*

Nadia se rezemă de uşa de plasă şi îi zâmbi lui Owen.

— Îţi mulţumesc pentru seara asta minunată.

El se sprijini cu o mână de cadrul de metal, în timp ce degetele celeilalte mâini se jucau cu o buclă mătăsoasă ce se odihnea pe umărul ei.

— Cu plăcere.

Îi cuprinse cu gingăşie bărbia şi îi studie faţa la lumina becului de pe verandă. Chiar şi în galbenul filtrat al becului chior, era de-o frumuseţe care îţi tăia respiraţia.

— Iei cina cu mine mâine?

Ea încercă să-şi ferească privirea, dar degetele lui nu voiau să-i lase liberă bărbia.

— Îmi pare rău, nu pot.

— Atunci, seara următoare?

Nadia clătină din cap.

— Te rog, Owen, nu.

— Nu ce?

— Nu sfârşi această seară cu o ceartă. Inspiră adânc ca să-şi liniştească bătăile nebune ale inimii. Eşti foarte drăguţ, Owen, şi m-am simţit minunat astă-seară.

— Dar?

— N-ar fi trebuit să accept această întâlnire. Nu e

deloc bine.

— Atunci de ce n-ai anulat-o?

— De trei ori am încercat. Se uită peste umărul lui la lună şi la uşoara legănare a ramurilor stejarilor din depărtare. Şopti: N-am putut s-o fac.

Degetele lui îi mângâiară gingaş obrazul satinat.

— De ce n-ai putut?

— Ca să fiu absolut sinceră cu tine, te găsesc extrem de atrăgător. Se încruntă la nodul lărgit al cravatei lui şi îşi adună toată tăria. Pur şi simplu nu pot să te mai văd. E prea tentant.

El îşi lăsă braţele să cadă şi şi le propti în şolduri.

— Stai să văd dacă am priceput bine. Nu te mai vezi cu nimeni altcineva, mă găseşti *extrem* de atrăgător, te-ai simţit minunat în seara asta, dar nu vrei să mai ieşi iar cu mine.

Suna stupid chiar şi pentru urechile ei. Încercă o nouă abordare.

— Pur şi simplu nu suntem destinaţi unul altuia, Owen. Îmi pare rău.

El îşi trecu degetele prin păr şi se duse în celălalt capăt al verandei. Se uită spre cer şi îngână fie un blestem, fie o rugăciune înainte de a se întoarce furtunos la ea. Privirea lui încremeni pe uşorul tremur al buzei ei de jos. Aceeaşi buză care îl ispitise toată seara cu roşul ei fierbinte şi cu dulci promisiuni.

Nadia simţi că întreaga lume se cutremură când degetul lui îi urmări blând conturul buzei de jos. Ar fi trebuit să se rupă din loc şi să intre în casă, dar picioarele n-o ascultau. Fierbinţeala îi arse plămânii, împiedicând-o să respire, când el veni mai aproape. În ochii lui zări sărutul ce avea să vină. Îi văzu dogoarea, îi intui dulceaţa şi îi simţi puterea. Dorea acel sărut. Chiar în clipa în care creierul îi striga *Fugi!* trupul i se înclină în faţă.

Owen îi cuprinse cu gingăşie faţa în palme şi îi acoperi

uşor gura cu a lui. Trupul i se revoltă împotriva constrângerii ce îi fusese impusă.

Nadia se topi sub atacul lui gingaş. Mâinile ei urcară de capul lor şi îi încercuiră gâtul. Se lipi de trupul lui tare şi adânci sărutul cu o mângâiere seducătoare a limbii. Dacă o clipă el fusese blând ca un pisoi nou-născut, în clipa următoare se dezlănţui ca un leu flămând. Nadia descoperi latura sălbatică, necivilizată a lui Owen. Îi răspunse la mângâieri cu mângâieri, la sărutări cu sărutări. Cu cât mai mult îi cerea el, cu atât mai mult îi dădea. Sânii i se umflară de dorinţă, dogoarea lichidă îi umplu stomacul şi se revărsă spre ostrovul dintre coapsele ei.

Îi simţi mâinile fierbinţi cuprinzându-i tandru şoldurile şi trăgând-o mai aproape. Din gât îi scăpă un geamăt când bărbăţia lui aţâţată se lipi de dâmbul blând din josul abdomenului ei. Iadul însuşi n-ar fi putut genera atâta dogoare. Pasiunea zvâcni puternic între picioarele ei.

Întrerupse sărutul şi îngână:

— Owen?

Gura lui urcă într-un şir de sărutări spre urechea ei. Îi ronţăi uşor locul delicat şi limba lui se jucă cu micul cercel de aur.

— Cum ai putut spune că nu suntem făcuţi unul pentru altul?

Nadia îşi lăsă capul pe pieptul lui şi îşi izgoni lacrimile ce stăteau să-i umple ochii. Prin cămaşa albă de mătase îi simţea bubuitul inimii şi ştia că şi inima ei bătea tot atât de repede. Ce făcuse? N-ar fi trebuit în veci să-l sărute pe Owen. Asta nu putea decât să complice lucrurile. Se trase din braţele lui şi apucă mânerul uşii din spatele ei. Simţea nevoia să se ţină de ceva.

— Îmi pare foarte rău, Owen. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Dar s-a întâmplat. Respiraţia lui era întretăiată, iar în ochi îi licărea frustrarea. De ce fugea ea oare? Nu poţi să-

mi spui că n-ai simţit şi tu acelaşi lucru.

Nadia rămase cu ochii aţintiţi pe pieptul lui, în timp ce trase uşa de plasă şi răsuci mânerul uşii interioare. Era mai sigur să nu răspundă la întrebarea asta.

— Acum trebuie să intru. Întunericul din bucătărie o înghiţi când trecu pragul.

Owen îşi încleştă mâna pe cadrul uşii de plasă, dar nu o urmă.

— Nu renunţ, Nadia.

Ea clătină cu tristeţe din cap şi începu să închidă uşa.

— N-am să mă răzgândesc.

El se uită urât la uşa închisă şi îngână: „Vom vedea”. Cum putea fi ea atât de oarbă ca să nu vadă ce se întâmpla între ei? Închise uşor uşa de plasă şi cugetă. Indiferent ce era acel ceva care o deranja pe Nadia, probabil că avea legătură cu acel comentariu misterios pe care-l făcuse ieri, şi anume că era rea. Ce-ar fi putut ea să fi făcut atât de rău? Să fi minţit la cărţile de tarot, să fi dat greş când ghicise în globul de cristal, sau să-i fi ghicit prost cuiva în palmă? Orice ar fi fost, lui puţin îi păsa. Nu avea de gând să întoarcă spatele celui mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Se mai uită o dată urât la uşa închisă, apoi se îndreptă spre maşină şi porni spre casă.

Nadia auzi maşina îndepărtându-se şi îşi şterse lacrimile care i se rostogoleau pe obraji. Nu avea dreptul să-şi plângă de milă. Încă de la început ştiuse că n-o să meargă. Era mai bine să pună punct acum decât mai târziu, când Owen avea s-o dispreţuiască. Nici el nu avusese niciun drept s-o sărute aşa. Era un gentleman sudist şi ar fi trebuit s-o sărute ca atare, scrobit şi formal, nu atât de dulce ca raiul şi atât de fierbinte ca iadul.

Avea treburi mai importante la care să se gândească, nu la visuri de iubire şi la dorinţe de nepotolit. Îşi avea muzica ei. Se rezemă de uşă, închise ochii şi chemă muzica să-i aline sufletul zbuciumat.

Cinci secunde mai târziu pleoapele i se ridicară brusc. Se uită îngrozită în jur, în bucătăria întunecată. Mintea ei era complet goală. Niciun sunet senin, nicio melodie liniştitoare. Nimic, doar pustietate. Mama ei şi Sofia avuseseră dreptate. Muzica încetase. Owen îi furase muzica.

4

Owen se uită prin hârtiile împrăştiate pe masa lui de lucru când uşa biroului se deschise. Un zâmbet larg îi lumină faţa la vederea femeii care intră repede în cameră pe sub braţul lui Sebastian.

— Nadia!

Sări în picioare. Ea venise la el!

— Domnule, îmi pare nespus de rău pentru această… spuse jenat valetul.

— E în regulă, Sebastian. Domnişoara Kandratavici e oricând binevenită. Owen se uită uluit la femeia din faţa lui. Cum te-ai strecurat pe lângă Sebastian?

Valetul se afla în familie de mai bine de treizeci de ani, iar ea era prima persoană care reuşise să treacă de el. Ţeapănul şi impozantul Sebastian îi amintea întotdeauna lui Owen, de un formidabil câine de pază, deşi, era evident că valetul ţinea mult mai mult, şi din adâncul inimii, la mătuşa Verna.

Nadia se uită la bărbatul cu figură severă şi îi zâmbi:

— Am apelat la jocul vostru de fotbal. Am fentat pe stânga şi am luat-o în dreapta.

Owen îşi înăbuşi un hohot de râs în timp ce Sebastian se înclină uşor în faţa Nadiei, apoi întrebă:

— Mai doriţi ceva, domnule?

— Nu, mulţumesc. Îl concedie pe valet şi se concentră

asupra femeii focoase din faţa lui, care părea să vibreze de viaţă şi bucurie. Nadia?

La auzul glasului lui, ea se întoarse şi zâmbetul îi muri subit. O cută adâncă îi brăzdă fruntea şi îşi puse ambele mâini pe biroul lui, poruncindu-i:

— O vreau înapoi, imediat!

Owen clipi nedumerit.

— Ce vrei înapoi?

Nadia strânse din dinţi şi se aplecă mai mult.

— Muzica mea.

Cinci zile de totală tăcere o aduseseră în situaţia asta. Cinci zile în care nu auzise nimic. Nicio notă, niciun crâmpei de melodie, niciun acord muzical nu-i traversase mintea în cinci zile nesfârşite şi cinci nopţi de insomnie. Habar n-avea cum i-o luase, ştia doar că i-o luase.

În timpul cinei, muzica fusese la locul ei, ba chiar şi în drum spre casă îşi mai amintise melodiile ce însoţiseră briza răcoroasă a nopţii de vară şi râsul profund al lui Owen provocat de unele povestioare prosteşti pe care i le spusese despre copilăria ei. Muzica fusese acolo până când i-o furase el cu un sărut.

— Care muzică?

Ea ridică glasul şi strigă:

— Muzica mea! Era surd?

Owen se încruntă şi se aşeză în scaunul moale din piele.

— Ţi-ai pierdut muzica şi crezi că eu ţi-am luat-o.

— Nu cred, Owen, ştiu!

— Când ai pierdut-o?

— O aveam când am ieşit cu tine în seara aia, dar a dispărut după ce m-ai adus acasă.

El îşi trecu o mână obosită peste faţă şi cugetă.

— Nu intra în panică, Nadia. Trebuie să fie pe undeva. Ce era, o partitură, o casetă, ce? Întinse mâna spre telefon. Am să sun la restaurant să întreb dacă n-a găsit-o cineva.

Începu să apese tastele. Poate ţi-a căzut în maşina mea şi a alunecat sub scaun. Apăsă şi ultima tastă. De ce dracu' porţi la tine ceva atât de valoros? Glasul i se stinse când Nadia întinse mâna peste masă şi apăsă tasta de decuplare a telefonului.

Nadia se uită la expresia lui nedumerită şi se întrebă cum naiba avea să-i explice despre muzică. Oftând din greu, spuse:

— Pune receptorul jos, Owen. Muzica nu e la *Foxchase Country Club.* Se duse agale spre glazvandul care dădea spre curtea interioară. Un gard viu, tuns cu măiestrie, ascundea parţial privelişte a piscinei ce scânteia în soare, plante cu cupe uriaşe se revărsau din urne de beton, bănci discrete punctau peluza, iar în stânga, un gard înalt de plasă de sârmă marca terenul de tenis. Casa lui Owen era mult mai impozantă decât *Foxchase.* Îşi lipi fruntea de geamul rece al uşii şi închise ochii. Muzica era în capul meu.

— Dacă era în capul tău, cum ai pierdut-o?

— Tare aş vrea să ştiu.

Nadia oftă. Se întoarse şi ridică din umeri. În ultimele zile nimic nu mersese bine. IRS evadase de două ori din ţarc, perspectivele a două slujbe grozave pentru tatăl ei şi unchiul Rupa se spulberaseră, iar în dimineaţa asta mama ei îi spusese că Mikol nu mai fusese văzut de două zile. Singurul lucru pe care îl realizase în aceste cinci zile fusese traducerea câtorva cântece care erau deja scrise. Era un proces lent şi dificil să traduci cuvintele, astfel încât să se potrivească aceleaşi melodii în şase limbi diferite, dar era hotărâtă nu doar să respecte contractul, ci să rezolve şi clauza opţională. Banii în plus ar fi scurtat mult timpul necesar cumpărării unui tractor la mâna a doua pentru fermă şi pentru achiziţionarea a două iepe tinere pentru împerecherea lui IRS. Mai lipsea doar un ultim cântec. Trebuia să-şi recapete muzica până în octombrie când ar fi

trebuit să înceapă înregistrările.

— Cum îţi închipui că eu sunt cel care te-a făcut s-o pierzi?

— Ştiu asta pentru că era acolo până să mă săruţi.

Trecu o clipă înainte ca un zâmbet până la urechi să lumineze faţa lui Owen şi ochii să-i scânteieze de încântare.

— Spui că sărutul meu ţi-a scos muzica din cap?

Ea se încruntă în faţa licăririi din ochii lui. Nu trebuia să arate atât de al naibii de încântat. Îşi înălţă bărbia şi se propti bine pe picioare când Owen se ridică.

— Tot ce spun este că exista înainte de a mă săruta tu.

Owen încercă să-şi tempereze zâmbetul, dar eşuă pe loc.

— N-am mai fost acuzat până acum că am făcut să dispară cu un sărut muzica cuiva.

— N-a fost doar *muzica,* Owen! A fost existenţa mea… şi singurul mijloc de a-mi întreţine întreaga familie!

Zâmbetul lui larg dispăru într-o clipă. Nadia nu glumea. Indiferent ce proces creator era implicat în compunerea cântecelor ei, acesta încetase. Viitorul ei de cântăreaţă de muzică pentru copii era în pericol. Făcu doi paşi spre ea şi îi luă mâna.

— Îmi pare rău, Nadia, n-am vrut să iau în râs situaţia, dar mi-e greu să fac legătura între sărutul meu şi muzica pierdută din capul tău.

— Dacă tu crezi că ţi-e greu, imaginează-ţi cum mi-e mie. O simplă cină, asta-i tot ce trebuia să fie. O simplă invitaţie la cină. Fără dans, fără cinematografe întunecoase, fără nimic altceva decât mâncare şi o conversaţie de două ore. Se uită în jos la degetele lor împletite şi se încruntă. Mâna ei părea atât de mică şi neajutorată în comparaţie cu a lui! Se întrebă cum ar fi dacă i-ar da voie s-o susţină. Îşi eliberă mâna şi făcu un pas înapoi ca să înlăture ispita. M-am întrebat cu ce-ar fi dăunat o simplă întâlnire. Ridică din

umeri şi se chinui să râdă de propria-i prostie.

Owen se rezemă de birou şi încercă să gândească logic.

— S-ar putea ca tot ceea ce ai tu să fie un „blocaj al scriitorului”.

— Eu nu sunt scriitoare, Owen. Sunt compozitoare. Eu aud muzică. Gesticulă aprig arătând în jur. În mod normal, aş fi putut auzi în camera asta muzica pe care o cântă ea pentru mine.

— Camerele cântă pentru tine?

Nadia se uită prin biroul spaţios şi gemu.

— Vezi lemnul ăsta frumos, închis la culoare? Arătă cu mâna lambriurile şi biblioteca ce ajungea până-n tavan. Lemnul ăsta îmi fredonează o melodie. Îşi mută mâna spre glazvand. Lumina blândă a soarelui care se revarsă în încăpere scoate un sunet uşor, aerian. Biroul la care stai ţi-ar fi emanat prezenţa, iar hârtiile şi pliantele de pe el ar fi compus o partitură despre ceea ce faci, despre faptul că tu creezi şi construieşti. Mâinile îi căzură neajutorate. Totul din camera asta mi-ar cânta, mi-ar fredona sau mi-ar face o serenadă.

— N-ar fi greu să separi toate sunetele astea diferite?

— Nu. Se relaxă uşor. Cel puţin nu râdea de ea. Este exact ca atunci când decorezi o cameră. Pereţii, cărţile, biroul, chiar şi perdelele – toate conlucrează şi creează o cameră, o singură cameră. Când ascult, aud o singură melodie compusă de toate lucrurile laolaltă.

Owen se uită uimit în jur. Niciodată nu se gândise în felul ăsta la muzică. Întrebă curios:

— Acum, ce auzi?

Nadia îi urmări privirea şi se concentră. Îşi împreună palmele şi închise ochii ce începeau să se umple de lacrimi.

— Nu aud decât glasul tău. Deschise încet ochii şi îşi stăpâni lacrimile.

Owen nu putu suporta expresia de totală neputinţă de

pe chipul ei. Încălcându-şi hotărârea de a nu o presa cu insistenţele lui, o trase blând în braţe şi o ţinu strâns.

— Nu fi îngrijorată… îţi vom găsi muzica.

Nadia îşi permise luxul de a se baza pe tăria lui fie şi pentru o clipă. Era obosită, speriată şi la capătul puterilor. Închise ochii şi îşi îngropă faţa în umărul lui solid. Îi simţi cămaşa lipită de obrazul ei, nările i se umplură cu parfumul ameţitor al apei de colonie pe care o folosea el, amestecat cu mirosul fin de lămâie al cămăşii. Mâini calde îi mângâiau uşor spatele, conferindu-i o clipă de siguranţă. Poate că, ajutată de Owen, îşi va găsi muzica.

Owen era într-adevăr un om aparte şi impresionant. El înţelesese cum era cu muzica. Îşi îngropă mai adânc faţa şi oftă.

Oftatul ei plin de jale îi înduioşă inima. Fusese atât de curajoasă venind la el şi poruncindu-i să-i înapoieze muzica! I-ar fi dat-o bucuros, dacă ar fi ştiut cum. Îi apucă tandru bărbia şi îi ridică faţa. Ochii lui se afundară în eleşteele de lacrimi din ochii ei. Îi veni o idee şi în colţul gurii îi înflori un zâmbet poznaş.

— Eşti ferm convinsă că sărutul meu ţi-a izgonit muzica?

— Ferm convinsă? Nu chiar, dar e singurul lucru pe care l-am putut găsi. Se desprinse de la pieptul lui Owen şi îşi şterse ochii cu mâna. De ce?

Zâmbetul lui deveni şi mai strengăresc.

— Să presupunem că te sărut din nou. Crezi că muzica se va întoarce?

Ea îşi propti mâinile de pieptul lui.

— De unde să ştiu? N-am ştiut nici măcar că un sărut ar putea-o fura.

— Am putea încerca din nou.

Nadia se uită disperată în jur.

— Ce să încercăm din nou?

— Un sărut. Cu o mână o ţinea de talie, iar cu cealaltă

îi prinse blând bărbia. Un simplu sărut, Nadia, atâta tot. Degetul lui îi mângâie buza cărnoasă de jos. Ce rău ar putea face?

Era oare nebun? Primul lui sărut îi furase muzica; acesta ar putea să-i fure sufletul.

— Ştiu şi eu, Owen… Poate fi periculos.

Ochii enormi, întunecaţi, priveau în sus şi îl implorau să înţeleagă.

— Periculos? Se poate. Ştia precis că un al doilea sărut putea fi periculos pentru sănătatea lui mintală. Amintirea gustului buzelor Nadiei îl torturase în pustietatea patului lui cinci nopţi la rând. Dar dacă un sărut poate fura muzica, tot aşa ţi-ar putea aduce-o înapoi. Ochii i se opriră pe gura ei. Nu-i aşa?

Nadia îşi trecu vârful limbii peste buzele dintr-o dată uscate. Poate că avea dreptate. Se uită lung la gura cărnoasă şi senzuală a lui Owen şi se întrebă dacă într-adevăr era atât de răscolitoare pe cât îşi amintea. Întredeschise uşor buzele şi suflă:

— Poate.

Owen luă cuvântul abia şoptit drept permisiunea şi îşi coborî capul. Nu mări strânsoarea îmbrăţişării când îi astupă blând gura cu a lui. Sărutul fu uşor şi dulce ca o briză de vară, şi tot aşa de efemer.

— Auzi ceva?

Nadia îi înlănţui gâtul cu braţele şi îşi ridică gura spre a lui.

— Nu aşa m-ai sărutat în noaptea aia. Îi trase capul mai jos până ajunse la buzele lui. Mai încearcă.

Owen nu avu nevoie să fie rugat de două ori.

Gura lui puse stăpânire pe a ei cu toată foamea nebună şi frustrarea ultimelor zile. Braţele lui se strânseră ca nişte chingi de oţel, strivind-o de pieptul lui. În capul lui explodă o dorinţă cum nu mai cunoscuse până acum. Sprijinit de birou, se lăsă şi mai mult pe spate şi îşi desfăcu

uşor picioarele, instalând-o bine între coapsele lui, acolo unde dorinţa lui era cum nu se poate mai evidentă.

Limba lui se plimba uşor în lungul conturului cărnos al buzei ei inferioare, cerşind voie să intre. Când ea oftă încet şi îşi întredeschise buzele, el gemu adânc şi îşi înfipse limba în dulceaţa gurii ei. Excitanta ripostă a limbii ei însufleţi şi mai mult sărutul. Nu era doar sărutul *lui.* Era sărutul *lor.* Fiecare se înfrupta din nesaţul şi dorinţa celuilalt.

El îi simţi uşorul tremur al degetelor care îi mângâiau maxilarul şi o simţi lipindu-se mai tare de el. Se îneca în dorinţă şi în dumnezeiescul parfum al Nadiei. Mirosea a aer curat de munte, a soare şi a flori de câmp. Degetele unei mâini îşi făcuseră loc în buclele ei negre şi mătăsoase, în timp ce mâna cealaltă se bolti pe şoldul ei şi o lipi de umflătura lui rigidă. Crezu că o să moară când mâna ei alunecă de la maxilar până la genunchi ca apoi să urce iar încet spre partea de sus a coapsei lui.

Întrerupse sărutul, îi afundă capul sub bărbia lui şi icni din cauza lipsei de aer.

— Dacă vrei să rămână doar un sărut, nu-ţi mişca mâna niciun milimetru în plus.

Îşi înălţă privirea în tavan şi imploră cerul să-i dea tărie. Îi simţi uşorul tremurat al degetelor, dar mâna ei nu urcă.

Îşi slăbi strânsoarea braţelor şi se consolă spunându-şi că Nadia răspunsese sărutului lui precum benzina focului. Îşi coborî privirea în creştetul ei şi întrebă moale:

— Acum auzi ceva?

El personal auzea focuri de artificii, vulcani erupând, vâjâit de comete învârtejindu-se prin preajmă şi ciocnirea plăcilor tectonice. La ora asta ea ar fi trebuit să audă corul din Templul mormonilor.

Nadia îşi luă încet mâna şi se desprinse de Owen. Ochii ei rămaseră aţintiţi pe pieptul lui. Îi mai auzea încă bubuitul inimii, ciripitul îndepărtat al unei păsări undeva,

afară, şi valul de sânge care îi năvălea în cap la fiecare bătaie a inimii. Dar muzică, deloc. Sărutul nu avusese efect. Închise ochii şi clătină din cap.

— Nimic.

Inima lui Owen se strânse. Întinse mâinile şi o trase din nou în braţele lui. O ţinu strâns şi şopti:

— Vreau să mai încercăm. La dracu', sunt gata să încercăm toată noaptea, dacă e nevoie.

Sacrificiul îi fu recompensat de un cot în abdomen şi de râsul dulce al Nadiei.

— Eşti parşiv. Îşi înlătură de pe ochi o buclă rebelă şi râse. Şi eu care credeam că eşti un gentleman!

El ridică ambele mâini a capitulare.

— *Sunt* un gentleman. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe mătuşa mea. Ea o să-ţi spună că nu mint.

Nadia îşi făcu de lucru vârându-şi în şort tricoul în dungi albe şi roşii care, nu se ştie cum, îi ieşise din betelie. Cum de lăsase lucrurile să-i scape chiar atât de mult din mână? Trebuia să fi fost din cauza sărutului.

— Mătuşa ta probabil că are prejudecăţi. Îşi netezi o cută de pe şort. Sânge şi apă, şi alte chestii de genul ăsta.

Owen râse:

— Zicala spune că „Sângele apă nu se face". Înălţă o sprânceană şi îi făcu cu ochiul. Dar am fost crescut să fiu un adevărat gentleman şi ai fi uimită de câte aş fi în stare să fac pentru o femeie aflată la ananghie, indiferent de preţ.

Privirea Nadiei fulgeră partea din faţă a blugilor lui gata să plesnească. Putea să vadă câte era gata să facă pentru ea, şi vedea şi preţul. Un preţ impresionant la vedere. Obrajii îi luară foc când, ridicând privirea, văzu dorinţa arzătoare din ochii lui. Îşi feri repede privirea.

— Poate că n-a fost o idee chiar atât de bună.

Owen clătină uşor din cap.

— A fost o idee excelentă. Se rupse din loc şi trecu în

spatele biroului. Cred că s-ar putea să fim pe calea cea bună.

Ea înălţă dintr-o sprânceană şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Iar eu cred că ţi s-a scurs tot sângele din creier.

Râsul lui puternic umplu încăperea.

— Nu cred, Nadia. Se uită la partea din faţă a blugilor şi zâmbi parşiv. Ştiu.

— Parcă spuneai că eşti un gentleman.

— Nu eu sunt cel care a stârnit *asta.*

Nadia roşi vinovată şi îşi feri privirea.

— Îmi pare rău. N-am avut intenţia să las lucrurile să ajungă atât de departe.

Owen îşi muşcă buza ca să nu râdă din nou.

— Mă refeream la *a stârni* conversaţia, Nadia. Se aşează şi căută să pară relaxat. Ce voiam eu să spun e că, din moment ce am fost prezent când muzica a încetat, n-ar fi logic să trebuiască să fiu prezent şi când muzica porneşte din nou?

— Nimic din treaba asta nu e logic, Owen. Se duse spre glazvand şi se uită la gazonul perfect tuns. Câte femei din viaţa ta te-au acuzat că le-ai alungat muzica din cap?

— Trebuie să recunosc că tu eşti prima, Nadia. Se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi împreună mâinile la ceafă.

— Câte compozitoare ai sărutat? Poate că era vorba de un impuls electric sau naiba mai ştia ce.

— Cred că tu eşti prima. Se uită în tavan. Nu, aşteaptă. Am sărutat-o pe Susie Reynold în clasa şaptea şi ea cânta la pian pe atunci.

— A mai cântat după ce ai sărutat-o?

— Mă tem că da. Îşi propti talpa de marginea biroului, uitându-se la Nadia cum stătea scăldată în lumina soarelui ce se revărsa prin glazvand. Când anume ai observat că muzica a dispărut?

— Când am intrat în casă şi am închis uşa.

— Când ai auzit ultima dată muzica?

— Când stăteam pe verandă. Îşi aminti cadenţa tumultuoasă care-i trepida în cap când îi spusese lui Owen că nu putea să-l vadă din nou. Emoţiile ei şi bunul ei simţ se luaseră la întrecere ca să vadă care putea să ţipe mai tare.

— Asta dovedeşte exact teoria mea.

— Care teorie? Se întoarse iar spre Owen.

— Eu sunt factorul care lipseşte. Îşi coborî piciorul şi se ridică. Cumva, sunt implicat în dispariţia muzicii tale.

— Dar sărutul n-a avut efect.

— Poate n-am făcut-o cum trebuie. Zâmbi în faţa iubirii care se aşternu pe chipul ei. Vreau să spun că poate ar trebui să ne sărutăm iar pe verandă. Sau poate că ar trebui să o facem la aceeaşi oră sau cu stomacul plin.

— Sau poate că n-a fost deloc vina sărutului, spuse moale Nadia. Se întoarse înainte ca el să poată să-i vadă ochii umplându-i-se de lacrimi. Fusese o greşeală să vină aici.

Owen veni în spatele ei şi îi atinse blând braţul.

— Poate că ai dreptate. Poate că nu sărutul a fost de vină, dar trebuie să existe un motiv pe undeva. Sunt gata să te ajut să-ţi găseşti muzica, Nadia.

— Cum?

— Nu ştiu cum. Asta-i ceva la care trebuie să lucrăm împreună. Îi mângâie tandru fruntea. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să te odihneşti mai mult. E limpede că eşti supărată şi te înţeleg, dar ai nevoie de somn.

— Mai mult am nevoie de muzică. Nu avea nevoie să i se spună că arăta ca dracu'. Avea şi ea oglindă acasă. Ştia exact cum arăta.

— Nu, trebuie să te relaxezi. Poate că muzica încearcă să se întoarcă şi tu eşti prea epuizată ca să remarci. Mâinile lui îi dădură blând părul la o parte şi îi masară muşchii încordaţi ai gâtului. Ai fost vreodată la Hidden Valley?

Nadia întinse gâtul şi oftă încet, în timp ce degetele

lui făceau, minuni alungând încordarea din ceafa şi umerii ei.

— Ca sosul de salată?

— Nu. Owen râse. Hidden Valley este o vale singuratică aflată la vreo zece mile de oraş. Nu mulţi ştiu de ea, iar cei care ştiu nu spun nimănui. E un colţişor de paradis, cu izvoare şoptitoare, o cascadă mică şi pogoane întregi de cer senin şi iarbă verde.

— Sună minunat.

— Grozav. Mă duc să pregătesc un coş pentru picnic şi pe urmă pornim.

— Stai puţin. Nadia se răsuci repede şi se încruntă. N-am spus că merg. Nu-i plăcea privirea hotărâtă din ochii lui Owen. Am treburi la fermă.

— Treburile asta sunt mai importante decât să-ţi recapeţi muzica?

Nadia îşi muşcă buza de jos.

— Cine-mi spune că, dacă merg cu tine la Hidden Valley asta, muzica se va întoarce?

— Cine spune că nu?

Ea era nehotărâtă. Exista oare posibilitatea ca, mergând cu Owen în acel paradis ascuns, muzica ei să se întoarcă? îşi putea permite să nu se ducă? Se străduia din răsputeri să stea departe de el. Era prea talentat, dar acum, când muzica dispăruse, putea să rişte să nu-l mai vadă? Ce s-ar fi întâmplat dacă el avea dreptate şi muzica s-ar fi întors numai cu ajutorul lui? Cu siguranţă avea destulă tărie să-şi ţină o după-amiază inima sub control păstrând relaţia lor la nivelul unei prietenii.

— Dacă merg, o fac din prietenie, nimic mai mult.

Owen dădu din cap şi zâmbi. Pricepuse mesajul.

— Pot să-ţi pun o întrebare?

— Ce întrebare?

— Preferi pui prăjit sau sandvişuri?

*

Nadia îşi aruncă privirea spre celelalte două maşini trase la marginea drumului şi luă pătura întinsă de Owen.

— Parcă spuneai că doar puţini ştiu de locul ăsta.

Owen ridică din portbagaj coşul de picnic greu şi trânti capota. Se uită la cele două maşini.

— Nu-ţi face griji, probabil nici n-o să dăm ochii cu ei. Sunt peste o sută de pogoane de pădure şi pajişti.

— Eu la fermă am mai mult de atât şi de fiecare dată când mă uit în jur întotdeauna dau de câte cineva.

El râse şi porni pe o potecă neîngrijită dintre doi pini uriaşi.

— Îmi imaginez.

Nadia se aplecă şi trecu pe lângă o creangă joasă, uitându-se după indicatoare cu *Trecerea Oprită.* Nu era niciunul.

— Cine stăpâneşte tot locul ăsta?

— Noi.

— Noi?

— Eşti contribuabil, nu-i aşa?

— Uneori mai mult decât ţin să fiu. Se uită în jur cu interes. Pădurea era deasă şi mirosea dulce a muşchi. Poteca pe care pornise Owen nu mai exista, iar aerul era mult mai răcoros şi încă umed de la ploaia torenţială din noaptea precedentă. Toate astea sunt ale guvernului?

— L-au recumpărat prin anii ’70 şi au făcut din el parc naţional; asta pentru că am avut noroc că n-am avut destule fonduri ca să taie jumătate din copaci, să toarne asfalt şi să răspândească peste tot mese pentru picnic. Cu alte cuvinte, a rămas tot natura cum a fost.

Nadia păşi în poiană şi se uită uluită la frumuseţea din jur. Sub ei se întindea valea, iar deasupra lor, munţii. Ajunseseră direct în paradis.

— Ce crezi? Te poţi relaxa aici?.

Niciodată nu-i lipsise muzica mai mult ca în clipa aceasta. Melodia pe care i-ar fi inspirat-o valea asta ar fi putut rivaliza în mod cert cu orice compuseseră vreodată Brahms sau Liszt.

— Frumuseţea nu are nevoie să i se facă dreptate.

El îi luă mâna şi i-o strânse uşor.

— Exact asta simt şi eu. Începu s-o tragă după el prin iarba înaltă spre un alt pâlc de copaci. Vino. Cel mai bun loc de picnic este de cealaltă parte a văii.

*

Nadia se rostogoli pe spate şi gemu.

— Nu-mi vine să cred câtă mâncare ai putut lua. Cine te aşteptai s-o mănânce, nişte paznici care practică sumo?

— Nu te-am auzit plângându-te acum cinci minute când am scos cele două felii de tort de ciocolată, zise Owen râzând în timp ce strângea restul mâncării, dând coşul la o parte. Nadia arăta foarte relaxată, aşa cum stătea cu faţa la soare şi cu degetele goale de la picioare jucându-se cu iarba de la capătul păturii. Ideea cu picnicul fusese o scânteie de geniu din partea lui. Nu doar că avea ocazia să fie un timp alături de Nadia, dar umbrele care o bântuiseră în biroul lui dispăruseră. Nu era sigur că voia ca muzica să se întoarcă… se temea că Nadia ar putea începe din nou să-i spună că nu erau potriviţi unul pentru altul.

Nu afirma că Nadia era cea care urma s-o facă extrem de fericită pe mătuşa Verna, determinând-o să scoată *Biblia* familiei ca să mai adauge un nume la membrii familiei. Dar nici nu putea să nu ia în seamă posibilitatea. Avea treizeci şi trei de ani şi recunoştea un lucru bun când îl vedea. Atracţia fizică dintre el şi Nadia ar fi fost de-a dreptul înspăimântătoare dacă n-ar fi fost atât de formidabilă. Era inteligentă, sufletistă, iubitoare şi incredibil de sexy. Era dator faţă de el, ca şi faţă de ea, să împingă relaţia asta cât

mai departe putea ea merge. Aşa cum spunea mereu mătuşa Verna, nu mai era foarte tânăr. Dacă voia să aibă cei şase copii la care visa, ar fi fost bine să înceapă să se gândească la însurătoare.

Îşi întoarse capul şi se uită la Nadia. Ea stătea pe-o parte, cu mâna îndoită sub cap. Ochii ei erau pe jumătate închişi, iar pe buze îi juca un zâmbet toropit. Îl studia. Owen băgă mâna în buzunar şi puse pe pătură, între ei, o monedă.

— Un penny pentru gândurile tale.

Ea zâmbi.

— Doar atât valorează?

— Depinde despre ce sunt. Îşi zornăi în joacă monedele din buzunar.

— Mă gândeam la tine. Îşi puse mâna la gură şi încercă să-şi ascundă un căscat. Soarele o moleşise.

— Ah! Mai puse o monedă lângă prima. Acum ajunge?

Ea râse.

— Cât de cât. Închise ochii topită şi mulţumită. Mă întrebam de ce n-a pus nicio femeie mâna pe tine până acum.

— Să pună mâna pe mine?

— Ştii tu… să te ducă în faţa altarului, urmaţi de doi-trei copii, un câine şi aşa mai departe.

— Crezi, aşadar, că aş fi o captură grozavă?

— Păstrăvii sunt o captură grozavă. Tu ai fi un soţ grozav. Îşi înăbuşi încă un căscat. Deci, de ce nu te-ai însurat?

Se uită la ea. Arăta pe jumătate adormită.

— Niciodată n-a încercat să pună mâna pe mine femeia potrivită.

— Hmmm… închise ochii şi îngână: Atunci, poate că ar fi trebuit să te prindă cu arcanul, să nu pună mâna pe tine.

Owen se încruntă. Iată-i discutând subiectul principal

de conversaţie din Crow’s Head, starea lui civilă, iar Nadia adormise! Chiar nu-i păsa că el era cel mai vânat burlac din partea de est a statului? La dracu’, poate chiar din tot statul, din câte ştia, iar singura femeie la ale cărei întrebări n-ar fi avut nimic împotrivă să răspundă, nu i le punea!

Întinse mâna şi îi înlătură o buclă de pe faţă, dându-i-o după ureche. Arăta ca un înger, dulce toată şi dumnezeiesc de frumoasă. Genele lungi şi dese îi umbreau obrazul ca un evantai, iar buzele îi erau uşor întredeschise. În colţul gurii îi juca un zâmbet abia perceptibil şi el se întrebă la ce oare se gândea.

Întinzându-se lângă ea, urmări vrăjit jocul razelor de soare pe faţa ei. Se întrebă cum ar fi să se trezească lângă femeia asta zi de zi, an de an. Nadia îşi încreţi nasul şi îşi trecu mâna peste faţă. Ceva îi deranja somnul şi o supăra. Când enervanta insectă îi gâdilă din nou nasul, îşi împinse înainte buza de jos şi suflă. Deschise brusc ochii auzind lângă urechea ei un râs înfundat. Ochi grozavi, de culoarea ciocolatei, îi susţineau privirea. Ochii lui Owen, l-ar fi recunoscut oriunde.

Îşi înăbuşi un căscat şi se uită în jur. Soarele traversase jumătate din cer.

— Oh, vai de mine! De ce nu m-ai trezit? Se ridică repede în şezut şi se uită la bărbatul întins pe pătură. Arăta de parcă nu avea nicio grijă pe lume.

— Ştii că vorbeşti în somn?

— Ba nu vorbesc! Îşi trecu mâna prin păr şi îşi aranjă tricoul. Fruntea i se încruntă în timp ce studia expresia relaxată a feţei lui. Chiar vorbesc?

— Uh-hmmm… Se juca absent cu firul de iarbă cu care îi gâdilase nasul.

— Ce am spus? Arăta de parcă ştia un secret sau i se părea ei.

— În cea mai mare parte, n-am înţeles. Buzele lui schiţară un zâmbet amuzant.

— Mormăiam? încercă să-şi amintească ce visase, dar nu reuşi.

— Nu, nu mormăiai. Un rânjet diavolesc îi lumină faţa. Vorbeai în nu ştiu ce limbă străină.

— Ruseşte? El clătină din cap. Nemţeşte?

— Nu.

— Poloneză? Cehă? Slovacă?

Owen se uită uluit la ea.

— Câte limbi vorbeşti?

— Fluent?

— Fluent, mâncaţi-aş.

— Ce să-mi mănânci?

El clătină şi îşi înghiţi răspunsul. Nadia părea să nu fie pregătită să audă ce i-ar plăcea lui să-i mănânce.

— E o expresie, nu înseamnă nimic.

Ea se încruntă o clipă. Engleza era cea mai grea limbă pe care o învăţase vreodată şi încă mai avea îndoieli că o s-o vorbească perfect cândva.

— Punând la socoteală şi engleza, vorbesc opt limbi.

Owen fluieră încet.

— Ce universitate ai urmat?

El făcuse patru ani de spaniolă în liceu şi colegiu, şi le uitase imediat. Crow’s Head, Carolina de Nord, nu era un centru de diversitate culturală.

— N-am urmat nicio universitate. Nu-i plăcea licărul de admiraţie din ochii lui. Educaţia ei nu avea nimic aparte sau remarcabil. Mi-am luat diploma de absolvire a liceului acum doi ani la New York şi n-am avut timp să mă înscriu încă la vreun colegiu.

Owen căscă gura de uimire.

— Atunci unde ai învăţat atâtea limbi?

— Când trăieşti în Rusia, vorbeşti ruseşte.

— Ai trăit în Rusia? Nu mai cunoscuse până acum pe nimeni care trăise în Rusia.

— Şi în Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Austria,

Germania, Iugoslavia, Bulgaria… doar ca să enumăr câteva.

— Câteva!

— Familia mea consideră că e bine să fii umblat. Ridică din umeri. Când mă întreabă cineva unde am crescut, răspund pur şi simplu: „În Europa”. E mai simplu decât să enumeri atâtea ţări.

— Dar unde era casa ta?

— *Vardo* a fost casa mea – o luam cu noi oriunde mergeam. Întinse mâna şi luă un trifoi. Azi nu era ziua ei norocoasă; firicelul avea doar trei frunzuliţe. Noi suntem de neam romany – ţigani, Owen, nu o familie obişnuită de americani.

— Şi ce te-a făcut să părăseşti Europa şi să vii în America?

— Luptele. Se uită în depărtare la piscurile paşnice ale munţilor şi la norişorii albi şi pufoşi ce punctau seninul cerului. Eram sătulă de război. Oriunde ne duceam găseam acelaşi lucru. Popoare care voiau să-şi răstoarne guvernele, oameni omorându-se între ei în numele religiei şi ţări fărâmiţându-se în ţărişoare şi numind acest lucru democraţie. Un fior îi străbătu trupul zvelt şi se strânse în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Devenise un loc periculos pentru o familie care nu era de partea nimănui. Îşi închipuiau că dacă nu eşti de partea lor, eşti împotriva lor. Noi nu voiam decât să fim lăsaţi în pace.

Owen se ridică şi veni mai aproape de ea. Doamne, prin câte trebuie să fi trecut şi văzut în tânăra ei viaţă! O luă cu un braţ pe după umeri şi o trase blând spre el.

— Aici eşti în siguranţă.

Ea se lăsă în voia căldurii lui şi închise ochii pentru a alunga amintirea şi teama. Amintirea celor douăzeci şi trei de ani trăiţi în Europa şi teama simţită timp de patru ani şi jumătate când îşi făcea griji în legătură cu familia ei rămasă încă acolo. Atât îi luase ca să-i scoată pe toţi ai ei din ţara unde erau. Refuzaseră să vină în America, dacă nu veneau

toţi. Deci, mai mult de patru ani de griji, în majoritatea timpului neştiind măcar în ce ţară erau.

Apelurile telefonice erau mult prea sporadice, iar CNN devenise mai mult un blestem, decât un ajutor, cu reportajele lui din puncte fierbinţi şi ştirile la minut. Europa avusese în ultimii patru ani atâtea puncte fierbinţi, încât ar fi trebuit să fie numită pur şi simplu Infern şi distrusă.

— De ce ai ales America şi nu altă ţară, precum Canada sau chiar Scoţia?

— Pentru că e un loc în care poţi simţi în jur dorul de casă. Îşi întoarse capul şi se uită la el. Când aveam opt ani, am mers şase luni la o şcoală din Germania de Vest. Învăţătoarea era o americancă măritată cu un ofiţer din trupele staţionate acolo. Ne povestea nişte lucruri atât de minunate despre Toledo, Ohio, încât ştiam că îi era dor de America. Cred că atunci m-am hotărât să plec într-o bună zi în Statele Unite.

Palma lui fierbinte îi cuprinse obrazul şi zâmbetul lui se lăţi.

— Ar trebui să fiu recunoscător că nu era din Paris sau din Londra. Privirea lui flămândă se aţinti pe gura ei.

O uşoară roşeaţă îi coloră faţa şi buza de jos îi tremură.

— Ar fi fost mai ieftin dacă era de acolo. Se îndreptau iar spre un teren periculos, lucru pe care era hotărâtă să-l evite. Se desprinse de corpul lui fierbinte şi ispititor, şi se uită la frumuseţea răpitoare din jurul lor. Owen avusese dreptate. Nu zăriră nici urmă de ocupanţi ai celor două maşini. Unde e cascada aceea de care mi-ai vorbit? Îşi aminti că trecuse pe un pod improvizat din doi buşteni, dar nu văzuse nicio cascadă.

— Dacă te ţin curelele, trecem pe acolo în drum spre maşină. Se uită la picioarele ei frumoase, catifelate. Picioare cărora le-ar fi stat mai bine în jurul coapselor lui, decât să hoinărească printre copaci.

— Cum adică „dacă mă ţin curelele”?

— Trebuie să urcăm coama muntelui ăla. Arătă din cap spre est.

Nadia păru jignită că el se îndoia că ea nu era în stare.

— Acela este un deal, dragă *prietene,* nu un munte.

— Face parte din *Smoky Mountains,* aşa că e munte.

Ea pufni într-un mod impropriu unei doamne şi întinse mâna după pantofii sport. Nu erau cei mai practici pantofi pentru umblat prin pădure, dar dimineaţă, când pornise spre casa lui Owen, nici prin cap nu-i trecuse că o să meargă la picnic cu el.

— După ce ai văzut Alpii, pe ăsta nu-l poţi clasifica nici măcar ca deal, zise ea cu o mişcare smucită a capului în direcţia muntelui.

*

O oră mai târziu, Nadia îşi revizuise afirmaţia. Fie acesta chiar era un munte, fie ea nu era câtuşi de puţin în formă. Partea din spate a gambelor protesta la fiecare pas făcut, iar hainele i se lipiseră de piele din cauza transpiraţiei. Dar mai degrabă şi-ar fi înghiţit limba decât să întrebe cât mai era de mers.

Owen se uită în urmă şi clătină din cap de admiraţie.

Ori Nadia era cea mai încăpăţânată femeie pe care o cunoscuse în viaţa lui, ori sub acel înveliş delicat şi feminin bătea o inimă de ţap de munte. El urcase de zeci de ori drumul ăsta şi de fiecare dată îşi zisese că îi va fi mai uşor. Nu-i era.

— Nu mai e mult.

Ea îşi dădu de pe faţă o buclă umedă şi se sili să înainteze. Dacă se oprea acum, toţi muşchii i-ar fi înţepenit şi n-ar mai fi ajuns în vecii vecilor la blestemata aia de cascadă. Se sili să zâmbească.

Owen îşi mută coşul de răchită în mâna cealaltă şi

continuă să-şi croiască drum peste copacii căzuţi, pe după tufe şi peste câte o rădăcină ieşită din pământ. Poate n-ar fi trebuit să fie atât de cavaler şi s-o fi lăsat-o pe Nadia să care pătura, în loc s-o împăturească şi s-o îndese în coş. Ea părea să se ţină mai bine ca el. Se opri o clipă şi ascultă.

— O aud.

— Ce auzi? Singurul sunet pe care îl auzea ea era bubuitul rapid al inimii ei şi, din când în când, un ciripit de pasăre.

— Cascada. O apucă de mână şi o trase repede. N-o auzi?

Nadia era convinsă că n-ar fi auzit nici Niagara chiar dacă ar fi stat sub ea.

— Nu o aud… îl urmă pe Owen, aplecându-se pe sub o creangă joasă. Stai! O aud. Zgomotul vioi al apei căzătoare îi reînnoi energia. Reuşiseră! Râse întretăiat şi iuţi pasul.

Owen se molipsi de la energia revitalizată a Nadiei şi îşi croi drum printr-o tufă deasă de laur de munte. Se opri imediat ce ieşi dintre frunze şi zâmbi cu gura până la urechi în faţa priveliştii de dinaintea lor.

Cascada Hidden Valley era uluitoare când o văzuse ultima dată. Tone de apă se prăbuşeau de la cincisprezece metri în bazinul sclipitor de dedesubt. Arbori masivi şi arbuşti se ţineau agăţaţi de stânci, iar bolovanii de pe ambele părţi ale cascadei luceau din cauza apei pulverizate. Un capăt al bazinului era înceţoşat şi spumega în locul în care cascada se prăvălea în el, dar în rest era neted ca mătasea, rece, îmbietor. De multe ori, după ce urcase până aici, se dezbrăcase până la slip şi se aruncase în apa care îl invita.

— Cât e de adânc?

El se întoarse şi se uită la Nadia. Stătea pe malul bazinului, privind în el.

— Cam un metru şi douăzeci la margine, şi la mijloc ajunge la vreo trei metri şi jumătate.

— Stânci?

— Vreo două sub cascadă, dar în rest fundul e neted. Se duse lângă ea. Nu mai adusese până acum vreo femeie aici, dar se aşteptase ca ea să se minuneze de frumuseţea locului, nu să întrebe de stânci.

— Pe fund sunt pietre şi stânci netede, şi s-ar putea să existe şi peşti. Se încruntă când o văzu scotocind prin buzunarele şortului şi întinzându-i un pachet de gumă de mestecat.

— Vrei să mi-l ţii o clipă, te rog?

Owen se uită la pachetul verde din palma lui.

— De ce?

Când se uită din nou la Nadia, ea tocmai plonja în bazin. Pe mal zăceau pantofii ei sport. Nici nu observase când şi-i scosese. Uitându-se iar în bazin, se încruntă. Unde era? Până acum ar fi trebuit să iasă la suprafaţă. Doamne, nici măcar nu o întrebase dacă ştia să înoate! Se uită la suprafaţa bazinului şi lăsă să-i cadă coşul şi pachetul de gumă. Doar pentru că putea executa un plonjon perfect, nu însemna că ştia să înoate. Dacă de când înotase el aici ultima oară, un bolovan se prăvălise pe fund? Poate că se lovise la cap şi stătea să se înece chiar în clipa asta.

Îşi scotea pantofii când capul ei despică suprafaţa apei pe partea cealaltă a bazinului. Zâmbetul ei larg avea toată strălucirea unui diamant.

— Ai uitat să-mi spui cât de rece e! strigă ea prin vacarmul cascadei.

— Să-ţi fie învăţătură de minte! Îşi aruncă pantofii sport lângă ai ei. Nu trebuia să te arunci aşa.

— De ce?

— Pentru că putea fi periculos.

Ea râse şi îşi dădu de pe faţă părul ud.

— Doar tu mi-ai spus că nu e nicio stâncă. Se desprinse de fundul bazinului şi pluti pe spate. Îmi pare rău, Owen, pur şi simplu n-am mai avut răbdare. Sunt ani de

când n-am mai înotat în mijlocul naturii. Mă gândesc că poate aş putea lărgi o zonă a pârâului care trece pe domeniul fermei şi să fac acolo un bazin de înot.

— N-ar fi mai simplu să-ţi cumperi o piscină? Se uită la bluza ei care i se lipise de sâni şi înghiţi în sec. Era complet îmbrăcată şi totuşi prezenta cea mai exotică privelişte pe care o văzuse vreodată.

— De ce aş înota într-o apă plină cu chimicale? Clorul îmi usucă pielea şi ochii mă ustură.

— Preferi să înoţi cu peştii? Întotdeauna avusese senzaţia că Nadia era diferită de toate femeile cu care se întâlnise; acum era sigur.

— Oricând. Se arcui şi intră din nou sub apă. În clipa următoare ieşi la suprafaţă, ţinând în mână o pietricică. Îşi dădu la o parte părul de pe ochi şi studie piatra. Era de un verde intens, cu vinişoare negre. Înotă până la Owen şi îi dădu pietricica.

— Pune, te rog, asta lângă guma mea.

— Suvenir?

— Nu. Unul dintre verii mei colecţionează pietre. Se încruntă la părul lui ud de sudoare. Tu nu intri?

— Poate tu eşti în stare să înoţi în tricou şi şort, dar mă tem că blugii mei nu sunt făcuţi pentru aşa ceva.

Nadia ridică din umeri şi înotă înapoi spre mijlocul bazinului.

— Scoateţi-i!

Owen se simţea tot atât de încălzit precum se simţise şi ea când urcase muntele, îşi zise ea. Era total nedrept ca ea să se răcorească, în timp ce el, din pudoare, se scălda în propria-i transpiraţie.

Cine era ea ca să-l împiedice să înoate? Putea rezista să-l vadă bălăcindu-se în chiloţi cu vreo cincisprezece metri de apă rece între ei, şi gândindu-se la alte lucruri, ca de pildă la gheţari.

Owen îşi pierduse respiraţia. Vorbise serios?

— Nu te-ar deranja să înot prin preajmă gol-puşcă? Poate interpretase greşit noţiunea de *prietenie* rostită de ea.

Nadia se opri din înot şi călcă apa o clipă. Cu ochii îngustaţi, îşi plimbă agale privirea pe corpul lui. Ar fi pus pariu pe ipoteca fermei ei că avea chiloţi pe sub blugi. Niciun gentleman sudist care se respectă n-ar fi fost prins nici mort fără chiloţi. Zâmbi cu nonşalanţă.

— Sunt sigură că n-ai nimic ce nu am mai văzut. În faţa sprâncenei lui ridicate la comentariul ei, zâmbetul i se lărgi. Întâmplător am patru fraţi.

— Deci, nu te deranjează? Niciodată nu înota aici gol-puşcă, dar pentru toate există un început. Se uită în apa adâncă a bazinului şi se întrebă oare ce mai înota în ea în afară de Nadia. Dacă bijuteriile de familie aveau să fie expuse, măcar să ştie ce pericol le păştea. Nu avea chef ca vreo broască ţestoasă înfometată să ia o îmbucătură din viitoarea generaţie a familiei Prescott.

— Câtuşi de puţin. Dar peştii s-ar putea să nu fie atât de generoşi. Îi zâmbi răutăcios. Nici prin cap nu-ţi trece ce ronţăie ei când sunt flămânzi.

Degetele lui Owen înţepeniră pe fermoarul blugilor. Îi ghicea gândurile.

— În Rusia există vrăjitoare?

— Vrăjitoare? Dacă te iei după basmele din popor, da, există multe vrăjitoare în Rusia. Nadia râse moale.

Owen îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă lângă pantofi.

— Cred că s-au împuţinat cu una în ziua când ai sosit tu în America.

Nadia nu mai rezistă curiozităţii şi îşi coborî privirea pe pieptul lui. Umerii lui păreau să nu se mai termine, pieptul lui se bomba viguros, parcă cerând să fie mângâiat, iar abdomenul lui arăta tare ca piatra. Blugii îi erau coborâţi pe coapse, incitându-i privirea să urmeze contrastul dintre

materialul de un albastru-închis şi bronzul pielii mătăsoase. Privirea ei zvâcni în sus când el îşi duse din nou mâna la fermoar.

— În Europa nu este un compliment să-i spui cuiva că e vrăjitoare. Îşi aminti de unii săteni care, în copilărie, strigau după ea şi surorile ei nişte cuvinte pline de ură, scârboase. „Vrăjitoare” era întotdeauna unul dintre acele cuvinte, alături de „hoaţă” şi „cerşetoare”. Dacă era o zi bună, beţele şi pietrele nu însoţeau insultele aruncate.

— În America totul depinde de cum te referi la asta. Îşi scoase blugii şi îşi trase şosetele din picioare.

— Cum te referi la asta? Privirea ei era aţintită pe faţa lui. Nu îndrăznea să se uite dacă, într-adevăr, rămăsese în chiloţi.

— Mi-ai citit gândurile chiar acum un minut. Îşi împături cu grijă şosetele şi le puse peste blugi.

— Mulţi au acuzat-o pe mătuşa Saşa că ghiceşte gândurile, dar ea jură că vede doar ce arată ochii lor şi ce spun trupurile lor. Îşi coborî privirea în josul corpului lui Owen, întrebându-se ce avea el să-i spună. Chiloţii largi, de boxer, în dungi bleumarin şi alb îi spuseseră că el chiar îi respecta pudoarea. Până acum nimeni nu m-a acuzat că i-am citit gândurile.

— Poate că nu-mi poţi citi gândurile. Poate că amândoi gândim pe aceeaşi lungime de undă. Cu un plonjon graţios intră în bazin şi ieşi la suprafaţă la jumătate de metru în faţa ei. Dar eşti totuşi o vrăjitoare..

— De ce?

Nu-i plăcea cuvântul. Era un cuvânt urâcios care îi provoca prea multe amintiri neplăcute.

El întinse mâna şi urmări tandru o picătură de apă ce se rostogolea pe obrazul ei.

— Cred că ai aruncat o vrajă asupra mea. Degetul lui mângâie conturul plin al buzei ei de jos. Se apropie mai mult şi piciorul i se lovi de al ei. Respiraţia lui întârzie pe

gura ei tremurândă. M-ai fermecat. Cuvintele se sfârşiră cu un sărut.

Nadia se topi sub atacul lui tandru şi uită să mai calce apa. Amândoi se duseră la fund cu buzele lipite şi reveniră la suprafaţă dând bezmetic din picioare şi avizi de aer. Ochii ei scânteiau de râs în timp ce se desprinse de lângă Owen şi îl stropi în joacă.

— Eşti periculos! Puteam să ne înecăm.

Owen zâmbi şi îşi şterse apa de pe faţă.

— Eşti delicioasă!

— Parcă eram vrăjitoare.

— Eşti o vrăjitoare delicioasă. O lăsă să se îndepărteze. Nu era nici momentul, nici locul să-i dovedească Nadiei ce grozav ar duce-o împreună. Ea venise aici în calitate de prietenă, or, ce voia el să facă nu intra în categoria prieteniei. Nu doar că erau într-un loc public unde oricând putea să apară cineva, dar era imposibil din punct de vedere fizic să faci dragoste cu o femeie într-un bazin de trei metri şi jumătate adâncime. Nu că n-ar fi dorit să încerce. Asta se afla pe un loc mai sus pe lista lui de moduri de a-şi găsi naşul decât spânzurătoarea şi totuşi nu era preferinţa numărul unu.

Se uită spre Nadia şi arătă cu mâna un bolovan uriaş înfipt în celălalt mal al bazinului.

— Cine ajunge ultimul la piatra aia, cară coşul până la maşină.

Nadia se uită peste umăr la bolovan şi apoi la Owen.

— Pe locuri, fiţi gata, start! Se aruncă şi începu să înoate cu mişcări graţioase. Avea trei lungimi de braţ avans până ca uluitul Owen să încerce măcar să se lanseze în tentativa fără speranţă de a o prinde din urmă.

*

Nadia se uita prin parbriz, în timp ce maşina lui Owen

îşi croia încet drum prin hârtoapele care duceau la casa ei.

În drum spre Hidden Valley trecuseră pe aici şi îşi lăsase maşina ei ca să nu meargă cu două maşini. Îşi amintea clar că o parcase lângă casă. Cineva o mutase lângă şură şi aprinsese lumina pe verandă. Spera ca acela care îi împrumutase maşina să fi fost tatăl sau unul dintre unchii ei. Fraţii ei colecţionau amenzi aşa cum micul Damek colecţiona pietre. Toată ziua şi o bună parte din seară şi le petrecuse cu Owen. Cine ştie în ce bucluc mai intrase familia ei.

În drum spre casă de la Hidden Valley, refuzase să intre într-un restaurant purtând nişte haine care arătau de parcă dormise în ele. Owen o ţinuse pe a lui şi o făcuse până la urmă să se aşeze la una dintre mesele retrase ale unui bufet de la marginea şoselei, unde se înfruptaseră din nişte hamburgeri graşi şi suculenţi, şi cartofi prăjiţi atât de crocanţi, cum nu mai mâncase niciodată.

Timp de două ore mâncaseră, se luptaseră cu ţânţarii şi râseseră.

Se distrase de minune ascultându-l pe Owen povestind despre copilăria lui. Nu numai că fusese singurul copil al celei mai influente şi înstărite familii din oraş, dar avusese o minte năbădăioasă şi intrase în mai multe bucluc decât toţi fraţii ei la un loc.

Noaptea coborâse blând, învăluindu-i în întunecimea ei seducătoare. Îi venise greu să părăsească acel rai de intimitate, dar ştia că nu putea dura. Minunata zi alături de Owen trebuia să ia sfârşit. O chemau realitatea şi casa. Se uită la casă. Doar lumina de pe verandă radia un cald bun-venit, dar acesta se oprea la uşa din faţă. Casa în sine era întunecată şi singuratică. De când o deranja să se întoarcă într-o casă pustie?

Owen parcă maşina şi se uită în jur.

— Probabil că sunt la şatră. De ce tu eşti singura care locuieşti într-o casă?

— Ceilalţi preferă şatra şi vechiul stil de viaţă. Sări din maşină şi porni spre casă. Owen urcă după ea cele două trepte ale verandei.

— Ţie nu-ţi place vechiul stil?

— N-am nimic împotriva vieţii simple. Se duse spre balustradă şi se uită spre dealurile unde era instalată şatra. Dar tot aşa n-am nimic împotriva unei camere de baie pe hol, a apei curente şi a electricităţii.

— Familia ta are toate astea. Se rezemă de un stâlp şi îi studie curba dulce a obrazului, bogăţia buclelor rebele şi plinătatea provocatoare a buzei ei inferioare. Ai putea locui într-o casă mobilă la şatră.

— De ce să nu locuiesc într-o casă perfect de bună pe care am luat-o odată cu ferma?

— Nu eşti cu familia ta. Din ceea ce ştia despre Nadia, pentru ea familia era foarte importantă. La fel de importantă ca muzica.

— Familia mea e doar la un sfert de kilometru de aici, peste dealul ăla.

— Şi de ce nu eşti cu ea?

— Sunt foarte mulţumită să locuiesc singură aici.

— Dar eşti fericită?

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi se răsti:

— Asta ce vrea să însemne?

Owen sesiză încordarea din glasul ei şi se hotărî să dea înapoi, deocamdată. Din anumite motive, Nadia se ţinea puţin diferită de familia ei, strâns unită de altfel.

— Uneori, când mă uit în ochii tăi, văd o mare tristeţe. *Şi secrete pe care încerci să le ascunzi tuturor.*

Nadia îşi muşcă buza de jos.

— Probabil că te înşeli. Am tot ce mi-am dorit vreodată. Familia mea e bine, e aproape, şi trăieşte într-o ţară fără războaie. Eu stăpânesc sau voi stăpânii în douăzeci de ani una dintre cele mai mari crescătorii de cai din Carolina de Nord. Încep o carieră formidabilă şi, posibil,

extrem de profitabilă. Singurul lucru care îmi lipseşte este muzica şi imediat ce mi-o capăt, viaţa mea va fi împlinită.

El făcu un pas spre ea.

— Dar cu tine cum rămâne, Nadia?

— Ce-i cu mine? Ea se dădu un pas înapoi şi ajunse cu spatele lipit de stâlp.

— Eşti fericită? Se apropie şi mai mult, şi îi cuprinse gingaş obrazul.

— De ce n-aş fi? Glasul ei tremura, dar îşi ţinu bărbia sus şi îşi păstră firea.

Privirea lui flămândă se pironi pe buza ei. Se aplecă şi îşi coborî capul.

— Tu să-mi spui, Nadia. Răsuflarea lui îi mângâie colţul gurii în timp ce cu limba îi urmărea uşor conturul buzei de jos, umflate de pasiune. Spune-mi ce te-ar face fericită? Suspină în gura ei făcând-o să-şi întredeschidă buzele şi să cedeze blândului lui atac.

Owen simţi cum braţele ei îi încercuiesc gâtul şi sânii i se strivesc de pieptul lui. Îşi înfipse limba în gura ei şi se îmbătă de dulceaţa ei. Toate gândurile de a o face fericită îi dispărură din minte. O voia fierbinte, sălbatică şi tot atât de flămândă de el cum era şi el de ea. Voia s-o ducă în braţe prin căsuţa ei pustie, sus la etaj, s-o aşeze pe pat şi să facă nebuneşte dragoste cu ea până când junghiul din el avea să dispară. Mâna lui îi urmărea curba şoldului şi îi mângâie rotunjimea fundului. O trase mai aproape şi îi lipi abdomenul de bărbăţia lui care se întărea tot mai mult.

— Nadia! îi rosti numele gemând de dorinţă. Îşi slabi strânsoarea şi îi acoperi cu sărutări faţa, gâtul, plimbându-şi gura spre ceafa ei. Dinţii i se înfipseră uşor în locul în care pulsul ei bătea nebuneşte, înainte de a-i captura lobul gingaş. Spune-mi ce te-ar face fericită.

Nadia închise ochii şi zise în gând o rugăciune pe ruseşte. Una care să-i confere curaj, înţelepciune şi tărie de a rezista în faţa a ceea ce cerşea trupul ei – descătuşare.

Să-l ia pe Owen în casă şi în patul ei, ar fi însemnat să-l primească în inimă şi să rişte cea mai mare durere din viaţa ei. Fusese atât de tare pentru alţii, încât nu ştia dacă îi mai rămăsese ceva şi pentru ea. Viaţa ei era concentrată asupra familiei ei şi asupra muzicii. Nu-i mai rămânea nici timp, nici energie pentru altceva. Poate că atunci când albumul avea să fie terminat, o să poată ieşi mai mult în oraş şi poate chiar să înceapă să aibă întâlniri cu bărbaţii. Owen nu era bărbatul potrivit pentru ea, indiferent ce-i spunea trupul ei.

Oftând adânc, se rezemă de stâlp şi îi dădu singurul răspuns pe care i-l putea da.

— Recăpătarea muzicii m-ar face fericită. Owen stătea în umbra şurei şi urmărea cu uimire cum Nadia îşi ţesea magia. Avusese dreptate mai devreme; chiar era o vrăjitoare. Glasul ei dulce, blând, era jos şi venea din adâncurile gâtlejului, iar degetele ei se mişcau cu graţia vântului pe corzile chitarei. Habar n-avea în ce limbă cânta, nici ce spuneau cuvintele, dar cântul ei răscolea iadul din el. Partea uimitoare era că ea nici măcar nu ştia că o făcea. Nu-l observase când intrase în şură în urmă cu zece minute. La început, el crezuse că îşi recăpătase muzica, dar acum îşi dădea seama că ea repeta iar şi iar, acelaşi cântec, deşi în limbi diferite, şi se uita pe partitura pusă în faţa ei, pe fân. Se uită la IRS care stătea nemişcat în boxa lui, cu ochii la Nadia. Se întrebă dacă era cu putinţă ca un cal să simtă nostalgie sau doar închipuirea lui îl făcea să interpreteze greşit privirea din ochii umezi ai calului? Indiferent ce era, Owen înţelegea perfect ce simţea IRS. Nadia era o apariţie de vis, aşa cum stătea în fânul dulce mirositor, doar într-un şort foarte scurt şi o bluză fără mâneci, alb cu roşu. Îşi legase în jurul capului o basma roşie ca să-i ţină buclele rebele să nu-i vină pe faţă. O văzu oprindu-se o clipă, muşcându-şi buza, apoi scriind repede ceva pe foaia din faţa ei. Când ea îşi reluă cântecul, Owen închise ochii şi se

lăsă pătruns de muzică. Ştia că lucra la un album pentru copii, dar cuvintele străine aveau un efect provocator. Înjură în gând şi îşi schimbă poziţia când simţi că blugii îi deveniseră un pic prea strâmţi. Indiferent ce făcea, Nadia părea să aibă acest efect asupra lui. Noaptea trecută, când ea îi spusese că numai întoarcerea muzicii ar face-o fericită, simţise că îi ascunde ceva şi secretele din ochii ei sporiseră. Îl dorea tot atât cât o dorea şi el. O simţise în felul în care se topise în braţele lui, din felul în care înflorise sub buzele lui, dar mai ales o auzise din oftatul rupt din inimă care-i scăpase când el pusese capăt sărutului.

Dintr-un anume motiv, Nadia se ascundea în spatele muzicii. O lăsase pe verandă, promiţându-i că avea să o ajute să-şi recapete muzica şi rugându-se în gând să-i câştige inima între timp. Nu-l surprinsese prea tare când, în drum spre casă, îşi dăduse seama că Nadia ajunsese să însemne pentru el mai mult decât doar o femeie frumoasă cu un trup incredibil. Voia să fie cheia fericirii ei. Era îndrăgostit. Voia să fie cavalerul ei în armură strălucitoare redându-i muzica, apoi s-o ia pe sus şi s-o ducă în patul lui. Era al dracului de rău să fii un gentleman sudist romantic cu hormonii răzvrătiţi. Inspiră adânc, se rugă ca starea lui fizică să nu fie prea evidentă şi ieşi din umbră.

Nadia prinse mişcarea cu coada ochiului şi întoarse capul. Degetele ei înţepeniră pe strune şi glasul i se stinse când îl văzu ieşind la lumină.

— Owen?

— M-am dus mai întâi la casă, dar nu era nimeni.

— Lui IRS îi place să mă asculte cântând. Adună foile împrăştiate şi le puse într-o mapă albastră. M-am gândit că o schimbare de decor ar putea să mă inspire.

— Te-a inspirat?

Nadia clătină cu tristeţe din cap şi şopti:

— Nu.

Owen se aşeză în fân lângă ea. Singurul ei cuvânt îi

spusese enorm. Era dezamăgită şi nu mai ştia ce să facă.

— Cântecul pe care îl cântai face parte din album?

— Da. Făceam doar ultimele retuşuri.

— Câte cântece ai compus?

— Douăzeci şi trei.

Owen o privi mirat.

— Sigur sunt suficiente ca să termini albumul.

— Nu, îmi mai trebuie unul. Ciupi o coardă trimiţând către cer un acord trist. Albumele pentru copii diferă de cele pentru adulţi. Unele dintre cântecele mele sunt scurte şi simple, astfel încât copiii să le poată învăţa repede şi să le cânte odată cu discul. Altele sunt mai complexe; spun o poveste şi nu mai există un refren pe care copiii să-l memoreze. Cântecul care îmi lipseşte face parte din cele complexe.

— Cât îţi ia să compui un cântec?

— Lucrez la album de peste doi ani. Se uită la mapă şi la toate traducerile lui *Benny cel fără de frică,* un cântec despre un struţ pe nume Benny care refuza să-şi ascundă capul în nisip. Când am semnat contractul făcusem deja jumătate din album şi de atunci lucrez întruna la el.

— Şi îţi mai trebuie un cântec? Lui nu-i părea total imposibil. Cât de greu era să compui un cântec pentru copii după ce compuseseşi deja douăzeci şi trei?

— Nu fi atât de încrezător. Nu e chiar atât de uşor pe cât pare.

— Poţi să-l compui. Sunt absolut sigur că poţi. Am toată încrederea în tine.

— Îţi mulţumesc, dar se pare că ai uitat că îmi lipseşte principalul ingredient al oricărui cântec – muzica.

— Improvizează. Îi culese din păr un pai şi îi gâdilă nasul.

Ea chicoti şi clătină din cap.

— Ar fi ca şi cum ai încerca să construieşti o casă fără pic de lemn. Apropo de munca ta, de ce nu eşti acolo?

— Eu sunt şeful şi am hotărât că merit să mă odihnesc într-o după-amiază frumoasă ca asta. Singurul motiv pentru care plecase devreme de la lucru era că nu făcea nimic acolo. Toată dimineaţa nu făcuse decât să se gândească la Nadia şi la faptul că era îndrăgostit. Trebuia pur şi simplu să o vadă.

Ea îi luă paiul din mână.

— Şi ce ai făcut atât de grozav?

— N-am spus că am făcut ceva grozav; am de gând să fac ceva grozav. Veni mai aproape şi îşi aţinti privirea flămândă pe gura ei.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea cu glas întretăiat.

— Am de gând să te sărut.

El îi studie fascinat gura.

— O să fie grozav?

El se aplecă peste ea şi îşi coborî capul până ce gura lui ajunse la o fracţiune de milimetru de a ei. Privind-o adânc în ochi, şopti:

— Tu să-mi spui.

Ea îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi zâmbi.

— Niciodată nu-mi dau verdictul dinainte.

— Nici chiar dacă ai mai trecut prin aşa ceva?

— Ei bine, există săruturi – îşi trase uşor limba peste buza lui de jos, cărnoasă şi seducătoare – şi săruturi.

Ca răzbunare, el îi ronţăi buza de sus.

— S-ar putea să ai dreptate. Gura lui se abătu flămândă asupra ei.

Nadia capitulă în faţa dorinţelor care se luptau cu autocontrolul ei. De ce s-ar fi împotrivit lui Owen? El era tot ce căutase la un bărbat, ba chiar mai mult. Dacă el n-o lua în serios când ea îi spunea că nu se potrivesc, ei bine, era treaba lui, nu a ei. Treaba ei era să-şi apere inima. Owen avea capacitatea să se furişeze în inima ei şi fără să i-o distrugă.

Bărbaţi ca Owen nu voiau să trăiască până la

bătrâneţe, fericiţi, lângă o fată ca ea. Îşi arsese toate punţile în New York, iar acum trebuia să plătească.

Cu un geamăt pătimaş îşi strânse mai tare braţele în jurul gâtului lui şi îi răspunse cu mai multă ardoare la sărut. Simţea tremurul violent al trupului lui Owen lipit de al ei, afundând-o şi mai mult în patul moale de fân. Limba lui îi cotrobăia fără astâmpăr toate cotloanele gurii. Se deschise spre el ca o floare după soare.

Owen savură capitularea ei şi îi cuprinse gingaş obrazul. Netezimea catifelată a pielii ei îi încălzi palma şi inima. Îşi coborî mâna cu o încetineală înnebunitoare până ajunse la curbele dulci ale sinilor ei. Degetele îi tremurau când se opriră pe nasturele de sus al bluzei ei.

Nadia nu mai putu suporta să mai aştepte. Îi mângâie spatele şi îi scoase în grabă cămaşa din blugi. Gura ei depunea rapid mici sărutări pe gâtul lui, în timp ce mâinile îi mângâiau fără astâmpăr spatele sub cămaşă. O ardeau degetele în timp ce explora muşchii aceia care o intrigaseră ieri când înotaseră. Era mai minunat la pipăit decât îşi imaginase. Era fierbinte, solid şi incredibil de sexy.

Cu graba frustrării, începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă. Voia să-şi treacă degetele prin părul negru care îi acoperea pieptul. Voia să-şi plimbe gura pe pielea lui înnebunitoare.

Owen încetă să se mai joace cu nasturii bluzei ei şi o ajută, scoţându-şi dintr-o mişcare cămaşa şi aruncând-o. Perspectiva de a simţi mâinile Nadiei pe tot corpul lui îi spulberase şi bruma de control care îi mai rămăsese.

Nadia se întinse şi desenă cu limba un mic cerc puţin mai jos de urechea lui. Îi simţi tremurul corpului sub gura ei şi ştia că Owen era pe cale să izbucnească în flăcări şi că ea ţinea chibritul. Gura ei coborî pe pieptul lui, îi captură unul din sfârcurile tari şi întunecate, şi îl ronţăi în joacă. Dogoarea emanată de trupul lui se intensifică.

Mâinile ei îi mângâiau umerii, iar buzele ei lacome

gustau fiecare milimetru al pieptului lui. Sângele îi cânta o sarabandă în timp ce i se învârteja prin corp, trezindu-i fiecare nerv, fiecare celulă. Era cântecul dimineţii, iar el îi deşteptă părţi ale corpului care zăceau adormite de foarte mult timp. De prea mult timp. Sânii ei se răsculară împotriva dantelei sutienului. Îşi simţea sfârcurile întărindu-se şi înverşunându-se împotriva ţesăturii. Dar cea mai rea era pustietatea arzândă din ea. Voia să-l simtă pe Owen adânc înăuntrul ei, să-i satisfacă această foame cumplită pe care i-o provocase. Degetele ei se întinseră după capsa de la blugi.

Inima lui se opri în loc când auzi voci şi zgomotul unui camion care trăgea în faţa şurei. Respiră gâfâit şi gemu.

— Te rog, spune-mi că nu-i adevărat... că nu aud glasuri.

Nadia închise ochii şi oftă.

— Sunt fraţii mei şi unchiul Rupa.

Owen se rostogoli de lângă ea şi se întinse grăbit după cămaşă.

— Vin înăuntru?

Ea se ridică în şezut şi îşi scutură paiele de pe bluză şi de pe şort.

— Aşa aş zice. Se uită la Owen şi se minună de felul în care îşi aranja cămaşa şi îi încheia nasturii. Cum putea să gândească normal după ceea ce făcuseră? Ea nici măcar nu auzise camionul. Doar dacă nu crezi că o să ducă în casa mea calul ăla.

— Care cal? El îşi îndesa cămaşa în blugi când auzi nechezatul unui cal venit de afară. Se uită la IRS care răspundea nechezatului.

— Bună întrebare. Nadia se ridică şi se scutură de paie, apoi se îndreptă spre uşile deschise ale şurei.

Owen îşi trecu rapid degetele prin păr, îşi mai verifică o dată înfăţişarea şi se grăbi după ea. Nu-i plăcuse expresia feţei ei; era aceeaşi ca atunci când îl învinuise că din cauza

lui îşi pierduse muzica. Cineva avea să dea de necaz, dar pentru prima dată nu el era acela.

Nadia ieşi în lumina soarelui, în timp ce oblonul unui camion de transportat cai se închidea cu zgomot. Urmări cum un bărbat înalt şi deşirat se urcă în cabină şi camionul o luă din loc. După viteza cu care mergea prin hârtoape, ar fi spus că şoferul nu era în toane bune. Ei bine, nici ea.

Se întoarse şi se uită lung la iapa frumoasă din ţarc, care inspecta curioasă împrejurimile. Părea sănătoasă, bine îngrijită şi scumpă. Nadia îşi fulgeră cu privirea unchiul şi cei doi fraţi care rezemau mândri gardul şi admirau iapa felicitându-se între ei.

— Acum aducem şi chiriaşi?

Rupa râse şi îşi bătu pe spate cei doi nepoţi.

— Nu-i aşa că-i frumoasă? O cheamă Victoria Rose.

Nadia îl auzi pe Owen icnind şi văzu cum culoarea îi dispăru în mare parte din obraji. Inima i se opri. Familia ei i-o făcuse din nou. Necazul urmărea într-adevăr casa Kandratavicilor, iar de data asta venea cu patru picioare. Se uită cu o sprânceană ridicată la iapa care era cu adevărat o frumuseţe.

— Ce caută Victoria Rose în ţarcul lui IRS?

— E casa ei acum. Rupa întinse iepei un cub de zahăr.

— Cum a ajuns aici? Se încruntă văzând cum calul ia cubul. Îşi putea imagina cu ochii minţii lungul şir de campioni care dăduseră naştere acestei mici doamne.

— Tocmai ne-a livrat-o Wyatt Marshall.

— Nu mă referem la cum a sosit aici. Înălţă ochii spre cer şi se rugă pentru răbdare sau vreo minune. Vreau să ştiu *de ce* e aici?

— Oh, asta-i simplu, spuse Stevo, fratele ei în vârstă de douăzeci şi trei de ani. Eu am câştigat-o.

— Ai câştigat-o? strigă Nadia. Cum ai câştigat-o?

— Oricând aşii lângă decari bat reginele lângă pătrari.

Owen se înecă, iar Nadia strigă:

— Poker! Ai câştigat-o la poker? Ştia că ar fi trebuit să-i ţină mai bine sub ochi pe fraţii ei. Intrau în mod constant în belea.

— Simplu şi cinstit, Nadia. N-am făcut nimic rău. Wyatt a împărţit cărţile, nu eu.

— Ei bine, du-o înapoi!

— Nu o duc, e a mea. Stevo îşi bătu cu palma buzunarul de la spate al blugilor şi zâmbi. Şi am şi acte care o dovedesc.

Nadia se uită disperată în jur şi puse prima întrebare care îi veni în minte:

— De unde ai avut bani ca să joci poker? La privirea vinovată a lui Stevo, se uită la camioneta goală a lui Rupa şi inima i se strânse mai tare. Unde sunt furajele după care v-am trimis azi-dimineaţă?

— Aveam nevoie de bani ca să intru în joc.

— Ai folosit banii pe care ţi i-am dat ca să cumperi furaje pentru IRS ca să-i joci la cărţi?

— Cineva trebuia să mă susţină, Nadia. Şi văzând că eşti cu trup şi suflet pentru familie, mi-am închipuit că ai să fii încântată să mă ajuţi.

— Ţi-ai închipuit prost. Îşi întoarse privirea spre Rupa şi spre fratele ei, Gibbie. Voi doi ce făceaţi, în timp ce el îmi juca banii la cărţi?

Ambii bărbaţi se foiră şi se uitară în pământ.

— Nu fi furioasă pe ei, surioară, spuse Stevo. A fost ideea mea.

Rupa îşi drese zgomotos glasul:

— Noi l-am ajutat, Nadia.

— Culoarea din obrajii ei păli.

— Cum *l-aţi* ajutat? Nu e nevoie decât de un om ca să ţină cărţile în mână.

— Noi doar am stat în colţul prăvăliei de fierărie, explică Gibbie.

— Făcând ce?

— Au stat patruzeci şi cinci de minute în faţa aparatului pentru sifon, încercând să înţeleagă cum funcţionează. Stevo se uită la fratele lui mai mare şi la unchiul lui şi zâmbi. S-au prefăcut că nu mai văzuseră unul până atunci.

Nadia îl fulgeră cu privirea pe Owen când acesta izbucni în râs. Nu era nimic amuzant în asta. Se uită neajutorată la Victoria Rose. Oare ce trebuia să facă acum?

— Aşadar, îmi spuneţi că acum avem doi cai de hrănit fără mâncare nici măcar pentru unul?

— Nu chiar. Stevo se uită la fratele lui şi zâmbi.

Ne-am oprit la depozitul de furaje exact cum ne-ai spus.

— Şi unde-s furajele?

— Vor sosi pe la sfârşitul după-amiezei.

— Depozitul ne va livra câţiva saci de ovăz tocmai aici.

— Am comandat mai mulţi, nu doar câţiva. Victoria Rose e calul meu şi am să am mare grijă de ea.

— Ei bine, sper că ai câştigat şi furaje la partidele tale de poker, pentru că eu n-am bani să plătesc mai mult de câţiva saci.

— Am câştigat ceva mai mult decât hrana unui cal, surioară.

— Ce?

— Bani. Băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc de bancnote. Dolari verzi, englezeşti, surioară. O grămadă de dolari verzi, englezeşti. Îi întinse Nadiei banii. Am plătit deja furajele, iar restul este pentru împrejmuirea păşunii din sud. Se bătu cu pumnul în piept. Mi-am spus că asta e şi ferma mea, Nadia. Vreau să contribui şi eu la ea.

Degetele Nadiei tremurară când luă teancul de bani.

— Ştiu că vrei să ajuţi, Stevo. Dar trebuie s-o faci cinstit. Nu poţi să tot umbli plătind din câştigurile de la poker.

— Au fost câştigaţi cinstit. Grozavul de Wyatt Marshall crezuse că fraierise un puşti imigrant cu caş la gură şi mai mulţi bani decât creier să fie al cincilea la partida lor săptămânală de poker din camera din spate a prăvăliei de fierărie. Drace, m-a lăsat chiar să câştig primele două mâini! N-a fost vina mea că n-am fost chiar atât de fraier.

Nadia se uită la Owen pentru ajutor. El părea puţin ameţit şi uluit de Stevo, dar poate că ar fi putut explica riscurile pokerului.

— Tu ce crezi, Owen?

Owen îl studie pe fratele mai mic al Nadiei. De fapt, chiar arăta ca un puştan. Wyatt avea reputaţia că îi trăgea pe sfoară pe cei inocenţi. Poate că era timpul să se întoarcă roata. Se uită la Victoria Rose şi se încruntă; iapa fusese mândria şi bucuria lui Wyatt. Stevo era fie cel mai norocos om la cărţi, fie cel mai dibaci. Indiferent care era adevărul, Wyatt îl luase pe Stevo drept o pradă sigură.

— Wyatt joacă, într-adevăr, săptămânal cărţi în camera din spate a prăvăliei cu articole de fierărie.

— Nu mă îndoiesc că joacă. Vreau să ştiu dacă treaba asta e legală. Îi arătă lui Owen teancul de bani. Asta-i mai trebuia, ca poliţia să-l bage pe Stevo la răcoare. Cu norocul ei, restul familiei ar încerca să-l ajute să evadeze!

— Sigur, nu văd de ce nu. Ei i-ar fi luat banii fratelui tău fără să stea pe gânduri.

— Erau banii mei, nu ai lui Stevo, se răţoi Nadia. Dar calul?

— Dacă Stevo are acte legale, semnate şi în regulă, după cum afirmă, nu văd nicio problemă. Se uită atent la iapa scumpă şi clătină din cap. Victoria Rose este acum regina fermei Kandratavici.

Stevo, Gibbie şi Rupa îl bătură pe spate pe Owen şi intrară în şură să verifice boxa goală de lângă cea a lui IRS.

Nadia se uita când la Owen, când la banii din mâna ei. Nu erau chiar atât de mulţi pe cât se temuse că erau când

Stevo îi dăduse teancul, însă oricum, erau o grămadă de bani.

— Aşadar, eu ce fac acum?

Owen se uită la gura ei. Era încă roşie şi umflată din cauza sărutărilor.

— Verifici păşunea din sud şi vezi ce-i trebuie, cred. Se duse spre ţarc şi o urmări pe Victoria Rose tropotind în spatele gardului. În clipa asta Wyatt Marshall trebuie să fie furios, dacă nu gata de crimă. Mica iapă era favorita lui şi aproape garantat valora greutatea ei în aur. Era destul de bătrână ca să prăsească primăvara viitoare şi deja începuseră speculaţiile cu privire la cine avea să fie primul armăsar norocos. Se părea că IRS câştigase acest privilegiu.

Nadia se rezemă de gardul cojit şi îl studie pe Owen, nu iapa.

— Ce este? întrebă ea.

— Wyatt Marshall nu e recunoscut pentru cumsecădenia lui.

— Ar trebui să mă aştept la necazuri?

— Din punct de vedere legal nu prea poate face ceva.

Întinse mâna şi îi culese din păr un pai.

— Crezi că va încerca ceva ilegal?

— În afară de a fura iapa, nu poate face nimic. Cum fratele tău are acte pe ea, n-are nicio şansă. Legea e de partea voastră.

Nadiei nu-i plăcea îngrijorarea din ochii lui Owen.

— Ce crezi că va face? Nu-l cunoscuse pe Marshall, dar cunoscuse o mulţime de oameni de teapa lui.

— Impresia mea e că va încerca să vă facă necazuri fie şi familiei tale în oraş.

— Ce fel de necazuri? *Necazuri,* părea să fie numele mijlociu al familiei. Îi urmărise pe drumurile din Europa, peste Atlantic, iar acum în Crow’s Head, Carolina de Nord.

— Probabil că va răspândi nişte poveşti despre familia

ta. Îi luă mâna. Cunoşti genul. Orice probleme apar în Crow’s Head vor fi din vina familiei tale. Va încerca să provoace scandaluri din nimic şi poate chiar va încerca să angajeze pe cineva pentru asta.

Nadia râse.

— Asta-i tot?

— Nu-i destul?

— Owen, de pe ce lume vii? Noi suntem ţigani. Se întinse şi îi sărută gura uimită. Întotdeauna toţi vin la noi mai întâi când se iveşte vreo problemă. Dacă locuinţa cuiva e spartă, vin la şatra noastră să vadă dacă am ascuns televizorul furat. Dacă fiica cuiva fuge de acasă, vin la şatra noastră să vadă dacă n-au răpit-o bărbaţii noştri. Chiar şi atunci când câinele cuiva se îmbolnăveşte şi moare, ne acuză pe noi că i-am făcut farmece bietului animal.

— Asta e discriminare!

— Asta e viaţa, Owen. Se juca cu părul fin care îi acoperea braţul. Nu ţi-ai dat seama că acum zece minute erai pe cale să faci dragoste cu o paria?

Un zâmbet parşiv îi lumină faţa în timp ce o înghesuia în gard.

— Pentru o paria săruţi ca un înger.

— Nu încercam să fiu un înger. Buza ei de jos se bosumflă.

El i-o prinse între dinţi şi i-o muşcă uşor.

— Ce încercai să fii, Nadia? Îi cuprinse în palmă obrazul şi îi mângâie pielea fină. Te-am văzut în diverse ipostaze: compozitoare talentată, călăreaţă superbă, fiică respectuoasă, mătuşă caldă şi iubitoare şi soră severă dar grijulie. Cine era femeia pe care am ţinut-o în braţe?

— Era o femeie, Owen. Doar o femeie.

7

Nadia se uită prin glazvandul biroului lui Owen şi clătină cu tristeţe din cap în faţa dezordinii ce domnea pe peluza lui. Toate membrele familiei ei erau îmbrăcate în cele mai colorate haine ale lor ţigăneşti şi alergau de colo-colo. Trei corturi colorate fuseseră instalate lângă terenul de tenis şi o masă lungă pentru bufet aglomera curtea interioară. Fuseseră închiriate şi răspândite prin tot locul zeci de măsuţe cu umbrele colorate. Semăna mai degrabă a carnaval, decât a petrecere anuală în aer liber. Ce naiba o apucase să-i spună familiei ei să se ocupe de afacerea asta?

— Ştiu şi eu, Owen… Poate că n-a fost o idee grozavă.

— Linişteşte-te. Veni în spatele ei şi îi încercui talia cu braţele. A fost ideea mea, aşa că dacă ceva merge prost, eu îmi voi asuma vina.

— Eşti sigur că va veni cineva?

— Mătuşa Verna spune că dacă vin chiar şi numai jumătate din cei care au spus că or să vină, n-o să ai pe unde călca. Îi sărută blând fruntea îngândurată. Acum e în bucătărie gustând din tot ce e la vedere.

Nadia se rezemă de corpul lui cald.

— A fost extrem de drăguţ din partea mătuşii tale că i-a angajat pe ai mei să se ocupe de treaba asta, dar mă tem că s-ar putea să şi-o fi căutat cu lumânarea aducând ghicitoare.

— Prostii! Verna dă pe afară de bucurie. În sfârşit, i-a luat-o înainte îngâmfatei Violet Dubois. Imaginează-ţi cum ar fi fost să aibă toată chestia asta pusă la punct de ţigani şi să nu aibă tocmai muzica şi ghicitoarele.

— Deja i-a plătit mamei şi mătuşilor mele o mică avere pentru mâncare. Şi chiar că nu era deloc nevoie să-i angajeze pe doi veri de-ai mei să ajute la parcarea maşinilor, pe cumnatul meu să cânte la vioară sau pe Yelena să danseze. Şi cum e cu ghicitul viitorului?

— Ce-i cu el? Cum crezi că ar surclasa-o Verna pe aroganta domnişoară Violet doar cu nişte mâncare şi fără niciun fel de distracţie?

— Ce-a făcut Violet anul trecut? A angajat orchestra filarmonică?

— Ceva mult mai rău. A angajat Highland Marching Band, fanfara, care practic a asurzit întreaga adunare bubuind toată după-amiaza cu tromboanele lor. Sărmana Vera s-a întors acasă cu o durere de cap care a ţinut-o două zile.

Nadia chicoti.

— Ei bine, îţi garantez că vioara lui Gustavo nu va provoca dureri de cap, dar trebuie să te avertizez, Owen, unora nu le place să li se ghicească viitorul.

— Fii pe pace! O sărută repede. Mama ta şi Verna au aranjat totul. Ghicitoarele nu fac parte din program. Dacă cineva vrea să i se ghicească, ele îi stau la dispoziţie, dar ele trebuie să plătească o taxă pentru ghicit. În felul ăsta nimeni nu o va putea învinui pe Verna pentru o prezicere rea.

— Şi dacă prezicerea e de bine?

De două săptămâni, de la incidentul din şură, Owen locuia practic la fermă. Se împrietenise cu familia ei şi era mereu gata să dea o mâna de ajutor. Îi ajutase pe Stevo şi Rupa să sape gropi pentru stâlpi şi îl angajaseră pe unchiul Yurik la compania lui de construcţii. Norocul Kandratavicilor începea să se schimbe în bine şi asta datorită lui Owen. Muzica ei nu se întorsese încă, dar avea să se întoarcă. Era convinsă.

— Sunt sigur că Verna va profita din plin de orice prezicere bună. Deschise uşa şi o trase cu blândeţe pe Nadia în curte. În definitiv, asta e petrecerea ei. Se uită la cele trei corturi instalate lângă terenul de tenis. Până acum nimeni nu mi-a ghicit viitorul. Ce-mi recomanzi – ghicitul în palmă, în frunze de ceai sau în cărţi de tarod?

Nadia se uită nervoasă în jur, căutând ceva de făcut.

— Sunt convinsă că ai să fii prea ocupat pentru prostiile astea. Nu avea nevoie ca vreo rudă bine intenţionată de-a ei să facă pe peţitoarea. Oamenii erau foarte susceptibili faţă de ceea ce o ţigancă cu ochi negri putea să ghicească despre viitorul lor. Dacă ea spunea să se păzească de un accident de maşină în viitorul apropiat, persoana respectivă avea să fie atât de nervoasă ori de câte ori era la volan, încât probabil avea să *producă* accidentul. Dacă cineva ar fi făcut aluzie că Owen avea să se îndrăgostească de o ţigancă cu ochi negri, să se însoare şi să aibă mulţi copii, Owen putea să cadă pradă sugestiei. În momentul de faţă nu-i trebuia şi alte complicaţii. Habar n-avea încotro se îndrepta relaţia ei cu Owen, dar o trecere printr-un interval presărat cu petale de trandafiri ieşea din discuţie. Nu conta că sărutările lui îi înmuiau genunchii făcându-i ca de vată şi că în fiecare seară îi era tot mai greu să nu-l invite să rămână. Prima ei grijă trebuia să fie familia. Ei erau cei care aveau nevoie de ea. Nu contau nevoile ei. Chiar acum trebuia să aibă grijă ca ziua să se încheie fără cine ştie ce catastrofă majoră. Şi apoi mai erau muzica ei şi albumul de care trebuia să-şi facă griji. Owen n-avea decât să-şi ia un număr şi să aştepte la rând.

— De ce nu vrei să mi se citească viitorul?

— Oh, uite-o pe Yelena! Nadia arătă din cap spre sora ei care se lupta cu o masă pentru jocul de cărţi şi două scaune pliante. Trebuie să mă duc s-o ajut. Ne mai vedem, Owen. Fără să aştepte răspunsul, se grăbi să-şi ajute sora.

Owen se uită încruntat după ea. Arăta încântător de exotică şi sexy în hainele ei tradiţionale. Fusta înflorată i se învolbura în jurul gleznelor, iar bluza albă, ţărănească, era trasă de pe umeri, oferindu-i priveliştea pielii ei catifelată care parcă cerea să fie sărutată. N-o mai văzuse niciodată purtând atâtea bijuterii de aur. Pe fiecare deget fulgerau inele, toarte mari îi atârnau de lobul urechilor, iar o salbă

de bani de aur, valorând probabil o avere, îi înconjura gâtul.

Când îşi făcuse apariţia, împreună cu restul familiei, trebuise să facă apel la toată puterea lui de stăpânire să nu se repeadă la ea, s-o ducă în dormitorul lui şi să facă pătimaş dragoste cu ea toată ziua. Observase cum îşi muşcase buza când el îi pomenise că ar vrea să i se ghicească viitorul. De ce oare se neliniştise? Era vorba de viitorul lui, nu de-al ei.

— Scuzaţi-mă, domnule. Sebastian se apropia de el cu calmul lui obişnuit. Sunteţi chemat în bucătărie.

— E vreo problemă, Sebastian?

— Milly ameninţă că îşi dă demisia, domnule.

— De ce ar face asta? Milly era de peste treizeci de ani bucătăreasa lor şi niciodată nu pomenise de plecare.

— Se pare că este cam deranjată de familia domnişoarei Kandratavici şi de felul lor de a găti.

— Ce are felul lor de a găti? Porni spre casă, cu Sebastian pe urmele lui.

— Două membre ale familiei domnişoarei Nadia şi mătuşa dumneavoastră sunt în grădină culegând nişte ingrediente pentru salata lor.

— Doar nu s-o fi supărat Milly că iau câteva din legumele ei?.

— Nu sunt în grădina de legume, domnule. Sunt în grădina de *flori.*

*

— Oh, Ida! Trebuie neapărat să-ţi ghiceşti în palmă. Maybelle Lanston întinse mâna. Vezi linia de aici? Scumpa aia de ţigăncuşă mi-a spus că voi avea în viaţă cinci mari iubiri.

Owen se apropie mai mult de cele două femei mai vârstnice şi îşi examină palma. Cum putea cineva să-ţi spună câte iubiri ai să ai doar uitându-se la palma ta? Poate

că ar trebui să-i facă o vizită Yelenei, sora Nadiei, chiromanta cea mai bună.

— Ei bine, asta nu face decât să dovedească faptul că ai irosit cinci dolari, bombăni Ida. Doar ai fost măritată de patru ori şi, din câte ştiu eu, *de fiecare dată* dintr-o mare iubire. Dumnezeu ştie că te-ai măritat cu toţi bărbaţii care s-au uitat la tine! Patru! Ida se servi cu o lingură din ceea ce părea a fi un fel de salată de cartofi şi o puse în farfurie. O mirosi delicat, gustă puţin, apoi continuă să-şi umple farfuria.

Maybelle pufni uşor.

— Eu i-am spus doar că am avut patru bărbaţi şi ştii ce mi-a spus ea? Ida îşi ridică ochii spre cer, apoi trecu la felul următor. Mi-a spus că atât cât trăiesc trebuie să sper.

Owen începu să se înăbuşe. Luă repede un pahar cu apă.

— Ai optzeci şi unu de ani; cine, întreg la minte, te-ar mai vrea? întrebă Ida.

— Eşti geloasă, asta e!

— De ce?

— Eşti geloasă că tu ai avut numai doi bărbaţi şi Neville Walker îmi arunca mie ocheade duminică la biserică. Maybelle trecu razant pe lângă Ida şi se duse la o masă la care stăteau deja alte două doamne.

Owen nu se mai putu abţine să nu izbucnească în râs când Ida bombăni:

— Maybelle asta e oarbă ca un liliac bătrân. Neville Walker îmi face ochi dulci în fiecare duminică, de când reverendul Howland a ţinut predica aia despre păcatele cărnii. Termină de umplut farfuria şi o luă încet după Maybelle.

Owen clătină amuzat din cap şi se uită prin curte. Toţi care spuseseră că vor veni veniseră şi după câte se vedea îşi aduseseră şi un prieten. Ar fi fost o minune ca Violet să poată surclasa anul viitor petrecerea asta.

O zărise doar de două ori pe Nadia de când oaspeţii începuseră să sosească şi în ambele dăţi era tot într-o fugă între bucătărie şi masa cu bufetul. Îi simţea lipsa. Cu o licărire drăcească în ochi, porni spre intrarea laterală care ducea la bucătărie. Poate era timpul să verifice cum se descurcau ajutoarele angajate.

Intră în bucătărie şi se opri. Nadia stătea lângă plită, agitând în aer o lingură de lemn şi strigând ceva într-o limbă străină uneia dintre mătuşile ei. Mama ei şi cealaltă mătuşă îşi fluturau lingurile de lemn şi răcneau şi ele la ea. Habar n-avea de ce se certau, dar era fericit că setul de cuţite al lui Lilly era în celălalt capăt al încăperii. Făcu vreo câţiva paşi spre Nadia.

— Salut, ai nevoie de ajutor?

Nadia lăsă lingura şi îşi fulgeră cu privirea rudele.

— Ce zici de un arbitru? glumi Owen.

Mama Nadiei începu să-i spună ceva lui Owen într-o limbă străină.

— Englezeşte, Olenka. Nu înţeleg rusa, spuse Owen şi zâmbi ezitant.

— Vorbeam în poloneză, iartă-mă. Îşi fulgeră fiica şi îşi încrucişă braţele peste pieptul voluminos. Owen va fi judecătorul nostru.

— Ce să judec? Nu-i plăcea cum suna asta.

Nadia dădu din cap şi îi înmână lui Owen lingura de lemn. Ridică capacul unei oale uriaşe, care clocotea pe plită.

— Spune-ne dacă ţi se pare că mai trebuie sare.

— Sare? Se uită derutat la oală. Toată gâlceava asta e din pricina sării?

— Gustă! se răţoi Nadia.

Owen se uită la oală şi iar la Nadia.

— Îi mai trebuie sare? Nu avea nicio idee care era punctul ei de vedere în problema respectivă, dar ştia destul ca să nu critice felul în care gătea femeia pe care o iubea.

Căci o iubea. Se înşelase că începea să se îndrăgostească de Nadia. Se îndrăgostise deja, şi încă tare.

— *Nyet, nyet!* răcni Olenka. Nadia, să nu îndrăzneşti să-i spui ce crezi tu. Trebuie să judece cu gustul lui, nu cu sertze[5].

Nadia se uită mânioasă la mama ei şi se întoarse spre Owen.

— La şi gustă, te rog.

Owen gustă. Se uită la toate cele trei femei şi gustă din nou. Nu prinse niciun semnal din partea Nadiei, aşa că lăsă lingura în jos şi zâmbi.

— E delicioasă!

— Dar nu-i mai trebuie sare? întrebă Olenka.

Owen îi înmână lingura Nadiei.

— Nu, cred că e perfectă aşa cum e. Îşi ţinu respiraţia şi aşteptă.

Nadia se uită la mama ei şi îi spuse ceva care semăna suspect cu „Ţi-am spus eu”, şi se aruncă, în braţele lui Owen. Îi umplu gâtul cu sărutări.

El o ţinu strâns şi zâmbi cu gura până la urechi. Era pentru prima dată când ea îi arătase cât de cât afecţiune în faţa alor ei. Aştepta acest semn de peste două săptămâni. Poate că, în sfârşit, Nadia începuse să se deschidă spre el. Poate că acum îi putea descoperi secretele din ochi. Chicoti moale şi depuse un sărut cast pe fruntea ei.

— Ce ai fi făcut dacă spuneam că mai trebuie sare?

Ea continua să zâmbească şi i se desprinse din braţe ca să umple un platou gol adus de sora ei, Sonia.

— Mai adăugam sare.

Owen se uită la Sonia şi se încruntă. Femeia abia se mai ţinea pe picioare. De fapt, nici n-ar fi trebuit să fie acolo, ci într-o sală de naştere cu un medic lângă ea care să urle: „împinge! împinge!” Sonia era gravidă, *foarte gravidă.* Când femeia întinse mâna după platoul plin, Owen înaintă

---

5 sertze = inimă (lb. Rusă)

şi îl luă el.

— Îl duc eu, zise el zâmbindu-i Nadiei şi adăugă în şoaptă: Ne vedem mai târziu.

După plecarea lui, Nadia rămase mult timp în prag privind în gol.

*

Sofia se uită mult timp în ceaşca de ceai înainte să-şi ridice capul şi să se uite la Owen.

— Vrei să-ţi spun ce vrei să auzi sau vrei să-ţi spun adevărul?

— Ştiu deja ce vreau să aud, aşa că spune-mi adevărul.

— Eşti constructor. Puse la loc ceaşca pe masă, în faţa lui.

Owen căută să-şi ascundă dezamăgirea. Se aşteptase la mai mult de la Sofia. Toată lumea ştia că este arhitect şi că are o companie de construcţii. Îi luase o jumătate de zi ca să se hotărască ce formă de ghicit ar prefera. Trăsese cu neruşinare cu urechea oriunde se ghicea, încercând să-şi dea seama care metodă era cea mai bună. În cele din urmă, prin eliminare, o alesese pe Sofia. Yelena, la cei nouăsprezece ani ai ei, părea prea dulce şi prea inocentă pentru a-i răspunde la întrebările pe care avea de gând să le pună. Volga Yonkovici, sora însărcinatei Sonia, ghicea în cărţi de tarod. Nu-i surâdea deloc să aibă vreo legătură cu cărţi intitulate „Spânzuratul” sau „Moartea”. Aşa că mai rămăsese Sofia.

— Eşti constructor de visuri.

Owen continuă să se încrunte. Bineînţeles că putea fi numit constructor de visuri. Fiecare casă sau clădire pe care o construia era visul cuiva.

— Nu mă crezi? întrebă Sofia.

Dezamăgit, spuse:

— Ba da, te cred, Sofia.

Jumătate de zi de frământări pentru nimic! Nadia nu încerca să-l apere de vreun viitor necunoscut când refuzase să vorbească despre darul de a ghici al familiei ei. Încercase să ascundă faptul că familia ei nu avea niciun dar de a ghici. Realitatea era că nici el nu se aşteptase ca Sofia să se uite în frunzele de ceai şi să-i spună că toate visurile lui aveau să se împlinească, dar ar fi fost drăguţ să-l ameţească baremi un pic.

Sofia se lăsă pe spătarul scaunului şi studie faţa tânărului care devenise atât de important pentru nepoata ei.

— Nu vorbesc despre case sau clădiri cu birouri.

— Nu? Atunci despre ce vorbeşti?

— Despre tine. N-ai venit aici să afli despre afacerile tale, nu-i aşa?

— Ştiu deja cum stau cu afacerile.

— Sunt foarte prospere, spuse Sofia. Zâmbi recunoscătoare şi dădu din cap. Şi vor prospera şi mai mult de-a lungul anilor, pentru că ai să ai mulţi copii care or să te ajute.

Owen se holbă uimit în ceaşcă.

— Îmi poţi spune toate astea după câteva frunze de ceai?

— Nu. Îmi folosesc darul înţelepciunii ca să ştiu că afacerile tale vor prospera şi darul văzului ca să ştiu cât de mult iubeşti copiii. Eşti foarte bun cu toţi micuţii de la fermă.

— Şi atunci ce îţi spun frunzele de ceai?

— Îmi spun că acum făureşti un alt vis. Unul care priveşte fericirea.

— Se va împlini visul ăsta?

— Nu-mi dau seama. Se uită la Owen şi adăugă: Pot să-ţi spun că e un vis foarte puternic. Unul care e clădit din inimă.

Owen se ridică fără grabă.

— Mulţumesc, Sofia.

— Te-am dezamăgit, nu-i aşa? Te aşteptai probabil să-ţi prezic călătorii, aventuri grozave sau întâlniri norocoase. Iartă-mă, uitasem că eşti *gagiu* şi ţi-am spus din greşeală adevărul în loc să inventez.

El oftă şi îşi trecu degetele prin păr. Cum putea el oare să-i explice Sofiei ce căutase.

— Tu ar trebui să mă ierţi. Am venit să caut un răspuns sau cel puţin un indiciu că sunt pe drumul cel bun.

Sofia zâmbi.

— Inima ta îţi va spune dacă eşti pe drumul cel bun. Cât despre visul tău, nu pot spune ce sfârşit va avea. Îşi îndulci vorbele cu un zâmbet. Numai tu ai putea să-ţi modelezi visurile.

Owen se înclină uşor.

— Mulţumesc, Sofia. Se întoarse spre deschizătura cortului. Era timpul să dea altcuiva ocazia să-şi afle viitorul.

— Owen? îl strigă moale Sofia.

— Da.

— Noroc la visul tău. Zâmbi cunoscătoare, în timp ce el se aplecă şi ieşi din cort.

*

— Cum adică Sonia naşte? întrebă strigând Owen. Nimeni nu părea să dea zor să plece undeva. Unde erau geamantanul, soţul înnebunit şi bunicii îngrijoraţi? Se uită la Nadia care ajuta la descărcatul mâncării rămase de la petrecere. Acasă la el totul fusese strâns şi pus la locul lui în urmă cu câteva ore. Unde e?

— În pat, unde-i e locul, spuse Nadia. Luă o pungă de hârtie plină cu pateuri şi porni spre una din casele mobile.

— Locul ei e la spital! strigă Owen. În cinci minute mă duc acasă la tine să-mi iau maşina şi o duc eu.

Nadia se încruntă la Owen şi puse cu blândeţe o mână pe umărul uneia dintre micile verişoare.

— Coboară glasul, Owen. Îi speri pe copii.

Owen se uită la fetiţa cu ochi negri şi se încruntă. Chiar că arăta speriat de moarte, dar din cauză că strigase el? Îi văzuse pe ai Nadiei certându-se între ei, iar a spune că strigau ar fi fost un eufemism.

— De ce să se sperie?

— Nu mai pomeni de *spital,* îi şopti Nadia. Îi zâmbi încurajator fetiţei şi îi dădu punga de hârtie s-o ducă. Aşteptă până ce fetiţa se îndepărtă.

— Ştiu că în America toată lumea se duce la spital din te miri ce. Dar acolo de unde venim noi nu te duci la spital pentru o tăietură sau luxaţie.

Owen se uită la casa mobilă în care ştia că se afla Sonia. Începea să simtă un gol în stomac.

— Voi nici când naşteţi nu vă duceţi la spital?

— Nu. Pentru majoritatea familiei mele, spitalul este ultima soluţie. De regulă, înseamnă că nu mai există nicio altă speranţă.

— Cine va moşi copilul?

— Aceleaşi femei care i-au moşit şi pe ceilalţi doi copii, mama şi Saşa.

— Mama ta îşi moşeşte propriii nepoţi?

— Poţi găsi o persoană mai grijulie?

— E foarte bine să fii grijuliu, dar cum rămâne cu experienţa, cu calificarea şi cu diploma banală de medic atârnată pe perete? Ochii lui îngroziţi rămăseseră pironiţi pe casa mobilă. În întunericul care se lăsa, cineva aprinse lumina în dormitorul din fund. În spatele acelor pereţi, Sonia năştea.

— Ce treabă are o bucată de hârtie atârnată pe perete cu moşirea unui copil? Mama şi Saşa trebuie să fi moşit peste două sute de prunci.

— Sunt moaşe?

— Pentru neamul nostru, da, sunt moaşe. Se uită la el şi zâmbi. Linişteşte-te, Owen. N-o să mai dureze mult.

Owen păli şi mai tare.

— A muncit toată ziua cărând de colo-colo platouri grele cu mâncare. N-au apucat-o durerile naşterii din cauza asta, nu-i aşa?

— Nu, dădea semne de naştere mai devreme de asta, Owen. Toţi ştiau, aşa că am stat cu ochii pe ea. N-am lăsat-o să care ce era cu adevărat greu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce mama naibii aţi lăsat-o să muncească?

— Pentru că aşa a vrut ea, se răţoi Nadia. Nici mie nu mi-a surâs ideea de a-mi urmări sora servind la masă pentru bufet în timp ce stătea să nască, Owen. Închise ochii şi oftă. Trăgând adânc aer în piept, se aşează pe platforma camionetei unchiului său. Voia să câştige şi ea nişte bani. Luna trecută a văzut un pat de copil într-o prăvălie cu lucruri la mâna a doua. Are leagănul în care au crescut ceilalţi copii ai ei, dar i-a rămas inima la ăsta. M-am oferit să-i cumpăr eu pătuţul, dar a refuzat. Consideră că şi aşa fac prea multe pentru ei. Sonia are partea ei din încăpăţânarea Kandratavicilor.

Owen se aşează lângă ea.

— Şi-acum ce facem?

— Aşteptăm, spuse zâmbind Nadia şi îi luă mâna. Nu fi îngrijorat, aducerea pe lume a unui copil este un lucru foarte firesc pentru o femeie.

— Dar dacă… Glasul i se stinse în timp ce ţipetele unui nou-născut răzbătură până la ei. Mâna Nadiei îşi mări strânsoarea şi toată lumea păru să se oprească din ce făcea şi să se uite la casa mobilă.

O clipă mai târziu, Gustavo, mândrul tată, ieşi în uşă ţinând în braţe un mic ghemotoc învelit într-o pătură moale.

— E fată! Aşteptă ca ţipetele de bucurie să se domolească. Mama şi fiica sunt amândouă bine şi

frumoase. Ridică pruncul şi anunţă: în cinstea fiicei noastre care este prima Kandratavici care e născută în America, îi punem numele Liberty. Dispăru iar în casă în uralele celor prezenţi.

Owen se întoarse spre Nadia şi îi şterse cele două lacrimi care i se rostogoleau pe obraji. Îi era teamă că şi el afişa aceeaşi uşurare şi fericire. Glasul îi tremura uşor şi trebui să şi-l dreagă înainte de a întreba:

— Ei bine, mătuşă Nadia, şi noi ce facem acum?

Ea îşi plimbă privirea prin şatră şi zâmbi. Tatăl şi unchii ei deja scoteau vinul, iar Celka şi Sofia încărcau mesele cu mâncare. Cineva luase o vioară şi începu să cânte o melodie antrenantă.

— Acum, Owen, trebuie să luăm parte la o mare tradiţie ţigănească. Îi luă mâna şi îl trase către mese.

— Adică?

— Sărbătorim!

8

Owen stătea în întuneric şi se mistuia. Fiecare legănare seducătoare a şoldurilor Nadiei îi săgeta testiculele. Incitanta fulgerare a unei gambe goale, armonia seducătoare a braţelor ei când chema un iubit imaginar îi trimitea prin vene un alt val de fierbinţeală. Părul ei negru flutura ca un steag mândru în timp ce se învârtea şi dansa în jurul focului. Cu cât cânta mai repede muzica, cu atât mai repede zburau prin iarbă picioarele goale ale Nadiei.

De două ori îl atinsese în treacăt, ameţindu-l şi mai mult cu zâmbetul ei visător şi cu fulgerarea dorinţei ce ardea în ochii ei. Se ruga ca trupul ei să îndeplinească promisiunile care îi luminaseră ochii toată noaptea.

Cândva, în cursul zilei de azi, relaţia lor se schimbase.

Era mai deschisă, permiţându-i să se apropie mai mult de ea. Micile sărutări din bucătărie fuseseră numai începutul.

Toată noaptea fusese lângă el, ţinându-l de mână, atingându-i umărul sau doar zâmbind.

La început crezuse că era prinsă în vâltoarea petrecerii, dar apoi începuse să observe diferenţele dintre ea şi familia ei. Vinul curgea în valuri, dar o văzuse bând un singur pahar, la fel ca el. Poveştile trecuseră de la îndoielnic la exagerat, dar ea nu spusese niciuna, deşi le savurase pe toate în aparenţă. Râsese acolo unde fusese cazul, dar nu trebuia să fii medium ca să ştii că mintea ei nu era la poveşti. Şi după privirile arzătoare pe care i le aruncase toată seara, el avea sentimentul că ştia la ce se gândea. La acelaşi lucru la care se gândise şi el tot timpul: la sărutările fierbinţi, fără sfârşit care durau toată noaptea intrând în dimineaţă. Nu voia să plece acasă şi să petreacă încă o noapte de nesomn într-un pat care devenise brusc prea mare pentru o singură persoană.

Nadia se învârtea şi mai repede în ritmul muzicii care se îndrepta spre apogeu. Avea ochii închişi şi braţele ridicate atingeau întunericul. Strălucirea focului se răsfrângea în culorile fustei ei, iar părul reflecta flăcările care dansau. Sânii se izbeau de bluza adânc decoltată vrând să se elibereze, iar clinchetul blând al bijuteriilor ei îi aţâţa simţurile. Nu fusese deloc pregătit s-o urmărească pe Nadia dansând. Era primitivă, sălbatică. Se contopea cu muzica. Pasiunea, dorinţa vibrau în jurul ei în timp ce îşi chema iubitul imaginar. Îl chema pe el.

Într-o finală frenezie, muzica şi Nadia se opriră brusc. Gustavo îşi coborî încet vioara, iar Nadia îşi plecă fruntea şi inspiră adânc. Owen îşi ţinu respiraţia şi rămase în aşteptare, în timp ce ai ei aplaudau.

Nadia îşi ridică încet capul şi se uită peste foc, întâlnind privirea flămândă a lui Owen. Ochii ei se întunecară, devenind două lacuri de dorinţă, iar respiraţia

întretăiată i se înăspri şi mai mult. Îşi ignoră familia şi strigătele care cereau să se mai aducă vin. Cu paşi neauziţi, traversă iarba şi se opri în faţa lui Owen.

— Am dansat pentru tine.

El se simţi înecându-se în sinceritatea din ochii ei.

— Nicio femeie n-a mai dansat până acum pentru mine.

Întinse mâna şi îi mângâie gingaş obrazul încins. Sub degetele lui, pielea ei era fierbinte şi umedă, ca a unei femei care tocmai făcuse dragoste.

— Mulţumesc. Voi păstra veşnic, ca pe o comoară, amintirea asta.

— Înţelegi ce înseamnă când o femeie dansează pentru un anumit bărbat?

Owen îşi luă privirea de la ochii ei arzători şi se uită spre foc. Familia Nadiei era ocupată cu altă sticlă de vin, iar Yurik era în mijlocul unei noi poveşti. Păreau că uitaseră de Nadia şi de Owen, şi îşi continuau petrecerea. Se retrase şi mai mult în întuneric, luând-o pe Nadia cu el.

— Înseamnă că eşti atrasă de mine?

Ea veni mai aproape. Briza răcoroasă a nopţii îi încolăci fusta în jurul pantalonilor lui, parcă legându-i.

— Înseamnă că te vreau. Îşi lipi palmele de pieptul lui şi îşi aţinti privirea pe chipul lui frumos, întunericul era prea dens pentru a-i putea vedea reacţia. Am nevoie de tine, Owen. Glasul îi vibra de dorinţă. Am nevoie de tine mai mult decât de aer. Mâinile îi tremurau şi genunchii îi erau ca de gelatină. Am nevoie de tine mai mult decât de muzica mea.

*

Owen închise uşa după el şi o depuse încetişor pe Nadia pe podeaua bucătăriei. O cărase în braţe tot acel sfert de kilometru, de la şatră până la casă din cauză că era

în picioarele goale, or, el nu voia să mai irosească niciun minut preţios căutându-i sandalele. Odată cu închiderea zăvorului, ferma Kandratavici şi familia ei rămâneau în partea cealaltă. Acum erau doar el şi Nadia; nimic din ce se afla dincolo de uşă nu conta. În noaptea asta nu avea să-i mai întrerupă nimeni.

Nadia îşi culcă obrazul pe pieptul lui şi îi ascultă bătăile inimii.

— Ţi-am spus că sunt prea grea ca să mă cari atâta drum în braţe.

— Am reuşit, nu-i aşa? Degetele lui se jucau cu decolteul elastic al bluzei ei.

— Am avut îndoieli când am urcat ultimul deal. Îşi lipi buzele de vena de pe gâtul lui care pulsa puternic.

Trupul lui fu scuturat de un tremur uşor.

— A fost vina ta, nu a mea. Îi alungă o şuviţă de păr şi îi mângâie tandru curba obrazului. Niciodată să nu te joci cu urechea unui bărbat în timp ce te cară pe un *munte.*

Ochii ei scăpărară de râs când se uită la urechea pe care o ronţăise.

— Nu m-am putut abţine. Îşi plimbă un deget peste lob şi zâmbi. Să fiu cărată pe dealul ăla *itsy-bitsy* a fost cel mai romantic lucru care mi s-a întâmplat. Se înălţă şi îl muşcă în joacă de ureche.

— N-ar mai fi fost atât de romantic, dacă te scăpam. Se cutremură când dinţii ei îi atinseră lobul.

Nadia chicoti şi suflă peste pielea umedă.

— Sunt sigură că găseam noi ceva de făcut în timp ce zăceam pe pământ.

Owen o ridică din nou în braţe şi stinse lumina din bucătărie. Lumina slabă a lunii căzută la picioarele scării, îl călăuzi prin încăpere.

— Vei considera că e romantic dacă te car în sus pe scara asta?

— Ştii şi tu, Owen... Ne-am putea rupe gâtul dacă nu

reuşeşti. Îşi lipi din nou buzele de gâtul lui.

— Dacă nu încetezi – îşi schimbă poziţia ca să-şi ferească gâtul de gura ei – nu o să reuşim niciodată să urcăm treptele astea. Începu să urce scara.

Nadia râse şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Aud icnete şi pufăituri.

— Consideri astea icnete şi pufăituri? Se uită la faţa ei zâmbitoare şi îşi încreţi sprâncenele. Aşteaptă cinci minute şi am să-ţi arăt eu icnete şi pufăituri. Păşi pe palier şi se opri.

Nadia îi arătă din cap una din uşi. După ce el o trecu peste prag, sări în picioare şi bâjbâi după comutator. Lumina inundă camera. Simţi sub tălpi răcoarea gresiei albe şi se uită în jur încercând să vadă încăperea prin ochii lui Owen. Oare ce părere va avea el despre simţul ei ciudat cu care o decorase. Poate că n-ar fi trebuit să caute să fie atât de americancă.

Owen clipi din cauza luminii bruşte, apoi clipi din nou din cauza camerei. Nadia nu-l adusese în dormitorul ei. Se aflau în mijlocul băii. O baie care era decorată cu un singur motiv: Mickey Mouse. Nadia însufleţise pereţii simpli, albi, cu şoarecele favorit al Americii. Perdeaua de la duş era transparentă, cu excepţia a nenumăraţi Mickey tălpoşi, presăraţi peste tot. Prosoape alb cu roşu drapau suporturile de prosoape, două carpete roşii punctau albul pardoselii, perdele alb cu roşu atârnau la fereastră, iar o cutie de metal pentru gunoi, pictată şi ea cu un Mickey, stătea lângă chiuvetă.

Pe pereţi atârnau două postere înrămate. Unul cu Mickey şi Minnie sărutându-se pe un fundal presărat cu duzini de inimi, iar altul cu imaginea lui Mickey în rolul Ucenicului Vrăjitor din filmul *Fantezie.*

Camera îi spunea ceva foarte important despre cea care o decorase. Sub toate grijile Nadiei, mocnea un încântător simţ al umorului. Ea îşi făcea neîncetat griji

pentru familia ei, pentru muzica ei, pentru bani. Dar îţi trebuia o doză zdravănă de ghiduşie ca să faci o baie la Disney.

Se mai uită o dată în jur, apoi îi zâmbi femeii din faţa lui.

— Complimentele mele decoratoarei.

— Sunt sigură că Walt ar fi apreciat asta.

Nadia închise încet uşa, îşi scoase centura şi o lăsă să cadă pe pardoseală. Începu să-şi desfacă bijuteriile şi le aşeză piesă cu piesă în vasul de ceramică de lângă chiuvetă.

— Chestiile astea arată grozav cu costumul – îşi scoase toartele groase din urechi – dar cântăresc o tonă.

Owen se rezemă de uşă şi o urmări cum îl seducea din nou cu fiecare bijuterie pe care şi-o scotea. Când ridică piciorul şi îşi desprinse uşor o brăţară de la gleznă, el era deja pe punctul de a-şi pierde minţile. Mâinile îl săgetau de dorinţa de a o ajuta, dar degetele îi tremurau atât de tare, încât ştia că n-ar fi fost în stare să desfacă în veci capsele alea micuţe.

Nadia se îndepărtă de chiuvetă, cântărind mai puţin cu două kilograme. Îi susţinu privirea lui Owen în timp ce îşi trase bluza peste cap şi o aruncă în direcţia unui coşuleţ roşu.

— Am muncit toată ziua în bucătărie. Degetele ei desfăcură nasturele de la spate al fustei şi materialul înflorat căzu la picioarele ei. Îl împinse cu piciorul într-o parte. Miros ca un gulaş cu *kapusti*[6].

Owen uită să respire. Stătea în faţa lui doar într-un sutien alb fără bretele care abia dacă îi acoperea sfârcurile întunecate şi o fâşioară de mătase roşie care îi ascundea feminitatea.

Nadia întinse mâna la spate şi desfăcu sutienul. Două globuri pale zvâcniră uşor. Sfârcurile întunecate împungeau

---

6 kapusti = varză (lb. Rusă)

semeţe aerul prin rotunjimea lor. Cu o mişcare graţioasă îşi scoase chiloţii, făcându-i să alunece în jurul picioarelor şi, agăţându-i cu un deget, îi trimise în zbor peste mormanul de haine de pe podea. Continuă să se uite întrebătoare la Owen.

El părea fie ameţit, fie complet uluit. Poate că era prea agresiv insinuantă. Oare judecase chiar atât de greşit femeile americane? Din experienţa ei din aceşti patru ani, femeile americane nu erau doar insinuante, erau directe, îndrăzneţe şi uneori de-a dreptul agresive. Poate că Owen prefera o femeie ceva mai puţin agresivă. Poate că trebuia să aştepte s-o dezbrace el, dar se săturase de aşteptat.

De două săptămâni aştepta ca el să facă prima mişcare, iar el n-o făcea. La naiba cu gentlemenii sudişti, ea nu mai voia să aştepte! Fusese absolut sinceră cu el mai devreme; avea nevoie de el mai mult decât avea nevoie de muzică.

Îi zâmbi timid, ezitant, înainte să intre în cadă.

— Aş putea ruga pe cineva să mă frece pe spate. Trase perdeaua şi dădu drumul la apă.

Owen îşi ieşi din ameţeală cu o bufnitură. Ea tocmai îi propusese cea mai bună ofertă din viaţa lui, iar el nu făcea decât să stea pironit într-un loc, cu gura căscată. Era mai mult decât frumoasă, era răpitoare. Se uită lung la trupul ei incitant de după perdea. Folia grea de plastic îi distorsiona trupul exotic, iar veselii, rânjiţii Mickey păreau pictaţi în cele mai înnebunitoare locuri. Îşi aruncă pantalonii şi îşi smulse nasturii de la cămaşă. În dosul acelei perdele caraghioase se afla un spate fantastic care striga să-i dea atenţie. Restul hainelor lui nici măcar nu atinseseră podeaua când el împinse perdeaua într-o parte şi intră în cadă lângă ea. Nadia îşi dădu de pe ochi părul şiroind de apă şi se uită peste umăr la Owen. Imaginaţia ei nu-l nedreptăţise. Era superb clădit, de la umerii largi, la coapsele musculoase şi la gambele groase. Apa împroşcată

de duş îi umezea părul negru împrăştiat pe corp. Privirea ei coborî de pe pieptul lui în jos, peste abdomenul plat, şi rămase pironită pe bărbăţia lui aţâţată ţâşnind dintr-un cuib negru de cârlionţi. Owen stătea în cada ei tare şi mândru. Trupul ei fremătă de excitare. Îşi ridică iute privirea şi schiţă un zâmbet. Îi întinse un săpun, îşi dădu la o parte părul ud şi se întoarse cu spatele la el.

Owen îşi săpuni palmele, puse săpunul jos şi începu să spele spatele delicat al Nadiei. Palmele lui alunecau pe fiecare curbă, urmărindu-i şira spinării, netezimea umerilor şi arcuirea şoldurilor. Cu fiecare mângâiere a mâinilor lui, dorinţa se aprindea mai tare, până când a gândi deveni o imposibilitate. Nu mai putea decât să pipăie.

Nadia tremură când mâinile alunecoase ale lui Owen îi atinseră partea laterală a sânilor. Când trecură a doua oară, se lăsă mai mult pe spate şi oftă când el îi cuprinse sânii în palme şi le testă greutatea. Sfârcurile i se întăriră şi mai mult, străpungând stratul de spumă şi împungându-i podul palmelor. El le strânse cu gingăşie, apoi mâinile lui îşi continuară treaba săpunindu-i abdomenul, şoldurile şi peticul cârlionţat dintre coapse. Ea se topi în braţele lui, în timp ce degetele lui pipăiau şi frământau dorinţa adunată acolo. Degete îndemânatice îşi croiau drum prin cârlionţii deşi mângâind dulce pielea umedă ce aştepta atingerea lor şi apoi se retrăgeau iar în desişul negru.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi şopti:

— *Pajalossta*[7].

El chicoti şi îşi făcu mâinile să alunece iar către sânii ei întăriţi.

— Oricât îmi place să te aud vorbind în alte limbi, nu înţeleg un cuvânt din ce îmi spui. Îi strânse uşor globul sânilor şi îi prinse între degete sfârcurile tari ca nişte pietricele. Spune-mi în engleză ce vrei.

Nadia îşi muşcă buza în faţa plăcerii care îi trecea prin

7 Pajalossta = Te rog (lb. Rusă)

corp în spirală.

— Pe tine, Owen, te vreau pe tine.

Gura lui urmări curba lină a umărului ei, în timp ce bărbăţia lui îi împungea blând dosul bombat.

— Eşti gata să ieşi din cadă? Era tare ca piatra, dar nu avea de gând să facă prima dată dragoste cu ea într-o cadă alunecoasă. Voia ca totul să fie perfect. Voia s-o facă pe îndelete, şi dulce, şi s-o satisfacă total, astfel încât ea să-şi amintească veşnic de prima lor noapte de dragoste.

Sânii ei zvâcniră în mâinile lui, iar dosul ei se contractă.

— Nu mi-am spălat încă părul.

— Părul tău e perfect.

— E deja ud. Nu-mi ia decât un minut ca să-l spăl. Se uită peste umăr la el, făcând botic. Refuz să fac dragoste cu tine cu părul mirosind a varză.

Owen se întinse după flaconul de şampon de pe marginea căzii şi îşi turnă în palmă o cantitate generoasă.

— Asta miroseam eu? O trase de sub jetul duşului şi începu să-i şamponeze părul bogat. Îmi pare rău că trebuie să te informez, dar mirosul de varză poate fi foarte exotic.

Nadia închise ochii şi se lăsă în voia degetelor pricepute ale lui Owen care îi masau pielea capului.

— Dacă crezi că *kapusti* e erotic, abia aştept să văd ce ai să spui despre borş.

El îi spălă părul. Parfumul incitant de mere umplu spaţiul îngust.

— Pe tine probabil că miroase delicios. Intră sub jet, trăgând-o după el. O cascadă de balonaşe albe se revărsă din părul ei învăluindu-i tot trupul până la tălpi. El îşi trecu degetele prin coama mătăsoasă, eliberând-o de ultimele balonaşe. Gata, nu mai miroşi a varză.

— Bine. Nadia se întinse după săpun şi începu să-i săpunească blând pieptul. E rândul meu să te torturez. Mâinile ei alunecară mai jos. Râse când degetele ei

întinseră spuma peste părul aspru care îi înconjura membrul semeţ.

— Nu cred că e o idee prea bună, Nadia. Întinse mâinile să i le apuce pe ale ei.

Nadia şi le feri. Cu o mână îl încercui, în timp ce degetele celeilalte se înfăşurară în jurul arogantului trofeu.

Zâmbi victorioasă când el îşi aruncă pe spate capul şi se înfipse mai adânc în mâna ei. Buzele ei presăreau pe pieptul lui mici sărutări.

— Ce spuneai?

Owen încercă să respire când un cutremur violent îi zgudui trupul: Degetul ei mic începu să se mişte şi îl înnebunea.

— Am spus că eşti o vrăjitoare.

Nadia lăsă să-i scape din dinţi sfârcul mic şi tare şi îşi ridică privirea. Un zâmbet minunat îi lumină faţa.

— Cred că începe chiar să-mi placă acest cuvânt.

Zâmbetul ei îl dădu gata. Nu mai putu rezista nicio clipă dulcii torturi. O cuprinse fulgerător în braţe, opri apa şi ieşi din cadă. O aşeză în picioare pe una din carpetele roşii şi îi aruncă un prosop.

— Ai exact un minut ca să te ştergi.

Ea zâmbi şi făcu din prosop un turban în jurul părului.

— Nu-mi pot usca părul într-un minut. Întinse mâna după alt prosop şi începu să-şi şteargă faţa şi braţele.

Owen termină de frecat corpul care îl săgetă şi aruncă prosopul ud pe stativ.

— Ţi-au rămas zece secunde.

Nadia îşi ştergea degetele de la picioare când Owen o luă din nou pe sus şi deschise uşa băii.

— Timpul s-a scurs!

Nadia se agăţă de trupul lui cald şi uscat.

— De ce atâta grabă? Îi arătă peste umăr uşa dormitorului ei.

— Pentru că nu mai suportam mai mult de şaizeci de

secunde să te urmăresc ştergându-te. O secundă dacă mai dura, am fi fost pe podea terminând ce ai început în cadă. Intră în cameră şi întrezări în întuneric forma patului. Din doi paşi traversă podeaua şi începu s-o lase uşurel pe pat.

— Eu! Simţi sub spatele gol moliciunea plăcută a pledului şi căldura trupului lui Owen acoperind-o încet.

— Da, – gura lui se închise pe unul din sfârcurile ei, sugându-l blând – tu, mică vrăjitoare!

Nadia îi mângâie spatele, apoi îi cuprinse în palme muşchii încordaţi al feselor. Coapsele ei se desfăcură blând pentru degetele lui cercetătoare.

— Acum sunt sigură că-mi place cuvântul. Îşi arcui spatele şi îşi ridică şoldurile, în timp ce degetele lui îi găseau bobocul umed. Cârlionţii care îi păzeau floarea pasiunii erau încă umezi de la duş, dar umezeala pe care o întâlneau degetele lui nu avea nicio legătură cu apa, ci doar cu el. Coapsele ei se deschiseră şi mai mult când degetele lui se strecurară înăuntrul ei pipăind-o, frământând-o. Owen, *pajalossta!* Capul ei se mişca dintr-o parte în alta pe pernă, desfăcând prosopul şi aruncându-şi părul în toate direcţiile. Şoldurile ei zvâcniră în sus când el îşi scoase degetele, lăsând-o pustie şi înfometată. Te rog, Owen!

El îşi mută corpul, sprijinindu-şi greutatea în braţe. Bărbăţia lui împunse deschizătura umedă.

— Eşti gata să mă primeşti, Nadia? Nu vreau să te doară. Ea se agăţă de şoldurile lui şi îl trase.

— Acum mă doare, Owen, îşi încolăci picioarele în jurul coapselor lui. Pune capăt durerii din mine.

— Va fi o plăcere pentru mine. O sărută şi o străpunse încetişor. Moliciunea ei catifelată se strânse în jurul membrului lui ca o sută de degete lacome. Spatele lui se arcui de plăcere când o penetră complet. Oh, Nadia, gemu el. Ce plăcere minunată! Îi simţea pereţii fierbinţi, alunecoşi strângându-se în jurul lui şi plonjă mai adânc. Iar şi iar. Nu se putea sătura de ea. Dulcea ei dogoare şi micile gemete

pe care le scotea îi luau minţile. Voia totul. Avea nevoie de tot.

Pulpele ei se strânseră şi degetele i se înfipseră în spatele lui pe măsură ce ritmul sporea. Îi întâmpină fiecare penetrare şi cerea lacomă altele. Presiunea crescu până când în ea nu mai rămase niciun locşor. Erupse într-o explozie care îi zgudui corpul. Climaxul începu din străfundurile ei şi se reverberă pretutindeni. Îi făcea vârfurile degetelor să tremure, coapsele care îl învăluiau pe Owen să se cutremure.

El simţi micile contracţii strângându-l mai tare, o străpunse o ultimă dată şi se destinse împreună cu ea.

Zăcea în întregime acoperită de trupul lui, ascultându-i respiraţia. Degetele ei îi mângâiară spatele umed, tremurând. Şi el simţise explozia. Tot ce citise, ce auzise şi ce aflase despre sex de-a lungul anilor se spulberase. Nimic nu o pregătise pentru Owen. Îi rosti numele cu uimire:

— Owen.

El se rezemă în coate şi îi înlătură părul umed de pe faţă.

— Hmmm… La lumina palidă a lunii nu-i putea vedea bine faţa, dar probabil că o zdrobea cu greutatea lui. Încercă să se ridice.

— Nu! spuse Nadia sporindu-şi strânsoarea. Îi plăcea să-i simtă trupul acoperind-o, îi plăcea la nebunie să-l simtă în ea.

— Sunt prea greu.

— Nu eşti. Eşti perfect.

El râse şi încercă să-şi recapete respiraţia.

— Nici gând să-ţi dau drumul, aşa că ţine-te. Cu o mişcare graţioasă se rostogoli pe spate, luând-o cu el.

Nadia îşi desfăcu pulpele, îşi ridică genunchii şi îi încălecă şoldurile. Încă îi mai simţea în ea bărbăţia odihnindu-se. Îşi lăsă capul pe umărul lui şi o mână pe pieptul lui. Îi simţea cu vârful degetelor fiecare bătaie a

inimii.

— Eşti o pernă minunată. Se ghemui mai aproape de pieptul lui, căscă şi închise ochii. A fost o zi lungă. Glasul i se stinse, înăbuşit de un alt căscat.

Braţele lui Owen se încolăciră în jurul trupului ei cald. Înjură în gând în timp ce corpul lui reacţiona la dulceaţa umedă ce încă îi mai înconjura bărbăţia.

*

Nadia efectiv dormea pe el. Îşi merita somnul. Era sculată din zori, trebăluise toată ziua acasă la el, nu stătuse o clipă şi ca să pună capac la toate, îi venise pe lume încă o nepoată, iar petrecerea tradiţională a Kandratavicilor care urmase ar fi dat gata şi cea mai rezistentă persoană. Trebuia să dea Cezarului ce era al Cezarului – Kandratavicii ştiau să sărbătorească sosirea pe lume a unui prunc. O revăzu pe Nadia dansând în jurul focului, seducându-l cu ochii şi cu trupul.

Braţele lui se strânseră în jurul femeii ghemuite pe pieptul lui, în timp ce tot sângele i se adună în testicule.

Nadia se ondula uşor, în timp ce el creştea în ea, dilatându-i pereţii feminităţii cu dulci pulsaţii. Îşi undui încetişor şoldurile şi zâmbi visătoare când el îi apucă pulpele şi îşi înfipse adânc în ea membrul tare ca piatra. Respiraţia ei îi mângâie gâtul când se întinse şi îi luă între dinţi lobul urechii.

Owen gemu.

— Nadia… îi spuse corpului său să fie cuminte, dar şoldurile lui se arcuiră. Dormi?

— Dacă dorm, ăsta e cel mai minunat vis pe care l-am avut vreodată şi nu vreau să mă trezesc. Îşi undui mai repede şoldurile şi îşi arcui spatele.

Privirea lui se aţinti pe sânii care jucau. Mâinile lui îi ghidau şoldurile într-un ritm sălbatic, în timp ce gura lui se

întinse după sfârcurile obraznice, rigide.

Nadia îi simţi gura frământându-i sânii şi ajunse la paroxism. Climaxul o făcu să se prăbuşească, agăţându-se de singurul lucru solid la îndemână: Owen.

El strigă răguşit: „Nadia”, zvâcni în sus şi explodă *adânc* în ea. Un timp rămaseră amândoi inerţi. Apoi, când respiraţia lui reveni cât de cât la normal, întrebă în glumă:

— Dormi şi acum?

— Şşt... Tocmai am avut cel mai fantastic vis.

El chicoti şi îi eliberă faţa de părul de acum uscat.

— Tu, mica mea ţigăncuşă, eşti clar o vrăjitoare. Îi sărută fruntea netedă. O vrăjitoare superbă, seducătoare şi minunată la pat. Cât pe ce să-i spună că o iubea. Ştia că orice cuvânt care angaja ar fi făcut-o să sară ca un iepure speriat.

Nadia se cuibări mai bine şi zâmbi.

— Chiar îmi place la nebunie cuvântul ăsta. Închise ochii şi căscă delicat.

Braţele lui Owen se strânseră o clipă în jurul ei, ca apoi să cadă inerte în lături. Adormiră amândoi în fierbinţeala nopţii, încă împreunaţi.

Nadia deschise încet ochii şi se strâmbă la lumina zilei care se revărsa pe fereastră.

Observă imediat două lucruri. Unul era cearceaful uşor care o acoperea, iar celălalt era perna moale care luase locul pieptului solid ai lui Owen. Prefera pieptul lui.

Îşi încreţi nasul şi inspiră adânc. Undeva, în apropiere, era cafea! Întoarse capul şi se ridică în aşternut. Owen stătea în faţa mesei ei de toaletă şi se uita la fotografiile vechi, alb-negru, pe care ea le prinsese în rama oglinzii. Nu era îmbrăcat în blugii decoloraţi pe care îi purtase seara trecută, împinsese la o parte câteva lucruri de-ale ei ca să facă loc tăvii pe care se aflau două ceşti de cafea, un borcan cu dulceaţă de zmeură şi un coşuleţ cu chifle proaspete, renumitele chifle ale mătuşii Sofia. Se încruntă o

clipă la chifle, apoi întrebă:

— Cafeaua e încă fierbinte?

Owen se răsuci rapid şi zâmbi. Era tot atât de răpitor de frumoasă când o lăsase dormind cu jumătate de oră în urmă. Părul ei se uscase într-o masă de cârlionţi care i se revărsau pe umeri, gura îi mai era încă roşie de la sărutări, iar ochii întunecaţi şi misterioşi ca întotdeauna. Privirea lui alunecă fierbinte şi admirativă spre sânii ei catifelaţi. Râse când ea îşi trase repede cearceaful până sub bărbie.

— Tocmai am făcut-o.

Ea îşi aruncă privirea la chifle.

— Ai făcut şi chiflele?

— Nu. Luă tava şi o duse spre pat. Nu mă pot lăuda cu ele. Îi puse tava în poală, înconjură patul, îşi scoase pantalonii şi se strecură cu grijă sub cearceaf.

Nadia ţinu tava când patul se mişcă sub greutatea lui.

— Pot să îndrăznesc să te întreb unde ai găsit coşuleţul cu chifle?

— Poţi să mă întrebi ce vrei. Luă o chiflă, o rupse în două şi unse ambele jumătăţi cu dulceaţă. Îi întinse una Nadiei şi zâmbi. Mi le-a dat Sofia. Muşcă din chiflă şi gemu de plăcere. Nadia se uită lung la jumătatea ei.

— Unde ai dat de Sofia?

— Jos, când m-am dus să fac cafea. Muşcă din nou din chiflă. N-am găsit decât cafea instant. Sper că e în regulă.

— N-am decât cafea instant. Se uită la Owen cum dădea gata şi ce mai rămăsese din chiflă. Vrei să spui că Sofia era în bucătărie când ai coborât?

— Nu. Tăie altă chiflă. A bătut la uşă când eram deja jos.

— Şi tu i-ai deschis! Grozav, n-am ce zice! Nu ţi-a trecut prin cap cum trebuie să fi arătat treaba asta? Agită chifla prin faţa lui răspândind pe cearceaf bobiţe de zmeură. Ai răspuns la uşa mea, pe jumătate îmbrăcat, dimineaţa la prima oră?

El se întinse netulburat după ceaşca lui de cafea.

— Ştia deja că sunt aici.

— De unde?

— Maşina mea a stat în faţa uşii tale toată noaptea. Sorbi o gură de cafea şi o studie pe Nadia. Nu prea se speriase când Sofia bătuse la uşă, dar avusese de ales: fie să ignore ciocăniturile şi să creeze o situaţie jenantă pentru el, pentru Nadia şi pentru Sofia, fie să înfrunte realitatea. Se hotărâse să înfrunte realitatea.

Nadia muşcă în sfârşit din chifla ei.

— Ce-a spus?

— A spus că-ţi place dulceaţa de zmeură cu chifle şi că bei cafea cu frişcă, nu cu zahăr. Nu se putu abţine să nu zâmbească. O urmări vrăjit cum îşi termină chifla, apoi cum îşi linge încet degetele unse cu dulceaţă.

Privirea lui luă foc când se gândi ce altceva mai puteau face cu dulceaţa de zmeură.

— N-a mai spus nimic?

— A spus o grămadă de chestii. Veni mai aproape şi îi pregăti o altă chiflă. Îi datora mii de mulţumiri Sofiei. Micul dejun în pat fusese ideea ei. Când ea bătuse la uşă, el era în bucătărie căutând cafeaua ca să-şi facă o ceaşcă pentru el. Avea de gând s-o lase pe Nadia să doarmă cât voia. Dar Sofia intrase în bucătărie ca o vijelie, înhăţând o tavă, găsind borcanul cu cafea instant în fundul frigiderului şi explicându-i cum bea Nadia cafeaua. Se părea că Sofia îi indicase drumul cel bun. Cărei femei nu-i plăcea să i se aducă micul dejun la pat?

— Ce chestii? îşi termină chifla şi restul de cafea.

— Nu ştiu. Luă tava şi, aplecându-se peste trupul Nadiei, o puse pe podea. Îşi cufundă degetul în dulceaţă înainte să revină la poziţia dinainte. Jumătate din ce spunea era într-o limbă străină.

Nadia urmări cum degetul lui plin de dulceaţă îi mângâie blând curba sânului până la sfârc, lăsând în urmă

o dâră lipicioasă. El îşi trecu cealaltă parte a degetului peste sânul celălalt, oferindu-i acelaşi tratament. Privirea ei îi urmări degetul, în timp ce el şi-l duse la gură şi îl linse, lăsându-l curat.

— Owen, ce faci?

— Iau micul dejun în pat.

În colţul gurii ei înflori un zâmbet.

— L-am luat deja.

— Ba nu, nu l-am luat. El îi trase cearceaful mai jos ca să-şi poată desfăta în voie privirea cu sânii ei. Ăla a fost aperitivul. Limba lui linse dâra lipicioasă de pe sânul ei, apoi gura lui culese o boabă de zmeură lipită pe sfârc, sugându-l. Privirea lui flămândă se înfipse în a ei. Ăsta e micul dejun.

Nadia se topi sub atacul lui blând. Întinse braţele după el şi şopti:

— Voi lua tot ce e în meniu.

9

Owen se uită la tatăl Nadiei care zăcea pe patul de spital şi ridică puţin glasul:

— Ai să rămâi în patul ăsta până îţi va spune doctorul că poţi să te scoli. Dacă trebuie să te leg, am să te leg.

— Eu plec acum acasă, spuse Miloş.

— Nu în seara asta. Clătină cu tristeţe din cap. Ai auzit ce a spus doctorul.

— Doctor, şmoctor ce ştie el? E abia un puşti. Owen trase lângă pat scaunul pe care stătuse mai devreme şi se aşeză.

— Ascultă, Miloş, ştiu că ţi-e greu să stai în spital, dar este spre binele tău.

— Mi-ar fi mai bine să plec acasă.

Owen râse.

— Eşti un căpos, Miloş.

— Aşa mi-a spus şi doctorul, că sunt tare de cap când mi-a făcut pozele alea trăsnite. Miloş rânji şi-şi atinse capul în locul în care se formase un cucui imens. Mi-a spus că bara aia de oţel ar fi trebuit să mă omoare, nu doar să-mi ciobească niţel capul.

Owen se încruntă şi, ridicându-se iute, se duse la fereastră. Nu voia ca Miloş să-l vadă copleşit de emoţie. Tatăl femeii pe care o iubea fusese cât pe ce să fie omorât pe şantierul lui. De două săptămâni el şi Nadia erau amanţi, petrecându-şi toate nopţile împreună. Apropierea dintre ei creştea. Şi acum trebuise să se întâmple asta! Când văzuse trupul lui Miloş prăbuşit la pământ îi venise să moară. Cum să-i explice Nadiei că tatăl ei a murit lucrând pentru compania lui? Cel mai greu lucru din viaţa lui fusese s-o sune pe Nadia din Camera de Gardă şi să-i spună despre accident. În cel mult zece minute ea şi mama ei aveau să fie aici.

— Hei, şefule, mai povesteşte-mi o dată despre drumul cu ambulanţa.

Owen îşi smulse gândurile de la Nadia şi de la reacţia ei la telefon. Îi explicase de zeci de ori că Miloş avea să se facă bine, dar rămăsese cu impresia că ea nu-l credea. Ce se întâmplase cu chestia aia numită încredere? Se înapoie şi se aşează pe scaun.

— Stai să văd. Îşi frecă bărbia. Mai întâi, te-am prins cu curele de brancarda asta, apoi ţi-am pus în jurul gâtului gulerul ăsta uriaş. Ţi-au pus pe faţă o mască de oxigen şi te-au împins în „duba de carne” ca pe un sac greu de cartofi.

Râsul bubuitor al lui Miloş umplu încăperea.

— Ce poveste va ieşi din asta.

Owen zâmbi. Pentru Miloş şi restul familiei totul era o poveste.

— Dacă promiţi că ai să fii cuminte, am să-ţi spun de ce ţipa tipul care era lângă tine în Camera de Gardă.

— Cel de după perdeaua galbenă?

— Ăla. Vorbeam cu soţia lui când ai fost dus să ţi se facă pozele alea trăsnite.

Ochii lui Miloş se măriră şi faţa îi păli. Se uită în jur, temându-se să nu fie auzit.

— A murit?

— Nu. Owen zâmbi. L-au trimis deja acasă.

Miloş era pe punctul de a pune altă întrebare, când uşa se izbi de perete. Nadia şi mama ei intrară în grabă, urmate de douăzeci şi opt de membri ai familiei. Jurik rămăsese pe şantier ca să obţină unele răspunsuri despre accident. Owen o localiză pe Sonia legănând-o pe micuţa Liberty şi încercă să refacă numărătoarea. Renunţă. Un lucru era cert – erau al dracului de mulţi Kandratavici în camera mică de spital. Ţâncii plângeau, copiii mai măricei arătau speriaţi de moarte, femeile jeleau toate şi îşi făceau cruce, iar bărbaţii se certau între ei pe ruseşte, agitându-se de colo-colo. Owen clătină din cap şi se întrebă cum reuşiseră să treacă de ghişeul infirmierelor. Îşi croi drum către Nadia şi mama ei.

Întinse mâna şi o trase pe Nadia în braţele sale, apoi îi şterse lacrimile care îi şiroiau pe obraji.

— De ce plângi? Ţi-am spus că o să se facă bine. Se uită la Miloş şi îi făcu cu ochiul. Nu-i vine lui de hac o amărâtă de bară de oţel.

Nadia se uită la tatăl ei lângă care stătea nevasta lui, agăţându-i-se de mâini şi bocind pe ruseşte. Era puţin palid, dar altfel era bine.

— Dacă e bine, de ce nu vine acasă?

— Se cheamă că are o contuzie. Doctorul vrea să-l ţină aici peste noapte, ca măsură de prevedere. Nu vreau să sune aşa, dar de ce au venit *toţi?* Era mirat că personalul nu chemase încă paza, cu toată hărmălaia pe care o

făceau.

— Au venit din respect pentru tatăl meu. Îi zâmbi bărbatului din pat care îşi consola nevasta.

— Ştii că există o regulă cu privire la câţi vizitatori au dreptul să intre în acelaşi timp la un pacient?

— De unde să ştiu? Nadia se uită în jur. Vaietele se transformaseră în câteva suspine când femeile îşi dăduseră seama că Miloş nu era la poarta raiului. Cearta bărbaţilor se domolise şi doar Liberty mai protesta împotriva faptului că-i fusese deranjat somnul de după-amiază. Am stat doar o singură dată în spital, şi asta ca să-i aduc ultimul omagiu bunicului meu. Nadia se cutremură uşor şi se lipi mai tare de Owen: A murit în noaptea aia în somn.

— Îmi pare rău, iubito. O îmbrăţişă şi o sărută pe creştet. Nu era de mirare că Miloş voia să plece acasă şi că familia lui era atât de agitată. În tot cazul, un lucru era sigur. Miloş era angajatul lui şi avusese nevoie de asistenţă medicală, iar singurul loc potrivit pentru asta era spitalul.

— Tatăl tău a fost reţinut, Nadia, şi am făcut ce am crezut că e mai bine pentru el.

— Ştiu, Owen. Se înălţă şi îl sărută pe obraz. Îţi mulţumesc că ai avut atâta grijă de el.

Howe Cartland, şeful de şantier, băgă capul pe uşă, îl salută cu mâna pe Miloş şi îi făcu semn lui Owen să iasă. Acesta dădu din cap şi-şi coborî privirea spre Nadia.

— Mă întorc imediat. O sărută repede şi-şi făcu loc să ajungă la uşă.

Nadia se încruntă. Ceva se petrecea. Se strecură printre mătuşile ei şi-şi sărută tatăl.

— Vin repede, tată, să fii cuminte. Ieşi repede după Owen.

Îi găsi pe hol pe Owen, pe Howe Cartland şi pe unchiul ei, Yurik, care îl înhăţase pe un tânăr de guler, la ceafă, ţinându-l ca pe un pui. Bărbaţii o observară, dar îşi continuară discuţia:

— Trebuia să pară că Miloş a prins de mântuială bara de oţel în lanţurile macaralei. Bara avea să alunece, să se îndoaie, iar dumneavoastră l-aţi fi concediat pe Miloş pentru incompetenţă, spuse Howe.

Owen se întoarse spre tânărul roşu la faţă care părea gata să-şi dea duhul de spaimă.

— Vreau să aud şi versiunea ta, Bill.

— Nu trebuia să fie nimeni rănit.

— Spune-i asta lui Miloş, se stropşi la el Owen. Bara aia s-a desprins şi se îndrepta direct spre Jimmie Lee. Dacă Miloş nu-l împingea pe Jimmie Lee într-o parte, ar fi fost strivit. Şi aşa Miloş are noroc că mai e în viaţă.

Bill părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Dar nu trebuia să fie nimeni rănit. El a spus că n-o să fie nimeni rănit.

— Care *el?*

— Wyatt Marshall mi-a spus cum să fac asta. Îşi şterse faţa cu braţul, lăsând în urmă o dâră de unsoare şi mizerie. Mi-a spus că n-o să fie nimeni rănit.

— Cu cât te-a plătit? se răsti Owen.

— Cu nimic. Mi-a anulat datoria. Îi datoram două sute de dolari de la partida de cărţi de luna trecută. N-am putut să-i dau înapoi.

Privirile lui Owen şi ale Nadiei se întâlniră. Amândoi ştiuseră că Marshall avea să încerce ceva, dar nu se aşteptaseră la asta.

— Tatăl tău e un erou, spuse Owen.

Nadia ridică din umeri.

— Să ţi se înfigă o bară de oţel în ţeastă nu-mi sună a eroism, ci mai degrabă a prostie.

— Apropo de proşti, spuse Yurik. Mă duc să-mi văd fratele. Îl împinse pe înspăimântatul Bill spre Howe Cartland.

Owen dădu mâna cu Yurik.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Yurik. Fără tine ne-ar fi

luat o grămadă de timp să lămurim incidentul.

Yurik îşi trosni încheieturile degetelor şi rânji la semnul roşu de pe maxilarul lui Bill.

— Mi-a făcut o deosebită plăcere.

— Dacă tot intri acolo, spune-i lui Miloş ce s-a întâmplat, Yurik. Vin şi eu în cinci minute ca să discut cu el cum să depună plângere. Owen se întoarse spre Howe. Păzeşte-l pe Bill cât mă duc eu în camera surorilor să dau telefon la poliţie. O luă pe Nadia de mână şi porni în lungul holului.

Nadia se uită pieziş la Owen.

— Trebuie neapărat să chemi poliţia?

— Cascadoria asta era cât pe ce să coste viaţa a doi oameni, dintre care unul este tatăl tău. Se încruntă în faţa agitaţiei din camera surorilor. Trei surori, un doctor, două mătuşi ale Nadiei şi un unchi se aflau acolo certându-se. El şi Nadia se furişară mai aproape şi ascultară. Surorile voiau ca în rezerva lui Miloş să fie doar doi vizitatori. Doctorul voia ca pacientul său să se odihnească, iar mătuşile şi unchiul se prefăceau de minune că nu înţeleg o iotă de engleză.

Owen râse şi o îmbrăţişă mai strâns pe Nadia.

— E familia ta, vrei tu să te ocupi de asta sau trebuie s-o fac eu?

Nadia oftă, le zâmbi dulce surorilor şi doctorului, şi făcu să cadă tencuiala de pe pereţi când se repezi în familia ei pe ruseşte.

Owen luă deoparte o soră şi o întrebă dacă putea da un telefon la poliţie. Sora se arătă foarte amabilă.

Douăzeci de minute mai târziu poliţia îl ridicase pe Bill, iar Nadia reuşise să-i dea afară pe toţi din rezerva lui Miloş în afară de mama ei. Nadia se uită la salonul supraaglomerat şi bombăni.

Familia ei se instalase ca la ea acasă printre pacienţii care îşi părăsiseră saloanele ca să vadă ce era cu toată

zarva aia. Yelena stătea pe podea în faţa unui cărucior de invalid ghicindu-i în palmă unui bătrân în pijama albastră.

Într-un colţ, Volga ţinea sfat cu trei doamne bătrâne, povestindu-le despre cum o vrăjitoare bătrână îi deochease toată familia.

Un grup de pacienţi făcuseră cerc în jurul ţâncilor, făcându-le giumbuşlucuri şi luând-o pe rând în braţe pe micuţa Liberty. O soră arăta ameţită şi uluită, dar Nadia nu putea spune dacă din cauza aglomeraţiei sau din cauză că Stevo se dădea la ea.

— Owen, nu pot s-o fac pe mama să plece. Nu vrea să vină cu noi acasă.

El o îmbrăţişă îndelung.

— Mă ocup eu de asta. Se îndepărtă vioi, lăsând-o să se descurce cu ceilalţi douăzeci şi nouă de membri ai familiei.

Se întoarse după cinci minute.

— S-a aranjat.

— Vine?

— Nu, rămâne şi ea.

— În spital? Nadia o puse pe micuţa Tatiana, în vârstă de doi ani, în braţele mamei ei. Nu poate rămâne în spital… nu e bolnavă.

— Am aranjat să i se pună un pat pliant în rezerva tatălui tău. Poate să doarmă acolo la noapte.

— E permis?

— Cum el e într-o rezervă, iar ea are un efect liniştitor asupra lui, or să încalce regulamentul de data asta. O trase către rezerva tatălui ei. Le-am explicat că fără ea nu rămâne nici el.

Nadia se opri în faţa uşii.

— Eşti sigur că e în regulă?

El întinse mâna şi îi mângâie tandru obrazul.

— Ai încredere în mine, Nadia?

Ea îl studie o clipă. Cum putea să nu aibă încredere în

bărbatul pe care îl iubea? Era tandru, dulce şi incredibil de sexy. Îşi dorea să fie iubita lui mai mult decât orice pe lume. Îi câştigase încrederea şi dragostea cu săptămâni în urmă, dar ea nu-i răspunse la fel. Cum putea să se aştepte ca Owen să aibă încredere în ea când ea tăinuia secrete? Secrete menite să-i despartă. Da, avea încredere în Owen.

Îi luă mâna şi o duse la gură. Buzele ei îi mângâiară palma aspră.

— Da, Owen, am încredere în tine.

*

— Încetează, mă gâdilă! spuse Nadia încercând să-i ia din mână firul de iarbă cu care îi gâdila tălpile. Mi-ai promis că de data asta ai să fii cuminte.

— Sunt cuminte. Owen îi trecu firul de iarbă peste gleznă şi apoi peste gamba bronzată. N-am încă hainele pe mine?

— Uimitor, da. Atinse într-o doară cu vârfurile degetelor corzile chitarei.

— Asta dovedeşte că sunt cuminte. Băgă mâna în coşul de picnic de lângă el şi scoase un măr.

Săptămâna trecută când te-am adus aici n-am fost cuminte şi ne-am ales cu arsuri de la soare pe o parte foarte jenantă a anatomiei mele. Îşi frecă dosul cu mâna.

— Uite ce se întâmplă când adormi pe mine. Îşi încrucişă picioarele şi se îndreptă de spate.

— Vrei să auzi *Răutăciosul Niki* în poloneză sau ce?

Owen zâmbi pasiv şi o tachină:

— Aş alege „sau ce”.

Nadia simţi că începe să se topească sub cheful lui de joacă. După toate aceste săptămâni, Owen mai avea încă puterea s-o răscolească doar cu un zâmbet, o privire fierbinte sau un cuvânt. Se uită în jur. IRS şi Victoria Rose păşteau liniştiţi iarba înaltă la umbra protectoare a unui

pâlc de copaci. Pârâul era la câţiva metri mai încolo, bolborosind când apa rece se rostogolea pe pietre în drumul ei spre aval. Flori sălbatice împestriţau poieniţa, iar soarele îi încălzea pielea şi sufletul. Era colţişorul lor de rai pe care îl găsiseră în cel mai îndepărtat capăt al fermei Kandratavici. Nimic nu-i putea ajunge aici. Nici Wyat Marshall şi apropiata înfăţişare la tribunal. Nici grija muzicii ei dispărute şi a ultimului cântec. Şi mai ales, secretele pe care i le tăinuia lui Owen.

Degetele ei încremeniră pe strune. Nu se mai simţea în stare să mai exerseze astăzi. Voia să-l ia în braţe pe Owen şi să-şi făurească încă o amintire.

— Parcă spuneai că vrei să auzi câteva limbi străine.

Palma lui îi mângâie şoldul.

— Vreau. Degetul urmări linia unde se termina şortul pe coapsă. Zâmbi când ea se înfioră. Ştii că rosteşti cuvinte într-o limbă străină când facem dragoste? Îi luă chitara din mână şi o puse pe pătură, lângă el.

— Scuze. Obrajii ei se îmbujorară. Uneori mă ia valul şi uit în ce limbă vorbesc. Era pe jumătate adevărat. Celălalt motiv pentru care vorbea în alte limbi era că voia să-şi ascundă adevăratele sentimente. De două ori îi spusese că îl iubea; în ambele cazuri o spusese pe ruseşte şi el nu înţelesese o iotă.

Degetele lui urcară pe şortul ei până la nasturii bluzei.

— Nu te scuza. O lăsă uşurel pe spate, pe pătură. Este al dracului de erotic să te aud şoptindu-mi la ureche toate cuvintele alea străine. Îi mângâie cu pulpa degetului buza cărnoasă. Interpretez în felul meu propriu înţelesul lor.

Ea îşi băgă mâna pe sub cămaşa lui şi îi mângâie spatele cald. Nu conta cum îi interpreta el cuvintele; habar n-avea el ce însemnau unele cuvinte pe care i le şoptea ea în întuneric.

— Am o poveste pentru tine, iubito. A fost odată o bufniţă bătrână şi înţeleaptă pe care o chema Owen…

— Cine?

— Taci şi ascultă, Nadia. Îi opri a doua întrebare cu un sărut. A fost odată o bufniţă bătrână şi înţeleaptă pe care o chema Owen, care ştia că prin răbdare şi înţelegere avea să afle secretele tuturor cuvintelor din întreaga lume a sălbăticiunilor. O sărută din nou, de data asta mai încet, într-o zi, un trandafir sălbatic ţigănesc i-a înmânat cheia secretelor, şi ştii ce a găsit?

Mâinile Nadiei rămaseră nemişcate.

— Nu, Owen. Ce a găsit?

— Fericirea, adevărata fericire. Îi captură gura într-un sărut lung. Într-o zi, Nadia, îmi vei spune înţelesul acelor cuvinte.

Ea îi trase capul în jos şi îl sărută cu patimă. Nu voia ca el să-i vadă lacrimile care îi umpleau ochii. Deschizându-şi puţin mai mult inima, lăsă magia să-i poarte spre acel dulce loc unde doar Owen putea să-i ducă.

*

Owen încetini viteza când trecu prin faţa casei Nadiei, dar continuă să coboare drumul denivelat care ducea spre şatră. Cu puţin noroc, poate că nu avea să se aleagă cu o ciondăneală între Nadia şi tatăl ei. Cum sfârşea el întotdeauna prin a-i ocoli familia era un total mister pentru el. Bănuia că treaba asta avea legătură cu inocenţa lor copilărească. Se uită la Miloş care stătea mândru pe scaunul de lângă el şi se strâmbă la uriaşa pungă de gheaţă pe care o ţinea pe ochi.

— Eşti sigur că nu vrei un doctor să arunce o privire la asta?

— *Nyet,* îmi place ca Olenka să – cum spuneţi voi? – să se agaţe în jurul meu.

— Să se *agite* în jurul tău. Să aibă grijă de tine.

— Da, da, să aibă grijă de mine. Îţi mulţumesc încă o

dată, prietene, că ai venit să mă iei. Apucă mâna lui Owen de pe volan şi i-o scutură viguros. Câţi dolari îţi datorez?

Owen abia reuşi să evite o groapă.

— Mulţi, prietene. Se uită în faţă la şatră şi se încruntă când o văzu pe Nadia stând lângă mese cu unchii ei. Nu-i vorba de bani, Miloş, nu din pricina lor sunt eu îngrijorat, ci din pricina căpoasei tale fiice.

Miloş râse puternic.

— Da, da, cap de catâr, dar are inima ca o gogoaşă.

Owen se încruntă o clipă, apoi zâmbi.

— Vrei să spui ca o prăjitură cu cremă, nu ca o gogoaşă. Opri maşina şi urmări cum Nadia şi restul familiei porneau către ei. Era prea târziu ca să întoarcă. Acum era sigur că o să izbucnească tămbălăul. Şi după privirea Nadiei, se temea că o să treacă neobservat în toiul bătăliei. În momentul de faţă nu arată deloc ca o prăjitură cu cremă, Miloş.

Miloş mârâi, îşi puse din nou pe ochi punga cu gheaţă şi îi făcu cu ochiul lui Owen.

— Ştiu eu cum să mă descurc cu micuţa mea Nadia. Deschise încet portiera şi şopti: O fac de douăzeci şi opt de ani, prietene; ascultă şi învaţă. Cu un geamăt exagerat se îndreptă de spate şi îşi înfruntă familia care se apropia.

Owen văzu cum expresia feţei Nadiei se schimbă din furie în îngrijorare şi clătină din cap. Bănui că bătrânul ştia exact ce făcea. Curios să vadă cum avea să iasă Miloş din treaba asta, deschise portiera şi se alătură mulţimii.

— Unde ai fost, tată? întrebă Nadia. Îi aruncă o privire curioasă lui Owen.

— Ce-ai păţit la ochi? ţipă Olenka, croindu-şi drum printre ceilalţi şi înlăturând punga cu gheaţă.

— Am fost în iadul din America, fata mea, spuse Miloş. Îi zâmbi drăgăstos nevestei lui, în timp ce ea se agita şi se văita la ochiul lui multicolor.

Owen oftă în faţa privirii întrebătoare a Nadiei. Deci

aşa avea de gând să se descurce Miloş cu ea – lăsându-l pe el să scoată castanele din foc.

— A fost la puşcărie.

Nadia se uită la tatăl ei şi strigă:

— Te-au lovit la puşcărie?

— Nimeni nu l-a lovit odată ajuns la puşcărie, Nadia. Calmează-te. Asta-i mai lipsea – s-o vadă dând fuga la poliţie şi să se ia la harţă cu şeriful. Owen îl fulgeră cu privirea pe încăpăţânatul şi liniştitul Miloş. Se pare că tatăl tău s-a dus la Wyatt Marshall şi l-a luat la întrebări în legătură cu faptul că l-a pus pe Bill să umble la macara.

— Nu se poate, tată! Se puse în faţa lui şi îşi fulgeră unchii care se uitau la Miloş cu un respect crescând. Era vorba să laşi tribunalul să se ocupe de asta.

— I-am spus lui Owen că nu depun plângere. Îşi arătă cu degetul pieptul masiv şi declară: Eu sunt Miloş Kandratavici, şi sunt un om liber. N-am să las ca nu ştiu ce bărbat în rochie neagră să-mi spună ce e drept şi cum să-mi apăr familia.

Nadia se uită la Owen.

— Cum rămâne cu înfăţişarea la proces de luna viitoare?

— Cum familia ta refuză să depună plângere, o va face compania mea. Wyatt Marshall trebuie să plătească pentru ce a făcut. Cineva putea fi omorât şi nu vreau ca el să creadă că e liber să mai pună la cale ceva. Data viitoare s-ar putea ca cineva să nu mai fie atât de norocos.

— Grozav. Nadia oftă. Îşi fulgeră cu privirea tatăl. Bănuisem că Marshall ţi-a înfrumuseţat ochiul.

— M-a lovit doar o dată, se răsti Miloş, şi asta din cauză că e un laş. M-a pocnit când nu mă uitam.

— Şi de ce ai fost la puşcărie?

— Din cauză că l-am lovit şi eu.

Nadia se uită din nou la Owen.

— În America oamenii ajung la puşcărie pentru că se

apără?

— Păi, nu, recunoscu Owen. Tatăl tău are o condiţie fizică excelentă, pe când Marshall… s-a ramolit, să zicem. Owen se uită la Miloş şi încercă să-şi ascundă respectul pe care îl simţea pentru bătrân. Se pare că tatăl tău l-a scos binişor din circulaţie.

— Şi tu cum ai nimerit în chestia asta? întrebă Nadia. Să nu-mi spui că tu l-ai dus cu maşina la Marshall.

— Fireşte că nu. N-am ştiut nimic despre asta până când mi-a telefonat din puşcărie. Se pare că tatăl tău a considerat că eram cel mai bun candidat care să vină să-l scoată de acolo.

Nadia se întoarse agale spre tatăl ei, ridică un deget şi îl împunse în piept.

— Cum ai putut…

Miloş îi dădu degetul la o parte, se desprinse de capota maşinii lui Owen, îşi pocni palmele de două ori şi urlă:

— Familie, am de făcut un anunţ! Peste mulţime se lăsă tăcerea. Cel mai bun prieten al meu din America ne-a făcut mie şi familiei mele un mare serviciu venind să mă salveze şi să mă susţină. Îi datorez recunoştinţă şi în sfârşit am găsit cum să-l răsplătesc. Se uită în jur până când se convinse că toată lumea era atentă. Eu, Miloş Kandratavici, îţi dau ţie, Owen, una dintre cele mai mari comori ale mele, mâna fiicei mele, Nadia Katrinka.

Owen rămase cu gura căscată.

Nadia nu se uită la Owen, ci continuă să se holbeze la tatăl ei de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată. Un val de roşeaţă îi inundă faţa în timp ce le spunea liniştită ceva pe ruseşte părinţilor. Cu fiecare propoziţie glasul ei se ridica şi cuvintele ieşeau mai repede. Îşi accentua cu braţele cuvintele, iar familia ei făcuse un pas înapoi pentru mai multă siguranţă.

Miloş continua să rânjească, în timp ce vorbele ei

deveneau tot mai sonore şi mai repezite. Nadia îşi termină admonestarea în furie, îşi puse ambele mâini în şolduri şi se uită ameninţătoare la tatăl ei.

Lui Owen nu-i plăceau zâmbetul de pe faţa lui Miloş şi roşeaţa periculoasă a obrajilor Nadiei. Majoritatea rudelor ei găsea că toată treaba era nemaipomenit de amuzantă. Oare de ce ea nu gusta gluma asta evidentă? Se hotărî să facă apel la simţul umorului Nadiei.

— Bănuiesc că asta a fost un nu.

Răspunsul ei, în ruseşte, veni repede şi furios.

Bătu din picior şi îşi agită pumnul micuţ, şi, fără să priceapă o vorbă, Owen înţelese că îl blestema să aibă parte de o moarte lentă şi dureroasă.

Într-un vârtej de praf, Nadia plecă lăsându-şi familia să se uite lung şi uimită după ea.

Owen făcu o mişcare ca s-o urmeze, dar fu oprit de mâna lui Miloş.

— Dacă ţii la viaţa ta, las-o mai întâi să se răcorească, tu, cel mai bun prieten al meu din America.

— Eu sunt singurul tău prieten din America, Miloş. Owen se eliberă de mâna lui şi se uită la dealul pe care Nadia tocmai îl urcase. Nu se îndrepta spre casă. Se ducea spre pârâu. Vrei să-mi spui de ce Nadia a reacţionat cu atâta furie la o glumă? Se uită la Miloş şi se încruntă. Spune-mi că a *fost* o glumă.

— Da, da, a fost o glumă, spuse Miloş. I-am spus cu mult timp în urmă că poate să se mărite din dragoste. Se uită la nevasta lui şi zâmbi blând. Noi vrem ca toţi copiii noştri să aibă ce avem noi.

— Atunci ce a supărat-o?

— Îşi aminteşte de prea multe lucruri. Miloş clătină cu tristeţe din cap. Îşi aminteşte de prietene care au fost obligate să se mărite cu bărbaţi pe care nu-i iubeau şi uneori cu bărbaţi pe care nu-i cunoşteau. Practica aranjărilor căsătoriilor încă mai funcţionează în multe triburi

de ţigani.

Owen îşi trecu degetele prin păr.

— Atunci de ce dracu’ glumeşti cu astfel de lucruri?

Miloş zâmbi cu mândrie.

— Ca s-o opresc să-mi ţină o predică pentru că am ajuns la puşcărie.

Owen înjură în gând.

— Nu mai fi atât de dărâmat, prietene, spuse Miloş şi îl bătu pe spate. Lucrurile sunt splendide.

— Cum poţi să spui asta?

— N-ai observat cum mi-a atacat fiica mea planul?

— Putea oare să-mi scape? Era furioasă ca naiba.

— Da, da, asta e bine. Ar fi fost rău dacă ar fi râs. Asta ar fi arătat că nu simte nimic pentru tine. Dar cum e furioasă ca naiba, asta dovedeşte că are multe simţăminte pentru tine, prietenul meu american.

Owen îşi frecă o clipă bărbia.

— În momentul ăsta nu ţi-aş da o para chioară pe sentimentele ei.

— Ce e aia o para chioară?

— E… nu contează, Miloş. Porni să traverseze şatra ca s-o urmeze pe Nadia. Miloş, cel mai bun prieten ţigan al meu, vrei să-mi faci o imensă favoare?

— Spune şi a ta va fi.

— Data viitoare când mai ajungi la puşcărie, nu mă mai chema.

10

Owen o găsi pe Nadia stând sub un copac şi aruncând pietricele în pârâu. Se apropie agale şi se aşeză lângă ea.

— E mai sigur aici?

— E o ţară liberă. Nu catadixi să se uite la el, ci

continuă să culeagă pietricele din faţa ei şi să le arunce în apa limpede.

— O fi o ţară liberă, dar ferma e a ta.

— Poate că am două treimi din fermă, dar cealaltă treime e a *Companiei* de *Credit Ipotecar Prescott.* Cine spune că nu stai acum pe treimea *Prescott?*

— Pentru ultima dată, Nadia, n-am nicio legătură cu *Compania* de *Credit Ipotecar.*

— Îţi poartă numele.

El oftă din greu, se rezemă în coate şi îşi încrucişă picioarele.

— De ce îmi cauţi motiv de ceartă? Din cauză că tatăl tău m-a chemat pe mine să-l scot din puşcărie şi nu pe tine? Sau din cauză că tatăl tău a făcut o glumă nesărată? Ambele par să fie adevăratele motive pentru care îţi verşi nervii pe mine.

Nadia îşi înconjură genunchii cu braţele şi îşi sprijini bărbia de ele.

— Îmi pare rău, Owen, nu pe tine sunt furioasă. Nici măcar pe tatăl meu. N-a făcut nimic la care să nu mă fi aşteptat să facă. Îi datora lui Owen cel puţin o parte din adevăr. Sunt furioasă pe mine.

— De ce?

— Pentru că am ars podurile. O piatră ateriză în mijlocul pârâului cu un pleoşc sonor.

Owen se uită lung la chipul ei serios.

— Ce poduri ai ars, Nadia?

— Nimic capital. Râse trist. Doar pe cele mai importante. *Pe cele care duceau la fericire şi dragoste.*

— Vrei să-mi vorbeşti despre ele?

— Nu-i cine ştie ce.

— Parcă spuneai că ai încredere în mine.

Nadia îi susţinu privirea rănită.

— Chiar am încredere în tine, Owen.

— Dar nu destul ca să-mi împărtăşeşti secretele tale?

— Încrederea n-are nicio legătură cu asta. Îşi luă privirea de la el în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Secretele mele sunt ruşinea mea. Trebuie să le suport singură povara.

Owen îi cuprinse blând bărbia şi o sili să-şi întoarcă faţa spre el. Zâmbetul lui era plin de tandreţe şi dragoste.

— Unii spun că am umeri puternici.

Ea îşi aruncă privirea spre umerii lui largi.

— Ai dreptate, Owen. Umerii tăi sunt minunat clădiţi. Îşi amintea cum se agăţa de ei ca de singurul lucru solid de pe lume când noapte de noapte Owen o purta către stele.

— M-ai înţeles greşit, Nadia. Nu mă refeream la forma lor, ci la capacitatea lor. Când se spune despre cineva că are umeri puternici, asta înseamnă că este în stare să preia şi problemele altora. Ştiu să ajute la căratul poverii.

— De ce să vrei să-mi suporţi problemele? Eu mi le-am creat, nu tu.

Expresia relaxată de pe chipul lui dispăru.

— Când iubeşti pe cineva, Nadia, împărţi cu el povara. Privirea lui îi parcurse milimetru cu milimetru faţa. Te iubesc, Nadia. Buzele lui urmară acelaşi drum. Lasă-mă să împart povara cu tine. Gura lui prinse o lacrimă solitară care luneca pe obrazul ei palid.

— Mi-e frică.

— De ce?

Ea întinse mâna şi îi mângâie uşor obrazul. Trecuseră ore de când nu se mai întâlnise cu aparatul de ras. În clipa asta ar fi trebuit să fie cea mai fericită femeie din America, dar nu era. Bărbatul pe care îl iubea tocmai rostise cele mai preţioase cuvinte pe care un bărbat i le putea spune unei femei, iar ea nu putea să i le întoarcă. Nu putea să-şi declare dragostea şi, în acelaşi timp, să aibă secrete faţă de el. Owen merita mai mult. Merita mai mult decât o femeie care era a dracului de egoistă ca să renunţe la el. Mi-e frică să nu te pierd.

El zâmbi şi îşi frecă obrazul ţepos de palma ei.

— N-ai să mă pierzi.

— De ce eşti atât de sigur? Tu nu-mi cunoşti trecutul.

— Există un soţ de care nu ştiu?

— *Măritată!* Crezi că sunt măritată! N-ai o părere prea bună despre mine, nu-i aşa?

El zâmbi şi îi sărută degetele.

— Treaba e că am o părere foarte bună despre tine, iubito. Tu eşti cea care ai probleme cu autoapărarea. Tocmai am menţionat cel mai rău lucru la care mă puteam gândi. Mi-am imaginat că atâta timp cât nu eşti măritată cu altcineva, orice altceva va fi floare la ureche. Îi ronţăi vârful unul deget. Nu eşti căutată de poliţie sau mai ştiu eu ce?

— Nu fi caraghios!

Owen ţintea prea aproape de casă. Poliţia o interogase ore, zile, săptămâni întregi până să-i treacă prin cap că ea nu ştia nimic. Ea fusese doar un paravan, foarte bine plătită pentru ignoranţa ei.

— Mă rog, dacă nu eşti măritată şi nici căutată de poliţie, nu văd care-i problema.

— Cum rămâne cu trecutul?

— Ce-i cu el?

Buzele lui îşi urmară drumul peste încheietura delicată a mâinii ei şi pe pielea sensibilă din interiorul cotului.

— Nu-ţi pasă de ce aş fi putut să fac?

Se înfioră când buzele lui urcară mai sus pe netezimea umărului ei pentru ca să se joace cu gulerul bluzei.

Owen îşi înălţă capul.

— Am să fiu sincer cu tine, iubito. Fireşte că sunt curios ce te-a făcut să te simţi atât de rău, dar, indiferent ce a fost, nu va schimba cu nimic ceea ce simt pentru tine. O împinse blând pe spate pe iarba plăcut mirositoare. Nu-mi pasă de trecutul tău, Nadia. Se aplecă peste ea şi îi

înlătură cu gura o buclă neagră. Viitorul tău mă preocupă. Respiraţia lui îi mângâie buzele care aşteptau. Viitorul nostru, Nadia, al tău şi al meu împreună.

— Dar…

Îi puse un deget pe buze.

— În America *dar* înseamnă sfârşitul, aşa că discuţia asta s-a încheiat. Buzele lui luară locul degetului într-un sărut tandru. Dacă într-o bună zi ai să vrei să-mi povesteşti despre trecut, bine. Am să te ascult cu atenţie, dar n-am să te judec, iubito. Trecutul nu e important.

Nadia se cutremură sub buzele lui dulci, seducătoare. El îi oferea încă o zi în paradis, aşa că ea o înhăţa cu ambele mâini. Owen se înşela. Trecutul conta. El o făcuse mai puternică, mai independentă, şi îi fura inocenţa. El o făcuse ceea ce era azi, iar într-o zi Owen va vrea să ştie ce avea ea de spus. În ziua aceea paradisul îi va fi luat.

Îşi încleştă mai mult braţele în jurul gâtului lui Owen. Îl simţi răspunzându-i şi se topi. O iubea! Sărutul ei deveni mai fierbinte, mai disperat. Trebuia să se ţină de paradis cât de mult timp putea.

*

Nadia puse încet receptorul în furcă şi se uită la Owen care stătea în bucătăria ei pe scaunul şubred, căutând cu disperare să se prefacă a nu fi tras cu urechea. Încercă să schiţeze un zâmbet, eşuă lamentabil, se duse la uşa de plasă şi se uită lung spre şură. Gardul fusese reparat în întregime şi se lăfăia sub un strat proaspăt de vopsea albă. Ieri, unul dintre fraţii ei îşi petrecuse toată ziua cosind iarba şi nivelând curtea, iar Rupa fixase uşa şurei ca să nu mai atârne într-o balama. Ferma Kandratavici se îmbunătăţea văzând cu ochii. Până şi IRS şi Victoria Rose tropăiau mândri prin ţarc, de parcă ei ar fi făcut toată treaba. Ce aveau să se facă dacă ea nu putea plăti ipoteca pe fermă?

Puteau să piardă tot.

Owen veni în spatele ei şi îi înlănţui talia cu un braţ. Îşi propti bărbia pe creştetul ei şi întrebă încet:

— Vrei să-mi vorbeşti despre asta?

— Era studioul de înregistrări. Se rezemă de el, lăsându-se înconjurată de căldura şi tăria lui. Au devansat programul de înregistrări cu trei săptămâni. Închise ochii şi se concentră pe sunetul adierii uşoare de vară şi pe bâzâitul unei albine ce se căţăra pe marginea verandei. Auzea toate zgomotele zilei de vară, inclusiv răsuflarea lui Owen, dar nu putea detecta nici măcar o notă muzicală. Muzica ei nu se întorsese, iar timpul trecea în goană. Mi-a rămas mai puţin de o lună să termin de compus cântecele.

Braţele lui se strânseră uşor şi o sărută pe creştetul capului.

— Va veni, Nadia. Dă-i o şansă.

— L-am dat mai mult de o lună şi tot nimic. Doar tăcere. Toate celelalte cântece sunt terminate. Sunt gata să le înregistrez de şase luni. Singurul lucru care mă opreşte este ultimul cântec. Dădu cu palma în rama de metal a uşii de plasă. Sunt pedepsită, pentru că am fost lacomă, Owen!

El încercă să nu râdă şi sfârşi prin a se îneca. După ce putu să respire iar, întrebă uluit:

— Tu, lacomă? Era cea mai altruistă fiinţă pe care o întâlnise. Har fi dat şi luna de pe cer dacă ea i-ar fi cerut-o. Nu avea mobilă în camera de zi, totuşi îşi cheltuise banii, primiţi pentru munca ei, la petrecerea anuală a mătuşii Verna pe un dulap pentru micuţa Liberty.

— Am vrut totul.

Tot ce? Habar n-avea ce voia, dar avea să aibă grijă să capete.

— Am vrut să-mi iau familia din Europa. Am vrut un loc drăguţ, unde să putem trăi cu toţii în pace şi libertate.

— Asta nu-i lăcomie, Nadia, e iubire. O răsuci în braţele sale ca s-o poată privi. Nu vezi? Ai toate astea.

— Am sacrificat toate lucrurile în care am crezut, doar ca să-i scot de acolo, Owen. Îşi luă ochii de la el. Nu e ceva cu care să mă mândresc, dar aş face-o din nou. Cât despre fermă... Ridică din umeri. M-am împrumutat pentru un vis. Unul care e acum pe cale să se destrame. Dacă albumul eşuează, pierd primul cămin adevărat pe care familia mea l-a avut vreodată.

— N-ai să pierzi ferma, iubito. Îi ridică bărbia şi îi atinse buzele cu un sărut tandru. N-am să te las *eu* s-o pierzi.

— N-am să-ţi accept ajutorul, Owen.

— De ce nu? Sunt pe deplin capabil să te ajut să ieşi din situaţia asta. Poţi să-mi dai banii înapoi când ţi se întoarce muzica şi îţi poţi înregistra albumul.

— *Bani! îmi oferi bani?* Se desprinse din braţele lui. În decurs de o clipă el redusese totul la dolari şi cenţi. Se vânduse o dată şi nu avea s-o facă din nou. Prefera să-şi vadă familia trăind în *vardos* şi rătăcind pe drumurile lăturalnice ale Americii decât să-i permită lui Owen să pună un preţ pe dragostea lor.

— Îţi ofer o şansă să-ţi salvezi visul, Nadia.

— Nu, Owen. Te oferi să-l cumperi. Se îndepărtă şi mai mult de el. Chiar vrei să faci ceva pentru mine?

— Ştii bine că da.

— Atunci ajută-mă să-mi găsesc muzica.

— S-ar putea să nu fiu în stare să-ţi găsesc muzica, Nadia. Un zâmbet ştrengar îi, înflori în colţul gurii. Dar pot să-ţi arăt unde să găseşti muzica altora.

*

Nadia se uită cu nespusă încântare prin magazinul aglomerat. Discuri, casete şi CD-uri erau îngrămădite în fiecare centimetru disponibil de la podea la tavan.

Un cântec vechi al lui Glenn Miller se revărsa din două

difuzoare aflate de o parte şi de alta a uşii. Munţi de învelitori de discuri zăceau sub mesele supraîncărcate care gemeau sub greutatea casetelor şi albumelor. Oriunde se uita, era muzică. Muzică de operă şi clasică, muzică western şi country, jazz, blues şi rock. Totul era un talmeş-balmeş. Găsise raiul, şi el se numea *Paul's Music Emporium.*

— Owen, cum naiba ai găsit locul ăsta?

— Am dat de el cam acum cinci săptămâni. Se uită la Nadia care se rotea de jur împrejur. Habar n-avea de unde să înceapă. Ăsta era efectul magazinului *Paul's* asupra noilor clienţi. Lui îi trebuiseră trei drumuri ca să-şi dea seama că nu o să poată niciodată cerceta toată marfa, aşa că de fiecare dată se oprea şi o lua din altă zonă a magazinului, scoţând la lumină comori fără vârstă. Peste cinci ani şi jumătate, bogata lui colecţie de muzică provenise de la *Paul's.* Secretul să găseşti ceva e să-ţi alegi un loc şi să începi să cauţi prin el.

— Nu-i nicio ordine? îşi trecu degetele peste un teanc de albume. Alice Cooper era amestecată cu Mozart şi Willie Nelson.

— Cred că a existat cândva, dar asta a fost cu mult timp înainte ca să intru eu pe uşă.

— Iarăşi te vaiţi, bogătaşule? se stropşi un bărbat masiv în spatele lui Owen.

Owen se răsuci şi dădu mâna cu el.

— Paul, şarpe bătrân, văd că încă te mai furişezi pe la spatele oamenilor. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu o doamnă foarte deosebită, Nadia Kandratavici. Se întoarse spre ea. Nadia, el este patronul, Paul.

Nadia se uită la patron şi îşi ascunse mirarea. Se aşteptase ca magazinul de muzică să fie al cuiva puţin diferit. Paul avea un metru nouăzeci şi cinci, şi un trup de hamal. Purta nişte blugi uzaţi şi un tricou negru *Harley-Davidson* întins la maximum. Un lanţ gros, cromat, îi ţinea

loc de curea, iar în picioare avea cizme negre de motociclist, care îşi trădau nu numai vârsta, ci şi faptul că buşiseră câteva uşi în tinereţea lor. Părul, aproape alb, îi atârna până la mijlocul spatelui într-o coadă de cal, iar barba deasă îi acoperea în întregime vulturul auriu pictat pe tricou. Întinse mâna şi zâmbi la cele trei toarte de aur pe care la avea Paul în urechea dreaptă.

— Bună, Paul, îmi face plăcere să cunosc persoana care se ocupă de toate astea. Îşi flutură mâna, arătând în jur.

Paul îi luă mâna şi îi sărută uşor degetele.

— Acum înţeleg de ce n-a mai trecut Owen pe la mine de două luni.

Nadia se uită la Owen şi roşi.

— Pot să te asigur că dacă aş fi ştiut mai devreme de locul acesta, am fi fost aici. Se mută spre alt teanc de albume şi începu să caute prin el.

Owen clătină din cap când Paul râse.

— Poate ţi se pare nostim acum, dar ce te faci peste şase ore când închizi şi n-o s-o putem scoate de aici? întrebă Owen.

Paul se rezemă de tejghea şi admiră înfăţişarea Nadiei aplecată peste masă.

— Ţin deschis până târziu, cred.

Owen veni mai aproape de Nadia ca să vadă ce album îi captase atenţia.

— Atunci îţi sugerez să-ţi suni nevasta şi cei cinci copii, şi să le spui că întârzii la cină.

*

Două ore mai târziu, Owen o bătu pe umăr pe Nadia.

— Masa e gata.

— Masa?

— E trecut de ora unu, iubito. Arătă cu mâna spre

tejghea, unde Paul muta într-o parte un teanc de discuri pentru a face loc prânzului lor. M-am gândit că, din moment ce s-ar părea că vom avea ore întregi de cotrobăit prin munţii ăştia de discuri, n-ar fi rău să iau ceva de mâncare.

— Ai fost plecat?

Owen gemu şi îşi duse mâna la piept.

— De ce nu-mi înfig un cuţit în inimă? Ar fi mai puţin dureros.

Nadia se înroşi auzind râsul răsunător al lui Paul. Îşi şterse de blugi mâinile murdare.

— Ei bine, puteai măcar să-mi fi spus. Luă cu grijă câteva albume pe care le alesese.

— Ţi-am spus, Nadia. Ţi-am spus că dau o fugă alături să cumpăr nişte sandvişuri şi apă minerală, şi tu ce mi-ai răspuns?

Nadia şterse de praf fiecare album, cu gesturi drăgăstoase. Nu-şi putea permite să le cumpere, dar era gata să nu mănânce o săptămână ca să fie ale ei. Unele lucruri erau mai importante decât mâncarea.

— Dacă nu-mi amintesc că ai plecat, cum să ştiu ce ţi-am răspuns?

— Mi-ai spus să conduc atent. Scoase dintr-o pungă de hârtie un morman de sandvişuri şi o pungă mare cu cartofi prăjiţi.

— Şi? Se uită la mâinile ei murdare. Pot să mă spăl undeva pe mâini, Paul?

Paul îi făcu semn spre perdeaua de mărgele..

— În spate e un vestiar cu o chiuvetă.

— Mulţumesc. Puse cu grijă deoparte setul de albume. Nu lăsaţi pe nimeni să se atingă de astea, spuse ea şi dispăru după perdea.

Paul clătină din cap şi-i zâmbi prietenului său.

— E moartă după muzică, nu-i aşa?

— Ştii, e cântăreaţă.

— Serios? Cu cine cântă?

Paul liră un pumn de cartofi prăjiţi.

— Cu nimeni, e singură. Luna viitoare înregistrează un album pentru copii în şase limbi.

Sprâncenele stufoase şi albe ale lui Paul aproape să ajungă la rădăcina părului.

— Formidabil! Şi înainte ce a făcut?

— A cântat în nişte cluburi de noapte din New York. Foarte selecte, pentru lumea bună.

Paul o studie gânditor pe Nadia când ea reveni lângă ei.

— Owen mi-a spus că ai cântat în New York. În care club?

Nadia se concentră asupra despachetării unui sandviş.

— Era un local mic… probabil n-ai auzit de el. Îi zâmbi lui Owen care îi întindea un pahar cu apă minerală. Ai fost vreodată la New York, Paul?

— Mă duc acolo de două ori pe an. Părinţii mei locuiesc acolo şi le place să le vină nepoţii în vizită. Muşcă din sandviş şi se uită la Nadia care ciugulea nervoasă din al ei. Îmi pari extraordinar de cunoscută. Ai apărut vreodată la televizor?

— Nu, *n-am cântat* niciodată la televizor. Faptul că reporterii îi băgaseră aparatele în faţă şi microfoanele sub nas ca să sporească audienţa ştirilor de la ora şase, nu putea fi interpretat ca o apariţie la televizor într-un show. Muşcă zdravăn din sandviş, fără să-i simtă gustul. Paul o recunoscuse! În orice clipă avea să-i alăture figura titlurilor de pe prima pagină a ziarelor care îi isterizaseră luni la rând pe locuitorii New York-ului. Nu conta că jumătate din ce se tipărise era neadevăr, iar cealaltă jumătate pure speculaţii. Ceea ce conta era că un mucos de reporter o botezase „Amanta din Manhattan” şi îi atribuise rolul principal într-o dramă de prima mână.

— Aş putea să jur că te-am mai văzut undeva,

murmură Paul.

Owen studie obrajii palizi ai Nadiei.

— Se spune că toată lumea are o dublură.

— Asta trebuie să fie, zise Paul. Se uită la Nadia şi zâmbi. Ai fost vreodată în California?

— Tărâmul surferilor, al cutremurelor de pământ şi al Hollywood-ului? Nadia clătină din cap. Mă tem că nu. Vrând să-l abată pe Paul de la subiect, întrebă: Ai fost vreodată la Budapesta?

— Nu. I-am dat călcâie prin Albuquerque odată când mi-a murit porcul.

Nadia se uită derutată la Owen. De ce vorbea Paul despre o fermă de animale?

Owen râse văzându-i faţa mirată.

— Paul vrea să spună că a străbătut pe jos Albuquerque, un oraş din New Mexico, odată când i s-a stricat motocicleta.

Nadia îi întoarse lui Paul zâmbetul.

— N-am fost niciodată în New Mexico şi nici n-am călărit un porc.

Strânseră resturile şi le aruncară la coş, apoi Nadia se întoarse în colţul în care cotrobăise prin albumele vechi. Stătea intenţionat cu spatele la Paul, ferindu-şi faţa. Dacă ar fi insistat să plece acum, după ce toată dimineaţa stătuse grămadă pe albume, Owen şi-ar fi dat seama că nu era ceva în regulă. Şi aşa era destul de rău că tot timpul cât mâncaseră o privise cam ciudat; nu-i trebuia şi alte bănuieli. Cu puţin noroc şi ferindu-se din calea lui, Paul poate că avea să uite să se mai întrebe unde o mai văzuse.

Paul stătea pe scaun, uitându-se gânditor la Nadia şi trăgându-se de barbă. Owen stătea lângă o stivă de discuri şi se uita când la Paul, când la Nadia. O cută adâncă îi brăzda fruntea.

Nadia se strecură printre două mese şi se întinse după un teanc de albume acoperite de praf. Împrăştiind

praful în toate direcţiile, scoase un album al lui Pat Boone. Încercă să-i zâmbească tânărului chipeş de pe copertă, dar dădu greş. Magia căutatului prin această încântătoare peşteră a comorilor dispăruse. Nu mai voia decât să plece înainte ca Paul să-şi dea seama unde o mai văzuse.

*

— Ştiu şi eu, Owen, poate că ar trebui să mergem acasă la mine, spuse Nadia. Se uită la casa impresionantă a lui Owen, în timp ce maşina intra pe alee. Nu se simţise niciodată în largul ei aici şi inventase nenumărate pretexte ca să evite să-şi petreacă noaptea în patul regesc al lui Owen, cu cearceafurile lui făcute pe comandă.

— Tu ai fost cea care a spus că vrea să asculte discurile astea la combina mea stereo.

Nadia se întinse după plasa cu duzina de albume pe care le cumpărase de la Paul. Durerea de cap pe care şi-o inventase ca scuză pentru a pleca de la magazin devenise realitate. Deschise portiera şi se încruntă la reşedinţa impozantă.

— N-o s-o deranjăm pe mătuşa ta?

— Mătuşa Vera a plecat cu două prietene la Cape Hatteras pentru câteva zile. Înconjură maşina şi o luă de braţ. Aşa că toată casa e numai a noastră.

— Dar Sebastian şi Milly? Se uită la cele două urne de ceramică abundând de flori care străjuiau uşa de la intrare.

Toate florile arătau proaspete şi se asortau perfect. Nicio petală nu se ofilise. Reprezentau perfecţiunea şi stilul de viaţă al lui Owen. Avea o casă superbă, o mătuşă minunată, o carieră ideală şi o reputaţie solidă în societate. Totul era perfect în viaţa lui… în afară de ea.

Owen îi cuprinse obrazul în palmă.

— Ce ţi-or fi făcut florile astea? O conduse în holul răcoros. Te mai doare capul? Îi luă punga din mână şi o

puse pe masa de lângă uşă.

Nadia îşi frecă tâmplele.

— Ai o aspirină?

— Aduc eu, domnule, rosti tărăgănat Sebastian.

Nadia se uită la valetul care intrase neauzit.

— Îmi iau eu singură, Sebastian, dacă-mi spui de unde. Se simţea ca o mare impostoare, având-l pe Sebastian s-o servească.

Owen continuă să se uite la Nadia.

— E un flacon cu aspirine în toaleta biroului meu, Nadia.

— Mulţumesc. Îi zâmbi lui Sebastian înainte de a pomi spre biroul lui Owen.

Se întoarse după câteva minute şi îl găsi pe Owen punând un disc. În faţa canapelei, pe o măsuţă, se afla o tavă cu răcoritoare şi prăjiturele.

— Văd că Sebastian a avut de lucru.

— Eu le-am ales. Owen apăsă pe câteva butoane şi primele acorduri ale unui concert de Mozart umplură camera. Le-am dat liber lui Sebastian şi lui Milly în noaptea asta.

— De ce?

— Pentru că, din anumite motive, îţi creează o stare nervoasă. Se aşează pe canapea şi îşi luă paharul. Vrei să-mi spui de ce?

— Nu mă fac nervoasă, zău! Doar că nu sunt genul căreia să-i placă să fie servită.

— Să-ţi aducă două aspirine nu prea e acelaşi lucru cu a-l avea pe Sebastian la cheremul tău.

— Pun pariu că dacă vărs paharul ăsta, într-o clipită ar fi aici curăţând tot înainte ca aceste cuburi de gheaţă să ajungă să se topească pe covor.

— La noapte vom curăţa singuri după noi. Deja a plecat. Îşi puse paharul la loc pe tavă şi se ridică. Vino, vreau să-ţi arăt ceva.

Nadia îi luă mâna întinsă şi se ridică de pe canapea.

— Ai de gând să încerci să mă seduci?

El clătină din cap şi o conduse în hol.

— Te mai doare capul?

— Nu prea tare.

— Bine. O trase uşor spre scara interioară masivă.

— Asta înseamnă că ai de gând să mă seduci?

— Anunţă-mă când nu te mai doare deloc şi vom discuta atunci despre asta. Începu să urce treptele de stejar. În momentul de faţă vreau să vezi pe cineva.

— Parcă spuneai că avem toată casa la dispoziţia noastră.

— Aşa şi e. O conduse în sus pe scări, pe lângă portretele în rame aurite ale strămoşilor lui. Nu-i dădu răgaz să studieze tablourile, ci continuară să urce până ajunseră în holul de la etaj. Se opri în faţa unui portret uriaş, luminat discret. Vreau s-o vezi pe stră-străbunica mea, Ochii Dimineţii Prescott.

Nadia studie uluită tabloul. Nu semăna cu celelalte tablouri care împodobeau casa scării. Tânăra fecioară indiancă, stând lângă un izvor, era fermecătoare şi tot atât de graţioasă ca natura care o înconjura. Era îmbrăcată într-o rochie din piele de căprioară, cu franjuri şi mărgele colorate. Părul ei negru ca noaptea era împletit, iar pometii îi erau înalţi şi mândri. Dar ceea ce îi reţinu atenţia Nadiei erau ochii ei. Erau albaştri precum cerul dimineaţa.

— Stră-străbunica ta a fost indiancă?

— Pe jumătate indiancă. Mama ei era o cherokee, dar tatăl ei necunoscut a fost alb. Când avea cinci ani, mama ei a murit, lăsând-o în grija unei fete bătrâne care era învăţătoare şi care a crescut-o ca pe fiica ei. Jeremiah Prescott s-a îndrăgostit de ea din prima clipă când a văzut-o. După trei săptămâni s-au căsătorit.

— E o poveste minunată! Ochii Dimineţii trăise visul oricărei femei – să fie luată pe sus de bărbatul iubit.

— La început n-a fost chiar atât de minunat. Tot oraşul s-a opus căsătoriei eroului din Războiul Civil, generalul Prescott, cu o „corcitură amărâtă”, cum se exprima Ochii Dimineţii.

— Asta-i cumplit! strigă Nadia.

— De acord. Ochii Dimineţii n-a avut de înfruntat doar snobismul întregului oraş, ci şi o situaţie nouă – acum avea servitori la ordinele ei.

— Şi ce-a făcut?

— Mai întâi, s-a rugat de Jeremiah să renunţe la jumătate din personal, dar el a refuzat.

— De ce? Mi se pare o cerere rezonabilă.

— Pentru că nu aveau unde să se ducă. Era chiar după război şi toată lumea stătea prost cu banii. Nimeni nu i-ar fi angajat. Cel puţin aici aveau un acoperiş deasupra capului, masa asigurată şi câţiva bănuţi în buzunar.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Când Ochii Dimineţii a născut al şaptelea copil, îşi dublase personalul. Râse şi se uită la portret. Se pare că de-a lungul anilor i-a angajat pe toţi vagabonzii care băteau la uşa din spate ca să ceară de lucru sau vreun ajutor. Au mai circulat zvonuri şi că servitorii familiei Prescott erau cel mai bine plătiţi din tot statul.

Nadia se uită la tablou şi zâmbi.

— Stră-străbunica ta a fost o femeie deşteaptă.

— Aşa e. Era bună la suflet şi darnică. Întinse mâna şi îşi plimbă degetele peste obrajii netezi ai Nadiei, apoi îşi înfăşură mâna cu o şuviţă din părul ei. Îmi aminteşti de ea.

— Eu? zise Nadia râzând.

— Bărbaţii din familia Prescott şi-au făcut o tradiţie din a-şi alege cele mai grozave soţii. Îşi eliberă mâna şi îi cuprinse ceafa în palmă. Dacă îţi promit că le măresc salariul lui Milly şi lui Sebastian, te măriţi cu mine, Nadia?

Privirea ei zbură spre faţa lui. Era serios! Oh, Doamne, ce avea să se facă?

— Eu… eu… îşi înghiţi nodul din gât şi căută să găsească totuşi ceva de spus. Eu…

Owen zâmbi.

— Te bâlbâi, iubito.

— Eu… îşi şterse palmele umede de blugi, în timp ce mintea i se învârtejea. Să-i spună nu… să-i spună da…? Să-i spună totul şi să-i dea ocazia să-şi retragă propunerea? Să-şi ţină gura şi să se roage ca Owen să nu-i afle niciodată trecutul? În criză disperată de timp, se bâlbâi din nou:

— N… nu ştiu ce să spun.

— Spune da. O trase aproape şi o sărută uşor. Ce-ţi mai face durerea de cap?

Ea clipi derutată.

— Care durere de cap?

El râse şi se pregăti s-o ia în braţe când, în acel moment, sună telefonul.

— Să nu te mişti de aici. O luă în lungul holului spre cel mai apropiat telefon. Continuăm discuţia când mă întorc. Mai făcu un pas şi îi zâmbi peste umăr. Şi să ştii că aştept un răspuns.

Nadia îl urmări dispărând într-o cameră. Se întoarse cu faţa la tabloul lui Ochii Dimineţii şi se uită lung la femeia care stătea atât de senină sub copacul de lângă pârâu. *A fost oare dragostea ta şi a lui Jeremiah destul de puternică pentru a învinge dispreţul şi diferenţele dintre voi?* Îşi aminti că Owen îi spusese că Ochii Dimineţii născuse şapte copii. *Prostească întrebare!*

Stătea în mijlocul holului şi simţea ecourile fericirii care umpluse casa de-a lungul anilor. Copiii alergaseră pe scările astea, iar un băiat năzdrăvan sau doi, probabil că îşi făcuse vânt pe balustrada asta, spre spaima mamei sau poate spre încântarea ei.

Avea convingerea că Ochii Dimineţii i-ar fi înţeles dilema. Să-l scutească pe Owen de o durere viitoare şi să-i frângă inima acum spunându-i că nu se putea mărita cu el?

Sau să aibă tăria lui Ochii Dimineţii şi să admită faptul că uneori dragostea nu-ţi lasă de ales?

Nadia îşi îndreptă umerii şi se uită solemn la Ochii Dimineţii. Avea să-i spună lui Owen adevărul despre trecutul ei, iar dacă el tot mai voia să se însoare cu ea, avea să se repeadă asupra ocaziei cu atâta grabă, încât o să pară indecent.

— Nadia?

Se răsuci repede şi surâsul îi dispăru de pe faţă. Owen avea o privire foarte ciudată.

— Ce s-a întâmplat?

— La telefon era mama ta. S-ar părea că avem o mare problemă. O problemă cu adevărat serioasă.

— Ce e?

— Oraşul e în mare fierbere şi se cere sânge.

Nadia închise ochii şi întrebă:

— Ce-au mai făcut ai mei de data asta?

— Fratele tău, Nikita, a fugit cu fiica primarului.

11

— Dar, domnule ofiţer, v-am spus deja că Nikita nu-i aici! strigă Nadia. Hărmălaia din stradă era de nedescris şi abia dacă se puteau auzi om cu persoană. Nu doar că şeriful sosise la faţa locului cu două din ajutoarele lui, dar aduseseră cu ei şi jumătate dintre oraş, printre care furiosul primar şi soţia lui. După toate informaţiile, dulcea Anna Leigh, fiica dispărută, avea douăzeci şi trei de ani. În mod sigur destul de mare ca să ştie ce vrea. După cum reacţiona primarul, ai fi zis că Nikita îi furase bebeluşul. Chiar dacă el şi Anne ar fi fost aici, tot n-ar fi avut ce face. Amândoi sunt adulţi şi au făcut-o de comun acord.

Owen gemu când soţia primarului scoase un vaiet

menit să trezească şi morţii şi să-l lase surd. Se dădu mai aproape de Nadia şi şopti:

— Poate o faci pe mama ta să verifice dacă Nikita şi-a luat ceva din lucrurile lui.

Nadia se uită la mama ei şi spuse ceva pe ruseşte. Olenka dădu fuga spre casa mobilată unde îşi ţinea Nikita majoritatea lucrurilor. Nadia clătină din cap în faţa harababurii care domnea în şatră. Unii dintre bărbaţii din oraş încercau să-i interogheze pe ai ei, care recurseseră iarăşi la trucul lor preferat. Se prefăceau că nu înţeleg un cuvânt în engleză.

— Treaba asta este caraghioasă, Owen. Este limpede că la ora asta sunt la zeci de kilometri de oraş.

— Ştiu, iubito. O trase în braţele sale şi o ţinu strâns. Nu chiar aşa plănuisem să-mi petrec seara. Aveam în mine ceva mai puţină lume. Se jucă cu o buclă de pe umărul ei. Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Nadia fu salvată de apariţia mamei ei care vorbea într-o rusă rapidă şi dădea sălbatic din mâini. Nadia află şi se uită la şerif, care aştepta un răspuns.

— Mama spune că lucrurile lui Nikita au dispărut.

— Îi mulţumesc mamei tale că s-a uitat, spuse şeriful.

Primarul îşi înfipse un deget în pieptul şerifului şi se răsti la el:

— Evan, fă ceva, şi fă acum!

— Ce anume ai vrea să fac? Să închid toată familia ca s-o interoghez?

Soţia primarului se văită şi mai tare, iar primarul se făcu roşu ca focul.

— Nu-mi pasă ce faci, şerifule, dar vrem ca mica noastră Anna Leigh să apară în clipa asta!

— Priveşte realitatea în faţă, *primarule,* mica ta fiică, fiica ta trecută de vârsta majoratului, a plecat de bunăvoie spre un loc necunoscut cu Nikita Kandratavici şi nu poţi face nimic în privinţa asta.

— A răpit-o! strigă primarul. Ăsta-i un delict federal.

— Victimele răpite nu-şi fac geamantanele şi le lasă părinţilor lor bilete în care le spun să nu-şi facă griji pentru ele pentru că şi-au găsit dragostea şi fericirea. Şeriful îşi încrucişă braţele şi îl fulgeră cu privirea pe cheliosul primar. Am fost de acord să vin aici numai ca nu cumva să-ţi treacă prin cap să-l linşezi pe bietul băiat dacă el şi Anna Leigh erau aici.

— Vei plăti pentru asta! strigă primarul.

— Niciuna dintre nevestele voastre nu e în siguranţă! ţipă cineva din mulţime.

Owen o împinse blând pe Nadia într-o parte şi făcu un pas înainte. În surdină spuse:

— Wyatt Marshall.

— Zăvorâţi-vă uşile şi ascundeţi-vă nevestele! Sunt cu toţii mincinoşi şi hoţi! strigă Wyatt. Mai întâi, au trişat la cărţi şi mi-au luat iapa premiată, pe Victoria Rose. Apoi au încercat să dea vina pe mine pentru incompetenţa unui bătrân.

Cineva strigă:

— Să-i trimitem înapoi de unde au venit!

— Da, cine are nevoie de unii ca ei aici? strigă o altă voce mânioasă.

Owen ignoră vocile şi mai făcu câţiva paşi ameninţători către colericul Wyatt care arăta de parcă ar fi băut o săptămână.

— Ţine-ţi gura, Wyatt! Pe nimeni nu interesează să audă ce are de spus whisky-ul din tine!

Wyatt făcu un pas împleticit spre Owen.

— Ia te uite! Domnul apărător al celor asupriţi! Ai mai angajat nişte hoţi în ultimul timp?

Peste şatră se lăsă tăcerea.

— Te avertizez, Wyatt, rosti Owen.

— Mă mir că mai poţi vorbi, Prescott. Îmi închipui că trebuie să-ţi fie destul de greu cu nasul îngropat în fustele

târfei ăsteia…

Pumnul lui Owen pârâi când întâlni maxilarul lui Wyatt. Omul dădu ochii peste cap şi se prăvăli la pământ. Owen se uită în jos la mormanul de haine jegoase şi la bărbatul din ele, şi se cutremură. Îşi mută privirea pe pumnul care îi zvâcnea şi mormăi pentru sine:

— L-am pocnit!

Miloş îl luă pe Owen pe după umeri şi se uită lung la bărbatul inconştient de jos.

— Ai făcut bine, prietene. Fără să-i pese dacă îl auzea cineva, întrebă în englezeşte: Acum îl spânzurăm?

— Nu, Miloş. Lăsăm legea să rezolve asta. Se uită la şeriful care stătea lângă el. Evan, vrei te rog să-l închizi până se trezeşte?

Şeriful încercă să-şi ascundă un zâmbet şi le făcu semn ajutoarelor sale.

Owen se uită la Nadia şi îi întinse mâna. Ea înaintă şi i-o luă cu gingăşie. Owen îşi plimbă privirea peste mulţime. Primarul se uita tâmp la trupul ghemuit al lui Wyatt. Ochii, îi ieşiseră din cap şi rămăsese cu gura căscată. Nevasta lui se oprise, în sfârşit, din văitat. Cei câţiva bărbaţi din oraş păreau să fi înţeles în cele din urmă că Miloş vorbise într-o engleză fluentă şi că înţelesese fiecare insultă a lui Wyatt. Owen oftă şi o strânse de mână pe Nadia.

— Astăzi nu sunt mândru că sunt american, îi spuse el mulţimii. Aţi venit cu toţii aici plini prejudecăţi şi porniţi împotriva unei rase despre care nu cunoaşteţi nimic. Fiecare are strămoşi care au venit în această ţară mare şi au suferit de pe urma aceloraşi prejudecăţi de care aţi dat voi dovadă azi. N-am învăţat nimic în ultimii trei sute de ani. Unde este măreaţa ospitalitate sudistă de care vorbeşte mereu toată lumea? N-a ieşit deloc în evidenţă de când Kandratavicii au venit aici. Poate că fac lucrurile niţel mai altfel decât voi, dar cine sunteţi voi ca să spuneţi că felul în care le fac ei e greşit. Fiecare dintre voi a pierdut

bani jucând cu Wyatt şi a trebuit să-i plătească. Dar când el a pierdut-o pe Victoria Rose la o partidă de cărţi corectă, strigă că e furat. Owen se uită la Miloş. Toţi îl cunoaşteţi pe Jimmie Lee, băiatul lui Eugenne. Dacă nu era Miloş care să-şi rişte propria viaţă, Jimmie n-ar mai fi fost astăzi printre noi. Şi cum răsplătim noi familia asta? Urmărindu-le copiii în magazinele noastre, de parcă ar fi nişte hoţi gata să ne lase rafturile goale. Refuzând să-i angajam pentru munci pe care probabil sunt mai mult decât calificaţi să le facă. Îl ţintui cu privirea pe un bărbat înalt şi slab. Al, de luni de zile dai anunţuri pentru un mecanic, dar când Zanko a venit la uşa ta i-ai spus că postul s-a ocupat. Chris, cum e cu postul cu jumătate de normă pe care îl ai liber la moară?

Owen le dădu un minut să digere faptele înainte de a se întoarce spre primar.

— Ellis, te ştiu de-o viaţă. N-ai venit aici să-ţi cauţi fiica; ai venit să-ţi exerciţi puterea asupra oamenilor. N-a fost nicio încălcare a legii. Fiica ta e destul de matură ca să ia decizii. Ţi-a trecut o clipă prin cap că poate familia Kandratavici este îngrijorată pentru fiul ei? El e în ţara asta numai de şase luni. Poate că ei se întreabă ce fel de fiică ai crescut de le-a ademenit băiatul să plece de lângă ei într-o lume despre care nu ştie nimic. Owen clătină din cap cu tristeţe. Poate că dacă ai fi venit aici ca tată şi ai fi stat de vorbă cu ei ca nişte părinţi, poate ai fi aflat unde au dispărut tinerii îndrăgostiţi. Dar aşa, s-au irosit ore preţioase.

Începu s-o tragă pe Nadia departe de mulţimea tăcută.

— Oricât îţi iubesc familia, nu mai vreau să mă ocup de problemele ei în seara asta.

Nadia se uită la ai ei, la şerif, la primar. Owen rezolvase superb ultima criză a Kandratavicilor.

— Cred că putem pleca liniştiţi, spuse ea.

El îi deschise portiera.

— Ce şanse avem să fim deranjaţi din nou?

Ea se uită la mulţimea care se dispersa şi îl văzu pe primar dând mâna cu tatăl ei. Ceilalţi bărbaţi din oraş discutau cu unii membri ai familiei ei, iar ajutoarele şerifului îl puneau pe Wyatt pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. Un zâmbet îi înflori în colţul gurii.

— Cred că şansele sunt de partea noastră.

— Grozav! Owen trânti portiera şi se grăbi să-şi ocupe locul de la volan. Ne întoarcem la mine, Owen? Trebuie să-ţi arăt ceva foarte important.

El porni motorul.

— Să nu-mi spui că şi tu ai portretele strămoşilor tăi.

— Nu, ceva mult mai relevant. Se uită la mâinile care îi tremurau. Vreau să-mi vezi trecutul.

*

Nadia desprinse câteva cuburi de gheaţă din tăviţa lor şi le puse într-un prosop de vase curat. Se duse la Owen şi îi aşeză prosopul pe mâna dreaptă.

— Nu cred că s-a rupt ceva. E doar umflată.

El îşi îndoi degetele. Îl dureau puţin, dar putea să şi le mişte.

— Îmi pare rău, Nadia. N-am obiceiul să pocnesc lumea. Îşi flexă iar degetele. De fapt, este prima dată când am lovit pe cineva fără să fiu în autoapărare.

Ea începu să scoată din frigider preparatele pentru sandvişuri şi le puse pe masă.

— A căutat-o cu lumânarea. Se uită la ceas. Era trecut de opt. Sper că n-ai nimic împotrivă să mâncăm sandvişuri. E prea târziu să încep să gătesc ceva.

— Aveam de gând să te hrănesc la mine acasă.

Nadia zâmbi şi întinse maioneză pe o felie de pâine.

— Ce am fi avut?

— Chifle, dulceaţă de zmeură şi şampanie frapată.

Întinse mâna şi luă o felie de şuncă. Aveam de gând să sărbătorim.

— Da, mă rog, în privinţa asta… Puse carnea pe pâine şi cu un gest îndârjit tăie sandvişul în două.

Owen urmări lama ascuţită care diseca al doilea sandviş şi îşi înghiţi nodul din gât.

— Nu mi-ai dat niciun răspuns. Din câte ştia, niciun bărbat nu fusese vreodată înjunghiat pentru că-i ceruse unei femei să se mărite cu el.

Ea se încruntă la sandvişuri şi trânti o mână de cartofi prăjiţi pe fiecare farfurie.

— Tu ai secrete mari în trecutul tău? întrebă ea.

Owen îşi simţi toţi muşchii contractându-se.

— Trecutul meu este o carte deschisă, Nadia. Crow’s Head e o comunitate foarte mică. Ar fi imposibil să ascund în debara vreun secret mare. Întinse mâna şi îi mângâie tandru degetele. Are importanţă că n-am?

— Nu. Întoarse mâna şi îi prinse degetele. Dar eu am o debara plină. Şi crede-mă, nu-s deloc fleacuri.

— Dacă le împărţi cu mine, vor fi pe jumătate cât sunt.

— S-ar putea totuşi ca povara să fie prea mare pentru tine ca să te poţi descurca cu ea. Privirea ei îi studie chipul frumos. Îi mângâie drăgăstoasă maxilarul puternic şi buzele ademenitoare. Degetele ei se strânseră tremurătoare pe mâna lui.

— De ce nu mă laşi pe mine să judec? Te iubesc, Nadia, şi tot voi dori să fii soţia mea, indiferent despre ce e vorba.

Ea încercă să zâmbească.

— Frumoase vorbe pentru un bărbat care nu cunoaşte faptele.

— Spune-mi faptele, iubito, şi lasă-mă să-ţi dovedesc că vorbele sunt adevărate.

Nadia îşi coborî privirea pe sandvişurile din faţa ei.

— Mai întâi mănâncă.

Owen zâmbi şi muşcă zdravăn din sandvişul lui. Ultimul obstacol spre inima Nadiei era pe cale să fie depăşit. Nu avea să se mai ascundă după secretele ei. Îl câştigase încrederea. Nu-i mai rămânea decât să-i câştige dragostea.

Douăzeci de minute mai târziu, Owen stătea în dormitorul liber, în faţa debaralei, cu o rangă în mână.

— Când mi-ai spus că ai o debara plină, m-am gândit că glumeşti. Introduse ranga între uşă şi toc şi se lăsă cu toată greutatea pe rangă.

— Vrei să-mi mai spui o dată de ce ai bătut uşa în cuie?

Nadia îşi muşcă buza de jos.

— N-am vrut să descopere cineva din întâmplare ce se află în spatele uşii.

— Ai avut vreun motiv să foloseşti atâtea cuie? Şi de ce a trebuit să fie atât de mari? Reuşi să crape uşa cu încă un sfert de centimetru. Voiai să nu intre nimeni sau e ceva înăuntru care nu voiai să iasă?

În faţa puterii lui, uşa se deschise brusc şi Owen se dezechilibra şi ateriză în fund în faţa debaralei. Acum nu mai era cale de întoarcere. Secretele ei ieşeau în sfârşit la iveală.

Owen se uită în debara. Se frecă la ochi şi se uită din nou. Imaginea era aceeaşi.

— Majoritatea oamenilor au schelete în debara, iubito, dar nu tu. Întinse mâna şi pipăi tivul unei rochii roşii. Ai în el hainele tale. Se uită peste umăr la ea. Ce original!

— Owen J. Prescott, vreau să faci cunoştinţă cu trecutul meu. Întinse mâna spre debaraua înţesată.

Owen se uită când la Nadia, când la debara, înaintă cu un pas şi cotrobăi fără rost printre umeraşe. În mica debara era destulă mătase şi atâtea rochii cu paiete cât s-o ţină un an fericită pe Elizabeth Taylor. Niciuna dintre toaletele alea

nu părea potrivită pentru Nadia. Părea ca şi cum cineva avea o rudă care lucra la departamentul expediţie a magazinului *Fredrick's* din Hollywood. Se uită pe spatele uşii unde se afla un suport de pantofi. Cele douăzeci de buzunare erau înţesate cu cel puţin treizeci şi cinci de perechi de pantofi cu toc cui, tot atât de fără gust şi ţipători ca şi rochiile. Sub rochii, pe podea, se afla o cutie de carton. Owen mângâie o rochie de culoarea untului, se uită la etichetă şi se încruntă. Era un model original, din mătase pură. Nadia închisese în debara rochii valorând o avere.

— Primesc vreo explicaţie sau trebuie să ghicesc?

— Explicaţia e în cutia de carton. Întinse mâinile şi scoase cutia din debara. Am salvat tot pe ce am putut pune mâna. Luă cutia şi i-o dădu.

Owen clătină cutia şi îi testă greutatea.

— Toată asta e despre tine?

— Nu toată, dar eu sunt una dintre protagonişti.

Owen se uită la cutie şi se încruntă.

— De ce nu-mi spui direct despre ce e vorba? Astfel aş putea sări peste toate astea şi aş afla adevărul în acelaşi timp.

— Dar publicul nu mă percepe în adevărata lumină, Owen. El ştie doar ce a citit sau a văzut la televizor. Pentru restul vieţii mele voi fi judecată după ceea ce se află în cutia asta.

— Aşadar, Paul te-a recunoscut de la televizor.

— Dacă vara trecută era în New York şi avea un televizor prin preajmă, i-ar fi fost imposibil să nu mă vadă.

Owen fluieră moale.

— Acum chiar sunt curios. Cântări din nou cutia. Ce-ai făcut, ai comis o crimă?

— Nu, n-a murit nimeni.

— Am să capăt adevărul?

— După ce treci în revistă albumele cu tăieturi din ziare, iar dacă vei mai fi interesat să cunoşti şi versiunea

mea, da, Owen, am să-ţi spun adevărul. Se duse spre uşă. Găseşte-ţi un loc confortabil şi descoperă ce fel de femeie ai cerut de soţie. Când termini, mă găseşti în bucătărie.

Owen rămase în camera goală, liniştită, ţinând cutia în braţe şi ascultând paşii ei coborând scara. Apoi se aşeză pe covor, se rezemă de perete, deschise cutia şi se pregăti să înfrunte trecutul Nadiei.

*

Nadia îşi mai turnă o ceaşcă de cafea, luă o înghiţitură şi aruncă întreaga ceaşcă la canal. Stomacul ei nu mai suporta atâta cofeină. Trecuseră două ore şi Owen tot nu părăsise camera. Iar ea trebuia să fi ştiut. Stătuse într-o tăcere totală, numărând minutele şi ascultând să-i audă paşii.

Ştia ce spunea fiecare articol din cutia ei. Le citise pe toate de cel puţin zece ori, pe unele chiar mai mult. Fiecare fotografie îi era întipărită în memorie de parcă ar fi fost ieri.

Acum cinci ani, când pusese prima dată piciorul în America, avusese un singur ţel: să facă destui bani ca să-şi aducă familia în America. Îşi pusese toate speranţele în această ţară. America trebuia să fie tărâmul tuturor posibilităţilor. Un loc unde visurile deveneau realitate. După un an de servit toată ziua pe la mese şi de cântat prin baruri de noapte, abia strânsese bani cât să-i scoată din Rusia pe trei dintre fraţii ei. Familia ei îi refuzase oferta – fie veneau toţi, fie niciunul. Îşi simţise visurile şi speranţele îndepărtându-se tot mai mult. Unul dintre albumele ei cu tăieturi din ziare conţinea câteva anunţuri, câteva fotografii publicitare, dar niciunul din visurile ei.

Articolele următoare îi înfăţişau ascensiunea rapidă. În câteva luni ajunsese să cânte la unul dintre cele mai selecte cluburi de noapte din Manhattan şi să primească un salariu astronomic. De asemenea, avea legături cu unul

dintre cei mai renumiţi mafioţi din New York, Anthony Ciotti, mai cunoscut sub numele de Big C. Împărţea cu el un apartament de lux, cu vedere spre Central Park, şi de multe ori era pe post de amfitrioană la seratele date de el. FBI încerca să-i întocmească un dosar lui Big C. pentru escrocherie, dar nu putea strânge destule dovezi. Treaba a atins apogeul când Fiscul l-a închis, în sfârşit, pentru evaziune fiscală.

Procesul a ţinut capul de afiş al ziarelor seară de seară, iar ea a fost etichetată ca „Amanta din Manhattan”, care nu voia să vorbească. Big C. a primit între cinci şi şapte ani de închisoare, iar „Amanta din Manhattan” a fost uitată.

Nadia se duse la uşa de plasă şi se uită în noapte. În cutie nu exista nimic care să-i explice acţiunile. Owen nu avea niciun motiv să se îndoiască de acele articole. După toate aparenţele, fusese amanta şi confidenta lui Anthony Ciotti.

Oftă şi îşi lipi obrazul de metalul rece al ramei. Doi ţânţari flămânzi, sesizând o victimă caldă, bâzâiau pe plasă. Ar fi fost mai uşor să-i spună mai întâi adevărul, iar apoi să-i dea să citească articolele, dar trebuise să fie sigură. Avea el destulă încredere în ea ca să-şi dea seama că nu putea fi femeia din articolele alea? O iubea suficient cât să vrea să cunoască adevărul? Un al treilea ţânţar li se alătură celorlalţi doi.

Scârţâitul podelei de sus o anunţă că aşteptarea luase sfârşit. Owen se îndrepta spre scări.

12

Owen intră în bucătărie şi se uită la femeia care stătea cu spatele şi privea în noapte. Apoi, punând câteva

fotografii pe masă, se îndreptă spre ibricul de cafea. I-ar fi priit mai mult ceva tare, dar se opri la cafeaua Nadiei. Se rezemă de masă şi spuse moale:

— Au fost unele dintre cele mai bune scrieri de ficţiune pe care le-am citit în viaţa mea.

Nadia se întoarse încet.

— Ficţiune?

— Doar nu-ţi închipui că aş fi crezut aşa ceva.

— Partea cu Big C. închis pentru evaziune fiscală a fost adevărată. Plecă de lângă uşă şi se uită la fotografiile de pe masă. Toate erau fotografiile ei.

— Tipul era vinovat pentru mult mai multe. O urmări cum umblă prin fotografii.

Ea ridică din umeri.

— Probabil. Alese o fotografie alb-negru făcută cu patru ani în urmă, când sosise în America. Arăta atât de tânără şi naivă, plină de visuri şi speranţe! Tony are o calitate de netăgăduit, îşi iubeşte soţia şi copiii.

— Soţia? În articole n-am găsit nicio menţiune despre soţie şi copii.

Nadia lăsă fotografia să-i cadă din mână peste celelalte.

— Ştiu. Se uită la Owen. Cum se face că nu crezi ce e scris negru pe alb?

El puse ceaşca pe masă.

— Te cunosc, Nadia. Ai fost tu jucăria unui mafiot cum sunt eu vedetă de rock-and-roll.

— Te-am auzit cântând sub duş, Owen.

Owen întinse mâna şi îi cuprinse blând obrazul în palmă.

— Atunci ştii că nu mă simt în stare să cânt o melodie ca lumea. Mai bine te-ai ruga ca odraslele noastre să moştenească vocea şi răbdarea mea. O sărută uşor pe buze.

— Odraslele? şopti Nadia. Deci tot mai vrei să te însori

cu mine fără să cunoşti adevărul.

— Cum te poţi îndoi de asta? O mai sărută o dată. Trebuie să recunosc că sunt extrem de curios de ce ai stat cu un bărbat însurat şi mare mafiot. Ai cinci minute ca să-mi explici totul despre Big C.

Ea îi înconjură gâtul cu braţele şi scânci.

— De ce numai cinci minute?

— Pentru că doar atât mă pot abţine să nu fac dragoste cu tine.

Ea zâmbi o clipă, apoi întinse mâna după o fotografie şi deveni serioasă.

— Asta sunt eu acum patru ani când am coborât de pe vapor. Tocmai primisem prima mea slujbă într-un băruleţ.

— Mi-am dat seama.

— Cum? Se uită la fotografie. Purta aceeaşi rochie roşie cu care se îmbrăcase la prima întâlnire cu Owen.

— După ochi. Le împrăştie pe masă şi le aranjă într-o perfectă ordine cronologică. Uite – arătă prima fotografie – aici eşti fericită şi ai ochii plini de visuri. Degetul lui trecu la următoarea. Aici tot mai visezi, dar ţi-e mai greu.

— Asta e făcută când mi-am dat seama că îmi trebuie mai mult decât visuri şi muncă pe brânci ca să-mi scot familia din Europa.

— În asta încetaseşi să mai visezi. Iar în asta au început secretele.

Nadia îşi muşcă buza şi studie fotografia.

— Într-o noapte, după ce mi-am terminat numărul, m-a vizitat un domn foarte bogat. Mi-a oferit un târg pe care n-am putut să-l refuz. Se părea că acest domn avea o fiică pe care o iubea foarte mult şi ar fi făcut orice ca s-o protejeze. Maria, aşa o chema pe fiica lui, era îndrăgostită de un bărbat pe care ştia că tatăl ei nu l-ar fi acceptat niciodată şi erau căsătoriţi în secret.

— Anthony Ciotti, îngână Owen.

— Cum spuneţi voi, binko?

— Bingo, iubito. Continuă.

— Tony şi Maria şi-a tăinuit căsătoria până când urma să se nască primul copil. I-au spus tatălui Mariei şi, cum îţi poţi imagina, s-a dezlănţuit iadul. Tony i-a ascuns pe Maria şi pe fiul lor, şi a încercat să-şi făurească singur un nume în singurul fel pe care-l ştia – pe străzi. Pe măsură ce reputaţia şi bogăţia lui creşteau, i s-au înmulţit şi duşmanii. Maria se certa încontinuu cu tatăl ei. Refuza să-l părăsească pe Tony, iar acum era pe drum cel de-al doilea copil al lor. Tatăl Mariei şi-a dat seama că Maria şi nepoţii lui aveau nevoie de mai multă protecţie decât le putea oferi Tony. Nimeni, nici chiar cei mai apropiaţi asociaţi ai lui Tony, nu ştia de familia lui. Duşmanii lui Tony adulmecau întruna, căutând să-i afle punctul slab.

— Aşa că tatăl Mariei te-a angajat să faci pe amanta lui Tony.

— De la Tony n-aş fi luat un ban, căci nu ştiam precis de unde provenea, dar cu tatăl Mariei era altă poveste. Toţi banii lui proveneau din surse licite. Din ce mi-a dat el şi din ce am câştigat eu cântând în clubul de noapte, am adunat destul cât să-mi pot aduce aici întreaga familie.

— Pe Maria n-o deranja că trăiai cu Tony?

— N-am trăit cu Tony, Owen. Bătu cu piciorul în podea. Jucam doar nişte roluri. Tatăl Mariei i-a instalat pe ea şi pe copii într-un apartament elegant în Manhattan. Tony şi cu mine aveam apartament alăturat. Erau trei apartamente la etajul nostru – al meu, al Mariei şi al nu ştiu cărui pilot care nu era niciodată în New York. Tony mă lua de la club şi mergeam împreună acasă în fiecare noapte. El se ducea în apartamentul Mariei, eu în al meu. De câteva ori am dat nişte petreceri în apartamentul meu ca paravan. Timp de doi ani ne-am jucat rolurile, prostind pe toată lumea şi pe duşmanii lui Tony. Zâmbi unei amintiri. De câteva ori, chiar am avut grijă de copiii lor, ca Maria şi Tony

să poată petrece singuri câteva ore.

Owen se uită la fotografii. Acum înţelegea secretele din ochii Nadiei. Timp de doi ani Nadia încetase să existe. Îşi sacrificase douăzeci şi patru de luni din viaţa ei din dragoste pentru familia ei.

— A meritat?

Ea se uită la femeia strălucitoare, dacă nu chiar ţipătoare uneori, care o privea din fotografi, şi zâmbi slab. Trecutul ei zăcea în faţa bărbatului pe care îl iubea, dar el nu fugise îngrozit sau dezgustat.

— Aş face-o din nou dacă ar trebui. Se uită în jur. M-am ales cu ceva din asta. N-a mai trebuit să servesc toată ziua pe la mese, aşa că am lucrat la cântecele mele pentru copii. La vremea când s-a terminat procesul, aveam destule ca să contactez o companie de înregistrări care s-a arătat interesată de ideea mea de a face un album pentru copii.

— Ce s-a întâmplat cu Tony şi Maria?

— După ce a fost condamnat, ea l-a pus să aleagă: ori acceptă oferta tatălui ei de a primi un post într-o ţară străină când avea să iasă din închisoare, ori nu avea s-o mai găsească acolo când avea să fie eliberat. Se pare că Maria se săturase să-şi mai vadă bărbatul ţinându-mă în braţe în toate ziarele, şi spunea că băieţii aveau nevoie de un tată. Ultimul lucru pe care l-am auzit este că Tony va pleca în câţiva ani în Brazilia.

— Ai mai avut vreo veste de la ei?

— Nu. Tatăl Mariei ştie unde locuiesc, totuşi. La două zile după ce m-am mutat aici, a sosit Fiscul cu un bilet de mulţumire de la el. Îmi spunea că îmi va fi veşnic recunoscător că n-am suflat o vorbă despre faptul că Tony avea o soţie şi că n-am vorbit la proces.

— Ai minţit în boxa martorilor? Owen înlemni.

— Fireşte că nu. Asta e America. Poţi ajunge în puşcărie dacă minţi în tribunal. Nimeni nu m-a întrebat dacă Tony avea soţie. M-au tot întrebat despre afacerile lui

şi le-am spus adevărul. Nu ştiam nimic.

Owen se ridică.

— Aşadar, acum îţi cunosc toate secretele. Înaintă spre ea.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu le-ai sufla alor mei despre cum am făcut rost de bani ca să-i aduc pe toţi aici.

— Ei cum cred că ai strâns atâţia bani?

— Asta e America, Owen. Ei încă mai cred că aici totul e posibil.

— Serios? O rezemă de masă şi expresia afabilă îi dispăru. Dacă mai pui vreodată la cale un număr de senzaţie ca ăsta, te pun pe genunchi şi îţi ard o mamă de bătaie la fund de n-ai să poţi sta jos o săptămână.

Nadia făcu ochii mari.

— De ce ţipi aşa?

— Pentru că sunt furios pe tine. Dădu în masă cu pumnul umflat şi se strâmbă de durere. Ai vreo idee de ce putea să ţi se întâmple?

— Eu…

— Nu poţi fi chiar atât de naivă să nu ştii la ce pericol te-ai expus? O înghesui în masă şi strigă: în Rusia nu există criminali? Nu ştia dacă s-o zgâlţâie sau dacă s-o sărute în neştire. Ridică mâna şi îi mângâie obrazul. Puteai să fii omorâtă.

Ea îl privi mirată.

— N-am fost. Când lucrurile au început să devină un pic riscante, Tony mi-a angajat un bodyguard.

Owen se trase de lângă masă şi îşi trecu degetele prin păr.

— Doamne, Nadia, n-ai înţeles pericolul? Nu l-ai văzut?

— Zilnic. Dar am mai văzut şi pericolul ca familia mea să rămână într-o ţară destabilizată. Am văzut zilnic pe CNN omoruri şi lupte, şi m-am rugat ca printre cei ce zăceau morţi pe străzi să nu fie nimeni dintre cei pe care îi

cunoşteam.

Owen se opri din mers şi se uită bine la Nadia. Spaima pe care o simţise ea încă mai avea puterea să-i facă glasul să tremure. Oare el ce-ar fi făcut dacă familia lui era acolo? Ar fi avut destul curaj să-şi rişte viaţa s-o aducă la adăpost? îi plăcea să creadă că ar fi avut, dar Nadia o dovedise. Deschise braţele şi spuse:

— Nu credeam că e posibil, dar cred că te iubesc şi mai mult.

Ea zbură în braţele lui, murmurând nişte cuvinte ruseşti, melodioase.

El râse şi o strânse mai tare.

— Îmi sună cunoscut... Ce înseamnă? îşi amintea că ea şoptise aceleaşi cuvinte în nopţile lor.

— Aşa se spune în ruseşte „te iubesc”. Zâmbi radioasă şi se întinse după gura lui.

Owen o luă pe sus şi porni cu ea spre scară.

— Cele cinci minute s-au scurs.

Nadia îşi trecu mâna peste pieptul lui şi peste partea din faţă a blugilor. Zâmbi când fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul pe prima treaptă.

— Asta-i nimic, spuse ea.

Owen o prinse mai bine şi continuă să urce, rânjind.

— N-ai pic de ruşine, femeie?

Nadia îşi aruncă pe spate capul şi râse din toată inima.

— Nu, Owen, ruşinea s-a dus odată cu secretele. Nu mi-a rămas pentru tine decât dragoste şi cinste.

El o lăsă încet lângă pat. Se întinse şi aprinse lumina. Asta era Nadia care pusese piciorul în America. Ochii ei străluceau de speranţă şi de visuri de viitor. Nici urmă de secrete pe care le purtase cu atâta curaj.

— Doamne, cât te iubesc! O trase în braţe şi o sărută cu promisiunea de a-i îndeplini fiecare vis.

*

Nadia zâmbi pe pieptul lui cald. În somn, respiraţia lui era domoală şi regulată. Se întinse să tragă cearceaful, căci briza răcoroasă a nopţii învolbura perdelele.

După o clipă renunţă. Cearceaful era înfăşurat printre picioarele lui, iar ea nu avea inima să-l trezească. Se întinse încet peste marginea patului şi trase pledul care căzuse pe podea în timp ce făcuseră dragoste.

Îl întinse uşor peste trupurile lor goale şi se cuibări din nou la pieptul lui. Chiar şi în somn braţele lui o înconjurau cu tandreţe! închise ochii şi se pregăti să adoarmă.

O clipă mai târziu ochii i se deschiseră brusc, dar nu îşi mişcă niciun muşchi. Nici măcar nu respiră. Asta era. Nu fusese o închipuire. O melodie dulce izvora într-un colţ al minţii ei şi creştea cu fiecare clipă. Era un cântec plin de speranţe, visuri şi iubire. Era un cântec despre o bufniţă bătrână şi înţeleaptă pe nume Owen, care refuza să renunţe. Nadia închise ochii şi lăsă muzica s-o pătrundă, s-o înconjoare cu simpla ei bucurie. Ce bine se potrivea faptul că îşi compunea ultimul cântec în timp ce se afla în braţele iubitoare ale lui Owen!

Epilog

— Dacă nu ne grăbim pierdem avionul, Nadia, spuse Owen. I-l încredinţă pe fiul lor de trei ani, Jeremiah, lui Sebastian, ca să ia cele două geamantane pe care valetul le cărase pe scări.

— Vin! strigă Nadia din bucătărie unde le dădea lui Milly şi mamei ei ultimele instrucţiuni cu privire la programul lui Zachary, copilul lor de opt luni. Deci, reţineţi, nu-i plac legumele verzi, ci numai cele galbene. Verifică din

nou itinerariul lor care era lipit pe uşa frigiderului, completat cu numele hotelurilor, numere de telefon şi numere de la Salvare. Aveţi grijă să-şi bea laptele şi nu-l lăsaţi să mănânce iar săpun în cadă.

— Plecaţi doar pentru zece zile, Nadia, se văită mama ei. Cred că pot să mă descurc cu nepotul meu zece zile.

Îl luă în braţe pe micul Zachary care rânjea în braţe cu gura până la urechi şi începu să-i şoptească cuvinte drăgăstoase în ruseşte.

— Nadia! strigă Owen din nou. N-ai uitat să-ţi iei vitaminele?

Ea se întinse şi luă de pe frigider uriaşul flacon albastru cu vitamine preparate şi îl băgă în poşetă.

— Le-am luat, dragă, Se mângâie uşor pe burta uşor rotunjită şi ieşi din bucătărie urmată de mama ei, de Milly şi de fiul ei. N-ai uitat biletele?

Owen îşi verifică buzunarul.

— Nu le-am uitat. Îşi văzu soţia luându-l pe Zachary din braţele mamei ei. Ne aşteaptă şoferul, iubito.

Nadia îşi sărută băieţelul şi îl îmbrăţişă lung.

— Să mai aştepte o clipă. Îl mai sărută o dată, zgomotos, înainte de a i-l trece lui Owen. Întinse mâinile după micul Jeremiah care şedea pe umărul lui Sebastian. Vino sufleţel, şi mai dă-i mămicii tale un pupic. Jeremiah veni din tot sufletul. Acum promite-mi că ai să fii băiat cuminte şi ai să-i asculţi pe mătuşa Vera, pe bunica şi bunicul, pe Sebastian şi pe Milly, şi pe unchiul Stevo şi mătuşa Yelena…

— Iubito, dacă îi înşiri pe toţi din familie care rămân aici să aibă grijă de doi copilaşi, sigur o să pierdem avionul, şi *cum va arăta asta?* Primul *tău* tur european şi ai să-ţi ratezi debutul. I-l luă pe Jeremiah din braţe şi i-l dădu lui Miloş.

Nadia se uită la feţişoarele dulci ale fiilor ei şi simţi că ochii i se umplu de lacrimi.

— Poate că ar trebui să aşteptăm până…

Owen o trase pe uşă, în timp ce Sebastian se grăbea în faţa lor cu bagajele.

— Acum doi ani ai promis companiei de înregistrări şi micuţilor tăi fani un tur incluzând opt oraşe.

— Asta a fost înainte să ştiu că eram gravidă cu Zachary. Se uită peste umăr şi le făcu semn cu mâna tuturor celor care se înghesuiau la uşa din faţă să le ureze drum bun.

— Dacă nu plecăm acum, or să mai treacă doi ani. Se uită la burta ei şi zâmbi. Winslow o să aibă nevoie ca mămica lui să stea cu el acasă primele câteva luni.

— Nu-i pun eu copilului nostru numele Winslow! Şi, oricum, cine poate spune că nu e fată?

Owen le făcu semn cu mâna fiilor lui şi celor doisprezece baby-sitteri, în timp ce limuzina se îndepărta de casă. Se uită la soţia lui şi zâmbi.

— Sofia ţi-a întors zilele trecute ceaşca de ceai şi ţi-a ghicit în frunze. Se întinse şi îi înlătură cu un sărut îngrijorarea maternă. Fiii lor erau pe mâini bune şi, în sfârşit, avea s-o aibă pe Nadia numai pentru el. Numai pentru el şi alte câteva mii de mici fani care o adorau. Mi-a spus că iar a văzut albastru. Se uită la geamul fumuriu care îi separa de şofer şi zâmbi. Trăgând-o în braţe şopti: Albastru, albastru şi iar albastru… o grămadă de albastru. Gura lui poposi pe a ei şi niciunul din ei nu mai dădu atenţie milelor de şosea înghiţite de maşină în drum spre aeroport.

SFÂRŞIT